

SANTFELIUENC FUTBOL CLUB

CENT ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

Autor
Juan Antonio Díaz Cabrera

Maquetació i Disseny
Opac Taller Creatiu

Edició
Santfeliuenc Futbol Club

Impressió
Gràfiques Fersosa

1a Edició
Abril de 2016
800 exemplars

Dipòsit legal
B 8269-2016

AGRAÏMENTS

Andrés Alegre Naranjo, Jesús Ariza, Lluís Aznar Gómez, Francisco Berlanga Picón, Llorenç Boada, Sergio Coarasa, Bonavía, José Manuel Colmerero Criado, Sergi Costa, Lluís Dalmases Lizana, Francisco Duarte Gutiérrez, Francesc Estrada García, Fortuny, Alex Gallardo, Antonio García Abad, Gisela Garzón Martínez, Àngel Garreta, Jesús Manuel Gil Díaz, Mari Gómez Robles, Jose González Canterla, Pere Güell Piella, Antonio Gutiérrez Montemayor, Alberto Hernández Moreno, Àngel Hernández Moreno, Manuel Hernández Moreno, Juan José Hernández Rus, Antonio Jerez, Julio Juy Vicente, Óliver Lima Agraz, Carlos Lozano Arance, Anastasio Martínez López, Ramon Mirabet Asensi, Francisco Monje Plaza, Àngel Muñoz Álvarez, Manuel Navarro García, Joan Nicolau Boloix, Javier Pastor Cañadas, Jaime Pérez Gallardo, Pere Pocurull Botigué, Alberto Prieto Carretero, Julián Ramos Juy, Noelia Redondo García, Josep Rius Fontanet, Antonio Rodríguez Mateo, Asunción Romo Guzmán, Jordi Ruz Jiménez, Joan Sabaté Estruch, Fernando Sánchez Meral, Félix Sánchez Sánchez, Josep Serralabós Guilera i Joaquim Udina Tormo.

Gràcies a tothom. I gràcies també a tots els qui heu contribuït silenciosament i tenaçment perquè el Santfeliuenc Futbol Club faci cents anys. En aquest llibre hi ha també un bocí de la vostra memòria. Per molts anys!

ÍNDEX

	PRÒLEG: MATERIALS PER A LA MEMÒRIA	12
	PRÒLEG A LA SEGONA EDICIÓ: MATERIALS PER A LA MEMÒRIA	13
	1 MODERNITAT I ESPORT: L'ARRIBADA DEL FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT (1905-1919)	14
	1.1 ELS ORÍGENS DEL FUTBOL A SANT FELIU: UN VIATGE A L'ÈPOCA FUNDACIONAL (1905-1915)	16
	1.2 ORGANITZACIÓ, REGULACIÓ I CONSTRUCCIÓ D'UN PROJECTE ESPORTIU I SOCIAL (1916-1919)	18
	2 DE VILATANS A CIUTADANS. AUGÉ I FI D'UNA ÈPOCA DE L'ESPORT (1920-1938)	22
	2.1 EMPRESARIS, POLÍTICS I LLETTRAFERITS	24
	2.2 ESTAMPES FUTBOLÍSTIQUES: EL SANTFELIUENC A LA TERCERA CATEGORIA DEL FUTBOL CATALÀ	25
	2.3 LA PINEDA, UN CAMP DE FUTBOL LLEGENDARI	26
	2.4 ARRIBEN LES PRIMERES BATUSSES: FUTBOL I VIOLÈNCIA	27
	2.5 EL SANTFELIUENC ALS LLIBRES D'HISTÒRIA DEL FUTBOL CATALÀ	28
	2.6 JOAN RIGOL, MITE DE L'ESPORT SANTFELIUENC	30
	2.7 LA FESTA MAJOR: UNA AVINENTESA PER EIXAMPLAR LA IMATGE SOCIAL DEL CLUB	32
	2.8 LA FI D'UNA ÈPOCA (1934-1938)	33
	3 DEL CONTROL I LA MUTILACIÓ AL REDREÇAMENT (1939-1950)	36
	3.1 UN CLUB TUTELAT: EDUCACIÓ Y DESCANSO	38
	3.2 1950, EL GRAN ANY DE L'ESPORT SANTFELIUENC	42
	4 UNA ÈPOCA DAURADA AMARADA DE CRISIS CÍCLIQUES (1951-1964)	44
	4.1 EL SANTFELIUENC DELS GRANS OBJECTIUS I ELS GRANS NOMS	46
	4.2 SANTFELIUENC-IBÈRIA, EL SOMNI TRENCAT D'UN ASCENS A TERCERA DIVISIÓ (1960)	49
	4.3 COMPLEX ESPORTIU MUNICIPAL PARC SAYRACH: UN PROCÉS LLARG I DISCUTIT	52
	5 D'ABISMES I RESURRECCIONS (1965-1978)	54
	5.1 UNA RADIOGRAFIA DE L'ÈPOCA (1965-1972)	56
	5.2 DUES PROMOCIONS I UN ASCENS (1973-1978)	58
	6 DEL 75è ANIVERSARI A UN ASCENS HISTÒRIC A PREFERENT (1979-1985)	62
	6.1 EL 75è ANIVERSARI: TEMPS PER RETROBAR EL RIC PASSAT (1979-1983)	64
	6.2 PERE POCURULL I FRANCESC ESTRADA: UN TÀNDEM PER A UN SANTFELIUENC CAMPIÓ (1983-1985)	67
	7 MÉS D'UNA DÈCADA A PREFERENT (1986-1998)	72
	7.1 ANTONI Llebaria, UNA ETAPA BRILLANT A LA BANQUETA (1986-1988)	74
	7.2 FRANCESC ESTRADA, UN TÈCNIC TALISMÀ PER AL SANTFELIUENC (1989-1993)	76
	7.3 IÑAKI, UN FUTBOLISTA DE PRIMERA DIVISIÓ ARRIBA A LA BANQUETA DEL SANTFELIUENC (1993-1998)	79

ÍNDEX

8 TEMPS DE REDEFINICIÓ (1999-2005)

- 8.1 A LA RECERCA DE LA IDENTITAT PERDUDA (1999-2001)
- 8.2 A SANT CUGAT S'ACABA UN CICLE (2001-2004)

9 FUTBOL BASE

- 9.1 PANORAMA GENERAL
- 9.2 EL FUTBOL BASE DEL SANTFELIUENC: UNA MIRADA A TRAVÉS DE LA HISTÒRIA
- 9.3 ooooooooooooo
- 9.4 FUTBOL FEMENI

10 ESPORT I CIUTADANIA

- 10.1 LA CREACIÓ D'UN IMAGINARI
- 10.2 L'EXPOSICIÓ DEL CENTENARI: UN VIATGE A TRAVÉS DE LA MEMÒRIA ESPORTIVA OBLIDADA
- 10.3 LA DÈCADA DE LES GRANS TRANSFORMACIONS

11 LA PRIMERA REGIONAL A PRIMERA CATALANA (2006-2013)

- 11.1 DEL CENTENARI A L'ASCENS A PREFERENT
- 11.2 L'ASCENS QUE CORONAVA EL CENTENARI
- 11.3 UNA NOVA TOPOGRAFIA: DE LA RAMBLA A LES GRASES
- 11.4 L'INICI DEL TEMPS D'ANDRÉS GONZÁLEZ
- 11.5 L'ADÉU A UNA ETAPA DE CANVIS
- 11.6 ALBERTO PRIETO O UNA NISSAGA AL SERVEI DEL CLUB
- 11.7 DE PREFERENT A PRIMERA CATALANA
- 11.8 QUATRE ANYS A PRIMERA CATALANA (2009-2013)

12 CENT ANYS DE NOMS I NÚMEROS (1905-2005)

- 12.1 L'ANY DELS PRODIGIS
- 12.2 UNA TARDA INOBLIDABLE. SANT FELIU ÉS DE TERCERA DIVISIÓ
- 12.3 UNA HISTÒRIA DE TERCERA... PER ACABAR D'ESCRIURE4

13 CENT ANYS DE NOMS I NÚMEROS (1905-2005)

- CRONOLOGIA
- CENT ANYS DE PRESIDENTS
- TOTES LES PLANTILLES DEL SANTFELIUENC
- CENT ANYS DE CLASSIFICACIONS
- FONTS DOCUMENTALS CONSULTADES I CENTRES DOCUMENTALS VISITATS
- BIBLIOGRAFIA SUMÀRIA
- EQUIPS

- EPÍLEG: ENTRE HISTÒRIA I MODERNITAT. GALERIES DE LA MEMÒRIA D'UN SEGLE EN BLANC-I-BLAU
- EPÍLEG A LA SEGONA EDICIÓ: ENTRE HISTÒRIA I MODERNITAT. GALERIES DE LA MEMÒRIA D'UN SEGLE EN BLANC-I-BLAU

82
84
87

90
92
92
98
99

100
102
106
108

110
112
113
116
117
117
117
118
118

122
124
124
130

134
136
138
140
146
148
150
152

158
159

Joan Rigol en acció al camp del “Coro”.
Cedida per ACBL i fons l’Abans.

PRÒLEG: MATERIALS PER A LA MEMÒRIA

Ara fa cent anys, un grup de joves vinculats a la Unió Coral miraven d'escriure les primeres pàgines de l'esport a Sant Feliu de Llobregat -si més no com a temptativa utòpica- fent-se ressò de l'impuls que des de Barcelona hi arribava. En aquella vila de poc més de 3.500 habitants, regida des del Consistori per Joan Batllori Miquel de Solà, naixia l'Sporting Club de Sant Feliu, entitat que poc temps després -el 1915- prendria el nom de Santfeliuenc Futbol Club, esdevenint veritable catalitzador de l'activitat esportiva del municipi. Un club que de mica en mica es consolidava i començava a bastir una identitat local i un imaginari col·lectiu que havia de projectar arreu el nom de la vila, erigint-se en referent i imatge de la localitat, en aglutinador social i estendard d'una rica i poc coneguda tradició esportiva. Un rica tradició esportiva que -si bé va tenir al Santfeliuenc com a privilegiat mascaró de proa- va assistir en poc més de dues dècades a la formació, a l'escalf del futbol, d'un equip de ciclisme, a la gestació d'una entitat de bàsquet que a la dècada dels cinquanta va arribar a la màxima categoria, i en l'intent, més tard reeixit, d'impulsar l'hoquei i l'handbol. No és difícil, doncs, comprovar que la nostra ciutat fou pionera al Baix Llobregat en el desenvolupament i consolidació de l'emergent fenomen esportiu, i no és agosarat dir que Sant Feliu ha mantingut encesa la flama de l'esport comarcal en èpoques de pregona penúria.

Mai no podrien haver pensat aquells somiadors revolucionaris que als primers anys del segle passat portaven el futbol a Sant Feliu -i de la mà del futbol la modernitat que marcava el temps d'una nova societat dominada pel lleure-, que la proesa de la seva acció –molt sovint incompresa-, que el seu desafiament vers el sectors més immobilitistes de la societat -pel seu atreviment, mostra d'una sensibilitat nova-, encara, després d'un segle, hi romangués. Bé és cert que els temps han canviat i que el Santfeliuenc Futbol Club dels nostres dies ja no ha de fer els desplaçaments en carros esgavellats per mirar de salvar la riba del riu Llobregat o caminant arran la llera, ni els jugadors han de treure pedres del camp ni aplanar-lo ni rentar-lo els dies de partit, ni les samarretes s'esquincen obstinadament. Però el Santfeliuenc dels nostres dies encara manté l'esperit de superació i la il·lusió de representar arreu la seva ciutat i lluir amb gaubança la històrica samarreta blanc i blava. Passat i present s'entrelliguen en una seqüència de continuïtat que dibuixa el vicle de Sant Feliu de Llobregat amb el seu equip

de futbol més representatiu. Cent anys d'associacionisme que vertebrava la vida interior d'una vila i fan del Santfeliuenc la quarta entitat local centenària després de les tres grans entitats culturals: El Casino (1879), L'Ateneu (1881) i La Unió Coral (1892).

El llibre del Centenari que teniu a les mans descansa en un relat articulat i coherent de la història del Santfeliuenc Futbol Club -seguint un ordre cronològic- com a entitat pionera de l'esport a la ciutat. A més no hem volgut defugir una constatació evident: l'esport és un fenomen social que no ha escapat al joc de poders i a una intensa ideologització, que en el cas de Sant Feliu no ha estat una excepció.

Escrivíem que el present estudi reposa en un relat articulat i coherent, però un relat sostingut en un buit que aquest llibre mira, en la mesura de les seves possibilitats, de cobrir. Un buit especialment intens en material documental i llibresc. Com ja s'ha esmentat la nostra ciutat ha desenvolupat una riquíssima activitat esportiva, però que n'ha quedat, per diferents circumstàncies, desdibuixada. Per això la voluntat que ha animat la nostra feina és la d'il·luminar l'ombrívol buit, il·luminar-lo amb la deliberada intenció de commemorar però també d'explicar, de fer preguntes, de recompondre les trencadisses peces d'un tot que és la història del Santfeliuenc Futbol Club. A més de cercar la contextualització social i la contingència històrica, hi ha hagut el repte de seguir amb aplicació els documents que ens han pervingut mitjançant cròniques de diaris i revistes -en aquest sentit ha estat molt important el fet que la capital del Baix Llobregat comptés amb una corresponsalia des de les primeres dècades del segle passat, això ha permès de recollir generosament la imatge del club a través de la premsa catalana-; de resseguir el fons aportat per l'entitat -petit però no gens menystenible-; de fer entrevistes amb futbolistes i personalitats temptades pel futbol; i de fer una recopilació fotogràfica valuosa i sovint inèdita cedida desinteressadament per la ciutadania, ciutadania que ha estat un dels pilars fonamentals perquè aquest llibre pogués fer camí.

Així doncs aquesta obra convida a fer un passeig per la història, a badar-hi amb promiscuïtat per fotografies, cròniques, relats, cronologies, anècdotes, estadístiques d'un segle de vida compartit entre la ciutat i la seva entitat esportiva de més llarg recorregut. Un viatge per salvar les peces fonamentals que han construït la memòria, potser menuda però sempre ben intensa, d'associacionisme i ciutadania del Santfeliuenc Futbol Club.

PRÒLEG A LA SEGONA EDICIÓ: MATERIALS PER A LA MEMÒRIA

Com hem canviat tant en deus anys?

La segona edició d'aquesta obra està més que justificada. Teníem la convicció que el Santfeliuenc Futbol Club havia canviat en una dècada més que en els primers cent anys, i la reedició ampliada del llibre de 2006 era, per tant, una obligació moral i una necessitat social. A la transformació esportiva se li han sumat altres grans -o petites- transformacions i fites disseminades en el camí. Del camp de la Rambla al Parc Esportiu de Les Grases primer i al camp de futbol de Les Grases després; de Primera Regional a Tercera Divisió; d'un anonimats més o menys dissimulat a la presència de l'escrutini diari en els mitjans de comunicació; d'un futbol base a "petita escala" a un futbol base que creix en quantitat i busca l'afirmació de la qualitat. I, evidentment, la gran transformació que han permès les eines digitals en la difusió de la imatge quotidiana del club. Un temps nou que havíem de rescatar abans que l'oblit ho esborri.

Ens venia de gust compartir amb la ciutat i els lectors que ho vulguin un dels canvis més profunds en el panorama futbolístic contemporani. El club de la capital del Baix Llobregat s'ha desfet de complexos i s'afirma avui com un projecte madur que vol seguir creixent sense perdre de vista l'horitzó de la modèstia que ha definit el seu estil. I a la vegada i en paral·lel, hi havia la voluntat, avui més que mai confirmada, de reconèixer les generacions que van tenir la perseverança de mantenir amb vida un club esportiu vencent molts obstacles. Ara, el seu esforç, ni que sigui en la distància immaterial de la memòria pòstuma reivindicada, és més viu.

Les pàgines afegides en aquesta segona edició palesen de manera explícita una gran transformació que ha modificat el present del club. Ja no hem hagut de visitar arxius ni hemeroteques. La feina era molt més senzilla, però a la vegada també carregada de responsabilitat per l'altíssima temperatura emocional viscuda en un temps proper, breu i accelerat. Havíem de deixar evidències per al futur dels deu anys que han modelat un nou paisatge. Una dècada curta (2006-2016) en un temps intens i saturat de promeses reeixides.

La segona edició opta per la preponderància de la crònica i el protagonisme de la fotografia. No hi ha una valoració panoràmica, sinó la captació del palpitant i accelerat temps present i que necessitarà ser historiat amb el sediment que permet la clarividència de la distància temporal. Hi són convocats els partits decisius, els grans moments tansformadors, les circumstàncies atzaroses, els esclats d'emoció... En definitiva, elements tots que sumats han capgirat el rumb d'un club de futbol que representa una passió compartida.

En relació a l'edició de 2006, s'han corregit alguns passatges o substituït algunes imatges. També s'han revisat alguns textos per tal de millorar-los o actualitzar-los. S'hi han afegit dos capítols (el 11 i el 12) i s'ha suprimit l'anterior capítol 11 dedicat a l'exposició del Centenari, que s'ha integrat en el 10. S'ha optat per ampliar els capítols dedicats al futbol base (9) i a l'esport i la ciutadania (10). Finalment, s'han posat al dia i revisat les estadístiques complementàries del capítol final, afegint-hi les dades de les últimes deu temporades.

Equip fundacional del Santfeliuenc Futbol Club. La fotografia va ser presa el 1915. Drets d'esquerra a dreta: Mestres, Tàrrat, Bisbal i Josep Plana i Deu (president fundador). Agenollats: Dalmases, Salsas, Lluís Camprubi, Asseguts: Roca, Casimiro Riera, Pagès, Torras i Gaspar Guiera. Alguns dels jugadors com ara Lluís Camprubi i Casimiro Riera van ser també fundadors de la societat Foot-Ball Club Santfeliuenc. Cedida per ACBL. i fons de l'Abans.

SANTFELIUENC FC CENT DEU DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

1 MODERNITAT I ESPORT: L'ARRIBADA DEL FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT (1905-1919)

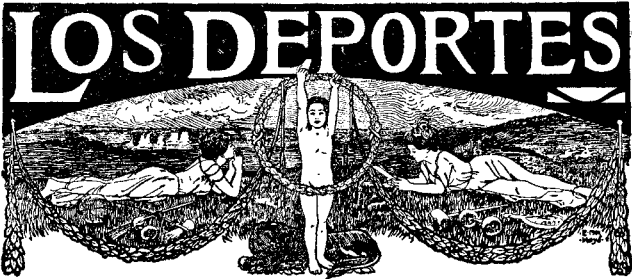
1.1 ELS ORÍGENS DEL FUTBOL A SANT FELIU:
UN VIATGE A L'ÈPOCA FUNDACIONAL
(1905-1915)

L'any 1905 resta gronxat en la memòria esportiva de la ciutat com la data de fundació del Santfeliuenc Futbol Club. Si més no considerem que va ser la data de l'inici de la pràctica del futbol a la vila, i el preludi d'un procés de gestació que una dècada més tard normalitzaria i donaria curs legal al club. El futbol va arribar de la mà de la burgesia barcelonina que passava llargues temporades a Sant Feliu, influïda pel concepte de lleure que s'estenia per les grans ciutats i els nuclis propers, per bé que va comptar amb el suport de joves del poble com ara els germans Valle i en Baldiri Ribas. L'agost de 1931 el cronista i historiador Llorenç Sans des de

les pàgines d'Amics de l'Art i de les Lletres esmentava que “entre les societats de Sant Feliu -Casino, Ateneu, Unió Coral- se'n destaca el Santfeliuenc FC”. Sans precisa el 1905 com l'any de constitució de l'associació esportiva -encara que més que de constitució és més acurat parlar-ne d'inici-. Finalment el cronista assenyala l'impuls que ben aviat va assolir-ne: “Arribant a tenir molt increment i a figurar entre els clubs de futbol que més s'han distingit i escampat arreu el nom de la nostra ciutat”.

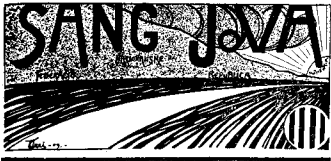
Sant Feliu de Llobregat l'any 1905.
Cedida per ACBL. i fons de l'Abans.

Revista de Educación Física y Cultura Nacional

Los Deportes, diari pioner de la premsa esportiva catalana de principis de segle.

¿Quan es va jugar el primer partit a Sant Feliu? Pel caràcter informal i més aviat casolà dels primers encontres i la discontinuïtat en les competicions, és complicat donar-hi una data. El periodista Antonio García Abad a la revista 90 años de historia escriu d'un hipotètic partit jugat el 3 de desembre de 1905, que va tenir com a convidat el Catalònia. De 1905 a 1914 es dibuixa entre el jovent de la vila la voluntat de dotar l'equip del poble d'un estatut oficial i d'una continuïtat que signifiqués l'ingrés a la Federació Catalana de Clubs de Futbol. Aquests joves que desenvolupen la seva activitat professional a Barcelona sostenen al tren de retorn a casa animades discussions que lentament van covant la

CASOLANES

Sporting Club de Sant Feliu.—Així s'anomena un Club de *foot ball* que s'ha constituït en en nostra vila i format per joves entusiastes de la cultura física.
Han instal·lat el seu camp de jocs en el tancat conegut pel clòs den Ribas, situat al Passeig den Bertrand, i cada diumenge practiquen exercicis que porten cap aquell lloc nombrosa concurren cia.
Avui, diumenge, s'hi jugarà un partit de *foot ball* entre el Club d'aquesta vila i un altre Club de Sabadell.
Es molt lloable la iniciativa d'aquests joves i poden comptar desde ara ab nostre concurs incondicional.

ferma i decidida idea que el Santfeliuenc prengui part en competicions comarcals, i la necessitat que es faci al mateix temps un equip potent. De tots aquests projectes se'n

destaca un que el diari del Foment Republicà Autonomista, Sang Jova, ressenya el 2 d'octubre de 1910: “Sporting Club de Sant Feliu. Així s'anomena un club de Football que s'ha constituït en la nostra vila i format per joves entusiastes de la cultura física”. No cal perdre de vista que que la cultura física i un cert higienisme són a la base de l'esport en el seu origen

Planter del Santfeliuenc Futbol Club l'any 1915.
Cedida per ACBL. i fons de l'Abans.

més que no pas la competició i la victòria. Si continuem llegint l'esmentada ressenya se'ns remarca amb precisió la instal·lació que va acollir el naixent futbol: “Han instal·lat el seu camp de jocs en el tancat conegut pel Clòs den Ribas (davant l'edifici de la Unió Coral i que més endavant va acollir les pistes poliesportives) situat al Passeig den Bertran, i cada diumenge practiquen exercicis que porten cap aquell joc nombrosa concurrència”. Com afirma Antonio García Abad a 90 años de historia, el Camp del “Coro” va ser l'escenari dels partits del Santfeliuenc fins al 1925. El club havia de pagar 15 pessetes mensuals pel seu lloguer.

El diari republicà abans esmentat recolza la iniciativa i ofereix el suport incondicional -l'esport en els seus orígens gaudeix de simpaties entre els sectors progressistes i republicans catalanistes-. Però les coses no seran pas senzilles per als joves pioners, ja que hauran de fer front a la resistència de sectors conservadors, que pressentien en la implantació de l'exercici físic i “l'esportivització” del lleure la substitució de les formes tradicionals.

L'any 1915 la Junta Directiva va prendre la decisió d'ingressar a la Federació Catalana de Clubs de Futbol per tal de participar a la categoria Segona de la Regió. A part del Santfeliuenc van competir el Colònia Güell, Colònia Sedó, L'Hospitalet i Santboià. Fou la prova de foc en competició oficial dels blanc-i-blaus.

Per al desenvolupament de l'esport va ser fonamental en la formació dels clubs el paper de persones interessades ja sigui com a participants o bé com a aficionats. La primera Directiva del Santfeliuenc amb una estructura definida acomplia aquesta màxima. Hi trobem membres que van jugar al primer equip, com el porter Leandre Tarrat, els mitjos Pere Dalmases i Lluís Camprubí o el davanter Casimir Riera. Al costat d'ells, hi havia un grup de joves emprenedors amb interessos socials i culturals, com ara Estanislau Sáez, Juan Sastre, Pere Arboix Salamí, Francesc Serra, Joan Mayol, l'impenitent Baldiri Ribas i Josep Plana i Deu. Aquest darrer, el jove Josep Plana (1899-1983), home vinculat a les entitats associatives de base cultural de la ciutat -Unió Coral i Casino Santfeliuenc- va ser el primer president del ja sí constituït Santfeliuenc Futbol Club, i el responsable de l'ingrés de l'entitat a la Federació Catalana de Futbol. El fundador va establir la primera seu social del club al seu domicili situat al número 246 del carrer Laureà Miró.

La primera samarreta va ser de color groc -de reminiscències vaticanistes- amb una llista negra en teixit de seda. Aquesta samarreta s'estripava de seguida la qual cosa va motivar que els patrons de l'equip decidissin canviar-la per una altra de més resistent i duradora. L'encarregat de material, Manel Riera, i el directiu, Baldiri Ribas, van viatjar a Barcelona per

Josep Plana i Deu,
fundador i primer
president del
Santfeliuenc FC

comprar les noves elàstiques. Entre el limitat gènere que van trobar -samarretes blaugranes i blanc blaves, els colors dels dos equips grans de la capital- s’hi van inclinar per l’elàstica

més accessible a la migrada economia del club, de barra blanca vertical central i dues barres blaves amples també verticals, una a banda i banda. Les primeres samarretes van costar 3,50 pessetes cadascuna i es van pagar en terminis setmanals de dos rals. El pantaló van ser de color negre fins gairebé els anys 50, quan es va substituir pel de color blau actual.

Els jugadors del Santfeliuenc Futbol Club abans de començar un partit jugat amb el Samboyano el 7 de juny de 1917. El resultat del partit fou empat a un. Hi reconeixem Salsas, Tarrat, Camprubí i Mestres. Altres jugadors que completaven el planter: Bisbal, Riera, Roca, Pagès, Guillerà, Quiles, Bertrán, Huesca i Rodríguez. La revista santfeliuenca El Faro del Llobregat (15 de juny de 1917) denunciava la campanya engegada per la premsa de Sant Boi, que titllava els seguidors santfeliuencs de fanàtics. Font d’ingrés: Teresa Guillerà. Cedida per ACBL.

Pista de la Unió Coral, primer camp de futbol del Santfeliuenc. Cedida per ACBL. i fons de l’Abans.

1.2 ORGANITZACIÓ, REGULACIÓ I CONSTRUCCIÓ D’UN PROJECTE ESPORTIU I SOCIAL (1916-1919)

La durada a la presidència del fundador, Josep Plana i Deu, va ser breu però intensa. El 30 de maig de 1916 al local de la Unió Coral -únic soci protector amb què comptava l’entitat- Plana anunciava el seu comiat -per bé que va resultar reelegit i va tornar a ocupar-hi el càrrec fins al 1917-, i alhora presentava als associats els treballs desenvolupats per la Directiva. A més hi informava amb minuciositat de com es va fundar la societat, els entrebancs apareguts i les dificultats que van trobar per mirar de superar-los. El diari local El Faro del Llobregat (10-06-1916) recull l’acte i les paraules del dirigent sortint: “*Gracias a la unión y buena voluntad de todos, iba arraigando poco a poco en nuestra querida villa, esta sociedad cuyo único fin es crear una juventud fuerte y vigorosa, arrancándola de las garras de esas terribles plagas físico-morales, fundándose en aquella histórica frase de Mens sana in-corpore sano*”. En la tensió modernitat/ tradició, l’esport i la cultura física havien de ser la solució per als individus que queien en el parany dels vicis.

¿Com era un dia de futbol a Sant Feliu a principis de segle? La premsa local i catalana ja al tombant de segle començava

a ressenyar esdeveniments esportius -especialment des de la popularització de la premsa esportiva, que va tenir en *Los Deportes* i *El Mundo Deportivo* els indiscutibles degans-, sobretot de proves de ciclisme, de boxa i progressivament de futbol, que va anar guanyant terreny fins a esdevenir fenomen de masses. A tall d’exemple recollim una crònica de (10-06-1916) en què es dona notícia

dels prolegòmens d’un partit: “*En el tren de las 4 llegaron los del Barceloní; un numeroso grupo de Sportmens y aficionados sanfeliuenses les esperaba en la estación; acompañados del presidente y del capitán se trasladaron al local de la Unión Coral, que ha cedido desinteresadamente una dependencia para que pueda cambiarse de traje y dejar en seguridad cuanto lleven los jugadores forasteros*”.

Com escrivíem abans, la tasca endegada pels joves esportistes no fou gens senzilla. Hi van haver de lluitar tenaçment per combatre la resistència del poble, que veia l’esport com un instrument “imposat pel diable per a la perdició de la joventut”. En aquest dicteri s’amaga la basarda per la desaparició de les formes tradicionals de vida. De mica en mica, però, el Santfeliuenc va començar a guanyar adeptes, dels quinze socis inicials se’n va a passar a seixanta. I en paral·lel al creixement d’associats, la societat va fer les primeres adquisicions: va comprar una pilota nova i va llogar al senyor Ribas els terrenys per disposar-hi el camp de futbol. *El Faro del Llobregat* (30-11-1916) evocava nostàlgicament els primers passatges de la vida del club i la palpitant intensitat que hi provocava: “*Quién no recuerda*

el atardecer del verano pasado cuando los futbolistas a la salida de fábricas y talleres, sin buscar el descanso que sus fatigados miembros deseaban, acudían alegres a su campo de diversión para agotar en su mejora las escasas fuerzas que les restaban”.

Tal com assenyala el teòric de la sociologia moderna Norbert Elias, l’assoliment d’un entramat organitzatiu superior d’un club, que el reguli i en faci la supervisió jurídica, el dota d’una certa autonomia en relació als jugadors. Seguint aquest argument, el text determinant que fixa l’estructura organitzativa és el reglament. *El Foot Ball Club Sanfeliuense* (com escriuen Carles Santacana i Xavier Pujadas a la *Història il·lustrada de l’esport a Catalunya* (1994:36), “El deute de l’esport català vers el món britànic es reflectia en la importació de termes lingüístics”) va lliurar dues còpies del seu reglament al Govern Civil de la Província d’acord amb l’article quart de la Llei d’Associacions -aprovada l’any 1887-

Planter del Santfeliuenc Futbol Club l’any 1919. Cedida per ACBL. i fons de l’Abans.

el 2 de juliol de 1917, amb el registre 47 c número 918 H. Es reconeixia, doncs, la personalitat jurídica i l’autonomia de l’entitat. Lluís Camprubí Monmany, segon president del Santfeliuenc, i el secretari, Joan Casanova, van ser els signants del document. El text regulador descansa en quaranta articles repartits en quatre capítols i un article transitori. Si en repassem la trama veiem que l’article primer del capítol I exposa els objectius de base: “La Societat es proposa fomentar i propagar l’esport, per tal de millorar el desenvolupament físic de la joventut”. Més enllà

del valor competitiu hi ha la voluntat de ser vehicle per a la joventut en la nova cultura de l'esport i el progés físic. El capítol II s'adreça als socis; de socis n'hi ha de tres categories: "Titulars, honoraris i protectors". En l'article 11è s'explicita l'obligatorietat per a tots els socis que a la vegada siguin participants en les competicions d'adquirir l'uniforme. En el mateix article es contempla l'exempció del pagament

Les senyoretes Salsas, gentils broadores i donadores de l'ensenya del Santfeliuenc FC, presidint la festa de lliurament de la primera senyera blanc-i-blava. Fotògraf: Segarra. Font: Hemeroteca de l'Arxiu Comarcal de Sant Feliu de Llobregat. Pàtria i Treball (1919).

de l'entrada llevat el cas "que els partits siguin benèfics". El capítol III mostra l'arquitectura organitzativa i el govern de la Societat. L'article quinzè estableix els càrrecs dels onze membres: president, vicepresident, secretari, sotssecretari, tresorer, comptador, cap de material, andador i tres vocals; el 25è n'especifica el període de mandat de la directiva: "Els càrrecs de la Junta Directiva duraran dos anys, tot renovant-se anualment la meitat dels seus individus". En l'article 29è s'expressa una preocupació pel civisme i l'educació: "La Junta Directiva no permetrà cap qüestió que alteri l'harmonia que hi ha d'haver entre els socis, ni actes que desdiguin de la bona cultura i educació. Si algú contravingués aquesta disposició, serà amigablement amonestat pel President. En cas de reinicidir-hi restarà sotmès a allò que resolgui la Junta Directiva". L'article dur una clàusula prou democràtica: "l'interessat tindrà dret a ser escoltat per la Directiva. Però si aquesta entén que la seva permanència a la Societat ha de perjudicar-la, podrà excloure'l definitivament". A l'article 31è

la comissió esportiva ja mostra una vocació poliesportiva decidida: "Els senyors socis poden practicar en el terreny de joc, a més de foot-ball, jocs atlètics: curses a peu, tennis, llançament de disc i pes i salt d'obstacles i tanques". L'article 32è reflecteix el funcionament intern del club: "Tots els anys a la segona quinzena del mes de desembre es reuniran els socis de la Junta Directiva per a escoltar la lectura de la memòria de l'any, dissentir i aprovar els comptes i nomenar els càrrecs vacants". El capítol IV es reserva per als equips i jugadors. A l'article 35è es mostra preocupació pel decòrum i la disciplina: "Cada jugador resta obligat a observar un comportament i modals exemplars de bona conducta. El jugador s'ha de presentar degudament equipat al camp i no pot entrenar-hi fins que no arribi el temps destinat al seu equip". L'article 40è dóna preeminència a les activitats del primer equip: "El primer equip, d'acord amb la Comissió Esportiva, serà qui tingui preferència per jugar dues o més vegades al mes".

El candidat de la comarca per la Lliga Regionalista, Antoni Miracle i Mercader, fa la sacada inaugural del partit commemoratiu. Fotògraf: Segarra. Font d'ingrés: Hemeroteca de l'Arxiu Comarcal de Sant Feliu de Llobregat. Pàtria i Treball (1919).

¿Quan i com es creen i confegeixen la senyera i l'escut? La senyera i l'escut són elements identificatius del club, allò que el vinculen amb el més primordial de la seva identitat i a la vegada dibuixen un simbolisme evident. Si resseguim les pàgines del diari i òrgan de la Lliga Regionalista *Pàtria i Treball* trobem amb minuciositat els detalls interiors del procés. Al número 7, de març de 1919, hi llegim: "Es prepara un gran festival on s'hi estrenarà una bandera brodada per senyoretes d'aquest poble. Ja s'han recollit cabals per al

millor esplendor de la mateixa. I sabem que ja són molts els senyors que hi han contribuït, a més dels nostres diputats provincials i a corts". El fenomen futbolístic desborda els límits esportius i comença a ser un element d'interès social i de joc de poders de la província. El maig de 1919 l'esmentat diari dedica un generós article a la cerimònia d'estrena de la bandera: "Un aplaudiment a les donadores -senyores Salsas- com a la Junta Directiva, en particular al president senyor Sastre, que amb encert ha portat a cap tan fermosa festa. Era la festa major del Santfeliuenc FC Carme i Mercè Salsas, acompanyades de la seva mare Emilia Durand de

Els jugadors del Santfeliuenc posen al Camp del "Coro". Fotògraf: J.B. Font d'ingrés: Aurora Torras i Farrás. Cedida per ACBL.

Salsas, el germans Bertrand i el jutge municipal, senyor Camprubi". Les forces vives de la vila també hi van ser presents mitjançant els representants municipals: "L'Ajuntament en corporació amb els regidors senyors Amigó, Comas, Sans, Font, Monmany Claramunt i Amigó Coll, que acompanyaven a l'ex diputat a Corts N'Antoni Miracle." De 1914 a 1923 la vida política de la ciutat va desenvolupar una intensa bipolarització ideològica entre els conservadors regionalistes i els republicans. No seria agosarat interpretar en clau política que la persona triada per issar la primera senyera del club fos del representant de la Lliga Regionalista, Antoni Miracle, poc temps després -11 de juny de 1919- elegit diputat a les Corts espanyoles. A la cloenda de la diada del Santfeliuenc es va disputar un partit entre els locals i l'Espanya, que va acabar amb clara victòria dels visitants.

Els jugadors del Santfeliuenc al Camp del "Coro". Cedida per ACBL i fons l'Abans.

L'escut, tal com assenyala Antonio García Abad, va ser dissenyat seguint l'esbós que havia fet el jugador del primer equip, Salsas, l'any 1918, per tal que les seves germanes el brodessin a la flamant senyera. Malauradament per diferents circumstàncies, gairebé totes vinculades al continuat canvi de seu social que ha patit el Santfeliuenc, de la bandera fundacional se n'ha perdut rastre des de fa un parell de dècades.

Com hem vist, a la diada commemorativa de la presentació de l'ensenya blanc blava hi van prendre part destacats prohoms de la vida política local i de la indústria. En el procés d'adopció de l'esport i el lleure a Catalunya hi van haver sectors socials que van estar més directament implicats. Escriuen Carles Santacana i Xavier Pujadas que "els sectors socials més connectats amb la industrialització havien de ser els que emprenguessin la implantació dels esports, i la seva naturalesa es reflectí en la dinàmica esportiva del país, de la qual en va quedar exclosa tota la massa obrera". (1994:33).

Lluís Camprubi Monmany, president del Santfeliuenc (1917-1919)

Equip del Santfeliuenc a mitjan anys 20. Hi reconeixem Rigol i Soto.
Cedida per ACBL i fons de l'Abans.

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

2 DE VILATANS A CIUTADANS. AUGE I FI D'UNA ÈPOCA DE L'ESPORT (1920-1938)

2.1 EMPRESARIS, POLÍTICS I LLETRAHERITS

Hem esmentat abans el paper que per al desenvolupament de l'esport van jugar els sectors industrials i benestants de la societat. Si som una mica curiosos i ensumem el microcosmos social del Santfeliuenc Futbol Club dels anys vint distingim entre la lògica capil·laritat, comuna a qualsevol col·lectiu, dos sectors connectats amb l'associacionisme de base cultural que també van participar activament a impulsar l'entitat: industrials temptats per la política i el futbol, i un petit nucli de lletraferits o personatges abocats al conreu de les arts i les lletres. Dels industrials en destaquem les figures de Juan Sastre i Pere Álvarez Gonzalbo. Sastre va ser president de l'entitat l'any 1919 i alhora també presidia la important *Sociedad cosmopolita La Llançadora*. Però, a més, el club en general i Sastre en particular van saltar a la

primera plana de *El Mundo Deportivo* el 12 de desembre de 1923 quan el Santfeliuenc va ser elegit president del Comitè Provincial de Barcelona. El rotatiu degà de la premsa esportiva catalana es feia ressò de la notícia: *“Ayer tuvo lugar la Asamblea convocada por el Comité Provincial de Barcelona de la Federación Catalana de Clubs de Futbol para la elección de Presidente del mismo [...] La Asamblea se vio muy concurrida y transcurrió perfectamente pacífica, recayendo casi unanimidad en la votación, de la que salió elegido como nuevo presidente el Santfeliuenc por 57 votos por uno en contra y otro en blanco. Según se nos dice, es seguro que el “Santfeliuenc” designará como representante suyo para dicho cargo a D. Juan Sastre.”*

L'entitat, doncs, prenia aviat un protagonisme que anava més enllà dels límits comarcals.

L'empresari químic Pere Álvarez Gonzalbo va conjuminar les seves dues grans aficions: esport i política. En l'esport es va comprometre ajudant econòmicament el club, al qual sovint hi lliurava trofeus per als partits de Festa Major. En política hi va jugar un paper prou destacat en el panorama ideològic de la vila. Álvarez fou l'inspirador, al costat del senyor Martorell, Jaume Albareda Camprubí, Jaume Cortés i altres amics, de la Unió Democràtica Autonomista (UDA), formació que aplegava membres procedents del Foment Republicà Autonomista (FRA), constituït l'any 1909.

Pere Arboix Salami, escriptor i president del Santfeliuenc (1925-289)

En el paisatge cultural local hi ha dues figures que van participar en la vida del club: Pere Arboix Salami i el poeta Martí Dot. Pere Arboix fou un destacat membre de la Junta Directiva. Elegit president el 1925, va ser-ne un dels primers cronistes esportius de Sant Feliu a la premsa catalana i un gran difusor de la imatge de l'entitat. Una de les seves facetes fou el conreu de les lletres, així sovint hi concursava en els certàmens literaris organitzats per *El Eco del Llobregat*. “Esport i cultura”, van ser els dos conceptes cabdals i no pas antitètics per a Arboix, que va descabdellar en un article publicat el 30 de gener de 1929 a l'esmentat diari: “Bé està que l'home sigui aficionat a l'esport i que el practiqui, ja que així cuida la seva cultura física, però si per cuidar-se de la cultura física descuida la cultura del cervell,

esdevindrà fort, sí, però serà un ésser incapaç de pensar ja que tindrà l'intel·lecte adormit [...] Si sabem agermanar l'esport amb la cultura, no ens càpiga cap dubte que les futures generacions seran fortes i cultes”. Com llegirem més endavant, Pere Arboix va desplegar durant la República una intensa activitat política en tant que membre d'Esquerra Republicana de Catalunya.

L'altra figura temptada per l'esport local fou el poeta Martí Dot (1900-1973). Dot va ser vocal l'any 1922 de la Junta Directiva del Santfeliuenc encapçalada per Francesc Serra. El “poeta del poble”, que va teixir la imatge nostàlgica i sensual de Sant Feliu, fent de la ciutat un espai compartit de feina, esforç i plenitud de vida en tensió amb les forces de la natura i la indústria emergent, era evocat per l'escriptora santfeliuenc Joana Raspall, tot coincidint amb el centenari del seu naixement, a les planes de la revista Vaive el febrer de 2000: “Nascut el 14 d'abril de 1900 al Carrer Masover Nou, actualment carrer Joan Maragall, el poeta enamorat de Sant Feliu, ell, li va donar el nom de la “ciutat de les roses”, era obrer metal·lúrgic, apassionat per la literatura; de la lectura de Guimerà, Maragall, Carner, Segarra. Aprengué l'art de versificar, i no va tenir cap altre preparació que la seva sensualitat i constància”.

El poeta Martí Dot, vocal del Santfeliuenc l'any 1922. Cedida per ACBL.

2.2 ESTAMPES FUTBOLÍSTIQUES: EL SANTFELIUENC A LA TERCERA CATEGORIA DEL FUTBOL CATALÀ

El Santfeliuenc creixia esportivament i es feia un equip competitiu i respectat pels grans rivals de la comarca, Sant Joan Despí, Santboià, Molins de Rei, Santjustenc i Hospitalenc. El 1917 n'aconsegueix el primer guardó oficial i poc després s'hi alça amb la Copa Royal “B”. L'any 1922 les cròniques donen notícia d'un partit jugat al camp del Futbol Club Barcelona, que va tenir com a adversari els veïns del Foment de Molins de Rei, i que va acabar amb victòria dels blanc-i-blaus, que van rebre el pertinent guardó.

Equip del Santfeliuenc Futbol Club al terreny de joc de la Unió Coral. La foto correspon als inicis dels anys 20. Font d'ingrés: Anna Maria Figueras. Cedida per ACBL.

Apareixia així la primera fornada de grans futbolistes que rebien elogis del mitjans de comunicació, com ara el porter Priu; els defenses Bisbal i Peric; els mitjos Querol, Gramatxa i Camprubí; els davaners Pagès, Roca, Huesca, Salsas i Rodríguez. El bons resultats van atreure l'atenció dels equips grans de la província i el Terrassa no dubtà a incorporar a les seves files l'esmentat Huesca.

D'altra banda el club patia les conseqüències de la curosa reglamentació que acompanyava la legalització de les competicions en ser rigorosament sancionat per la Federació, perquè el porter Priu no havia estat el temps reglamentari sense jugar, car s'havia declarat en dissidència amb el seu club anterior.

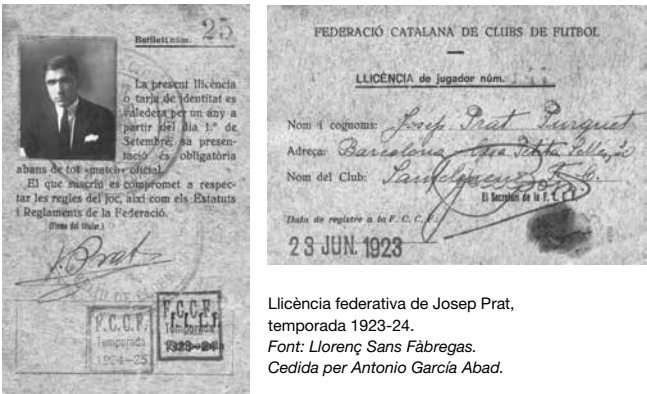

Cedit per ACBL.

El més visible esperó que va rebre el Santfeliuenc a la competició va ser fruit de la discutidíssima reestructuració de categories -va tenir el rebuig de molts clubs-, que va emprendre la Federació Catalana l'any 1923 per tal de revitalitzar els campionats i salvar de la mediocritat entitats que ja acreditaven una vàlua. El club, després de no poques reunions i incerteses i fent valer el títol que s'havia aconseguit a la temporada 1922-23, va assolir plaça en l'anomenada Segona Categoria en la Secció de Ponent, divisió de bronze del futbol català. *El Mundo Deportivo* recollia la informació a l'edició del 2 de novembre de 1923: *“El Comité Provincial de Barcelona ha tomado un importante acuerdo referente a la organización del Campeonato de Segunda Categoría, creando una categoría llamada de grupo A o de promoción, que dividida en dos secciones de seis clubs en las cuales figuran todos los que en el pasado año*

Equip del Santfeliuenc Futbol Club l'any 1924.
Font: Llorenç Sans Fàbregas. Cedida per Antonio García Abad.

fueron los vencedores. La sección de Poniente la componen los siguientes equipos: Manresa, Ateneu Igualadí, Atlètic Turó, Santboià, Santfeliuenc i Hospitalenc”. L'entitat de Sant Feliu consolidava la nova categoria en la qual hi romandrà sis temporades, malgrat que les dificultats van ser nombroses. L'economia de vegades grinyolava i l'afició no sempre donava el suport desitjat. De vegades les queixes

Llicència federativa de Josep Prat, temporada 1923-24.
Font: Llorenç Sans Fàbregas.
Cedida per Antonio García Abad.

de seguidors i directius repetien la mateixa cantarella: feia nosa assistir-hi a partits de tan alta categoria amb només seixanta o setanta espectadors. Per tal de fer front a la crítica situació econòmica, sovint la solució reposava a apujar la quota de soci. De tal manera l'any 1927 la Directiva va establir un pagament extraordinari de cinc pessetes. El 28 d'octubre de 1927 a *El Mundo Deportivo* es publica un article prou revelador: *“Tras unos tiempos de crisis motivada por traspasar varios de sus mejores elementos en diferentes clubs, los nuevos dirigentes del club local no han parado para formar un equipo para defender su pabellón”.* L'any 1927 Ramon Castells Rigol va ser elegit nou president i pel que se'n dedueix d'aquest article, il·lusions renovades es van dibuixar per al club.

2.3 LA PINEDA, UN CAMP DE FUTBOL LLEGENDARI

Fem memòria. La Directiva del Santfeliuenc Futbol Club elegida en la Junta General de 1922 i presidida per Francesc Serra va haver d'escometre les obres de la tanca i el condicionament del Camp d'en Ribas. L'empresa de Bertrand hi va col·laborar oferint de franc els seus treballadors. La

Camp de La Pineda. S'hi veu el Palau de la Torreblanca. La Pineda va acollir els partits del “Santfe” fins al 1964.
Fotògraf: Lluís Tort Guilera. Font d'ingrés: Lluís Tort Guilera. Cedida per ACBL.

a l'entitat el projecte de desenvolupar un pla d'urbanització en la zona esportiva. Per tal motiu neixia una comissió que havia de fer les gestions per a la construcció del nou camp. La tasca descansava en els senyors Mestre, Bartolomé Carcereny, Isidro Cortés i Pedro Casas, assessorats pel senyor Antoni Roca, component del Consell Municipal i alhora soci del club. La Comissió va entaular un diàleg amb la Baronesa de Maldà, qui va cedir uns terrenys al lloc conegut com “La Pineda”, terrenys esparsos dedicats al conreu de la vinya. El Santfeliuenc per fer-ne ús havia

Panoràmica del camp de futbol de La Pineda i els voltants a la dècada dels anys 30. Al fons s'observen les edificacions de les cases del francès, la granja “La Suiza” i Cal Jaume Albareda. Cedida per ACBL i fons de l'Abans.

de pagar pels ceps 3.500 pessetes. El lloguer s'apujava a seixanta pessetes trimestrals que s'havien de satisfer a la bestreta. L'arrendament era indefinit per bé que l'arrendatari se n'arrogava el dret d'ordenar el desallotjament, tot avisant tres mesos abans i retornant la quantitat rebuda. Sortosament aquest fet no es va produir i els blanc-i-blaus van jugar al camp de La Pineda fins al 1964, quan l'empresa

farmacèutica Activión, Hoechst Ibèrica posteriorment, va adquirir els terrenys per al seu complex industrial químic.

El club va inaugurar el Camp d'Esports de La Pineda el 16 de novembre de 1925 en l'estrena de la temporada. El rival va ser el Güell. La victòria va caure del costat santfeliuenc 2 a 1. Era l'inici de la vida d'un camp llegendari on el Santfeliuenc col·laria al llarg de 40 anys passatges emblemàtics de la seva trajectòria.

2.4 ARRIBEN LES PRIMERES BATUSSES: FUTBOL I VIOLÈNCIA

A *El Mundo Deportivo* del 19 de març de 1923 trobem la següent crònica d'un encontre entre el Santfeliuenc i l'Atlètic Turó: *“Una parte del público, pequeña por fortuna, se mostró exaltada y partidista en extremo, dando ocasión a que la Guardia Civil tuviese que despejar el terreno de juego. En un partido que empezó de modo admirable y que degeneró de fuerte y duro, en sucio. Tras el tercer gol visitante, el público suscita algún incidente que obliga a suspender momentáneamente el juego”.*

D'antuvi l'esport es revela competitiu, de vegades fins a l'extrem, i això fa que es precipiti pels camins de la violència i les formes agressives dels jugadors i l'exaltació del públic.

En carta apareguda a *El Mundo Deportivo* el 10 de gener de 1926, el soci número 107 del Santfeliuenc, Jaume Elías Figueras, denunciava el brutal atac rebut pels futbolistes del públic i jugadors del Güell: “*Al dirigirse el equipo del Santfeliuenc a la caseta, la mayoría de jugadores y gran parte del público del Güell se lanzaron contra ellos agrediéndoles de una manera brutal*”.

L'incipient competència amb equips de la comarca com el Santboià, l'esmentat Güell o l'Hospitalenc fa néixer les primeres rivalitats, sovint exaltades. El sociòleg alemany Norbert Elias al seu llibre *Deporte y ocio en el progreso de la civilización* apunta aspectes prou interessants respecte al fenomen de la violència en el futbol. Emmarca la violència en un context social més ampli que l'esport, que obeeix a un desequilibri estructural intrínsec: “*El estallido recurrente de estrategias violentas entre el público futbolero quizá podría ser visto también, en un contexto más amplio, como síntoma de algún defecto de la sociedad en general, en lugar de simplemente en aquel sector determinado que goza cometiendo actos de violencia*”. (1992:72)

2.5 EL SANTFELIUENC ALS LLIBRES D'HISTÒRIA DEL FUTBOL CATALÀ

Dos han estat els llibres d'anàlisi del futbol català que han subratllat la presència del Santfeliuenc Futbol Club. L'any 1968 Joan García Castell escriu *Història del futbol català*, notable enciclopèdia que segueix les passes fins a aquell any de l'esport rei. A la pàgina 142 hi llegim: “El 1917 neixen el Tàrrrega amb els mateixos colors del Barcelona; el Calella seguint la divulgació per la costa, a part d'altres petites poblacions del litoral; i el Santfeliuenc, a Sant Feliu de Llobregat; allí, però -tan a prop de la capital-, ja feia molt que hi jugaven”.

Però si parlem d'una obra rellevant l'haurem de buscar quaranta anys abans, el 1928, amb l'edició del *Llibre d'or del futbol català*. El llibre constitueix una petita joia de la

Un Santfeliuenc puixant; un equip que va fer època en el futbol català participant a la categoria de Promoció al grup de Ponent, la tercera divisió de la territorial catalana (1925-26). Font d'ingrés: Anna Maria Ribas Figueras. Cedida per ACBL.

historiografia de l'esport català que, a part de fer un compendi exhaustiu i erudit dels clubs federats del país -amb fitxa inclosa de cada entitat- fins al moment de la publicació, mira de traçar un estudi que permet pensar l'evolució del futbol. Com escriuen Xavier Pujadas i Carles Santacana, els pilars que sostenen l'estudi són: “Història i reflexió, perquè en un moment de canvi és precisament quan més cal tenir present el significat de la conjuntura en el context d'un fil històric, ahora que és el moment en què més convé reflexionar-hi sobre el nou model que s'està imposant”. (1994:197)

L'obra hi dedica una pàgina a l'entitat santfeliuenc a què s'explicita que “per bé que els estatuts foren formalitzats en 1917, aquesta entitat compta molts més anys de vida que els que hi ha entre aquella data i ara”.

Tots dos llibres suara esmentats, si fa no fa, recorren el mateix camí respecte a la fundació del club: si bé reconeixen el 1917 com la data d'oficialització jurídica, també al·ludeixen a la llarga trajectòria encetada anys enrere.

Pàgina dedicada al Santfeliuenc FC al Llibre d'or del futbol català (1928). Font: Biblioteca de l'Esport de la Generalitat de Catalunya.

2.6 JOAN RIGOL, MITE DE L'ESPORT SANTFELIUENC

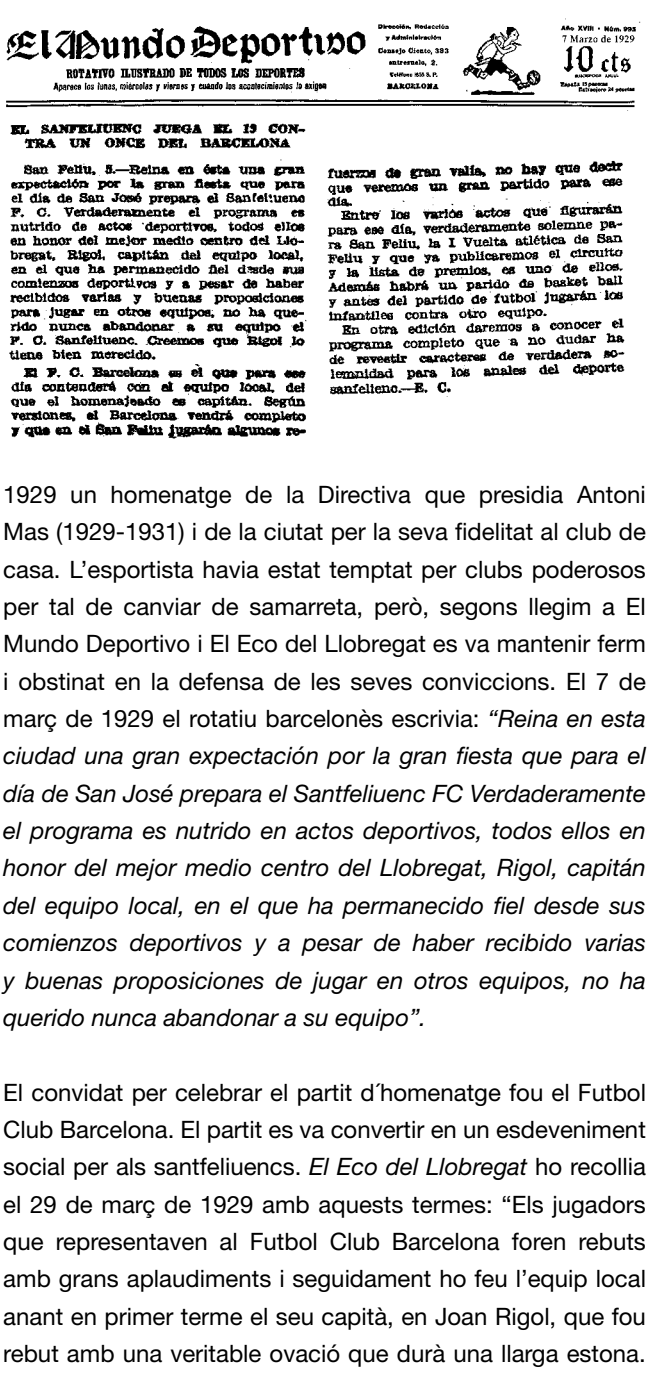
A finals dels anys 20 i començaments dels 30 irrompen, sostinguts per la premsa de l'època, els jugadors que més enllà del fet esportiu adquireixen una transcendència en la vida pública. Recordem els casos coneguts de Samitier i Zamora per citar-ne alguns. El modest Santfeliuenc també va tenir un futbolista encimbellat a la categoria de mite de l'esport local, en Joan Rigol.

Però abans d'endinsar-nos en tan singular i idealista personatge, fóra bo fer un repàs de la conjuntura ciutadana i esportiva de la vila a les acaballes dels anys 20. El 25 de setembre de 1928 es va inaugurar l'edifici de la Casa Consistorial. En l'acte el Ministre de Governació proposava al Govern Municipal encapçalat per l'alcalde de la Unión Patriótica, Mariano Marín, l'atorgament del títol de ciutat, que es va fer efectiva amb el Real Decret de 5 de març de 1929: *"Por virtud y como precio de su creciente desarrollo, progreso y mejoramiento"*. Sant Feliu l'any 1930 supera ja els 6.300 habitants.

L'esport local rebia l'embranzida el 1928 amb la constitució de la Unió de Societats Esportives, organisme que havia de coordinar la projecció de les tres entitats de la vila: el Santfeliuenc Futbol Club, l'Esport Ciclista Santfeliuenc i Penya Ciclista Veteranos i l'Olimpíic Bàsquet Club. La Penya Ciclista resseguia el deixant tradicional de ciclisme que havia tingut el poble, que va comptar amb el pioner Marquès de Monistrol i els continuadors, entre els que en van destacar Joan Ollé Xarau, Baleta, Mariné, Regalat, que a l'entorn la casa dels germans Pañella van fundar la suara Penya el 1927. L'entitat es va honrar amb la participació del ciclista professional Marià Cañardo, que va apadrinar l'acte. Joan Urpí va esdevenir el ciclista més destacat del grup i hi va participar en la Volta a Catalunya. El mateix any neixia l'Olimpíic Bàsquet Club -després de la Guerra Civil adoptaria el nom de Club Bàsquet Santfeliuenc- de la mà del professor d'educació Física Rafael Nicolau. Com escriu Jordi Ferrer al llibre commemoratiu del 75è aniversari del club: "L'arribada de Rafael Nicolau respon al fet que essent Sant Feliu cap de districte, se li assignà un professor d'educació física [...] Coneixedor de les regles i tècniques del bàsquet, Rafael

Nicolau, que a més tenia el rang de sergent, fou entrenador en un temps en què les condicions i infraestructures per a la pràctica del bàsquet eren ben diferents a les d'avui".

Reprenent el fil, ens atensem a la figura de Joan Rigol. Rigol, home alt, fort i excel·lent futbolista que des de menut havia portat la semarreta blanc blava, va rebre el 19 de març de

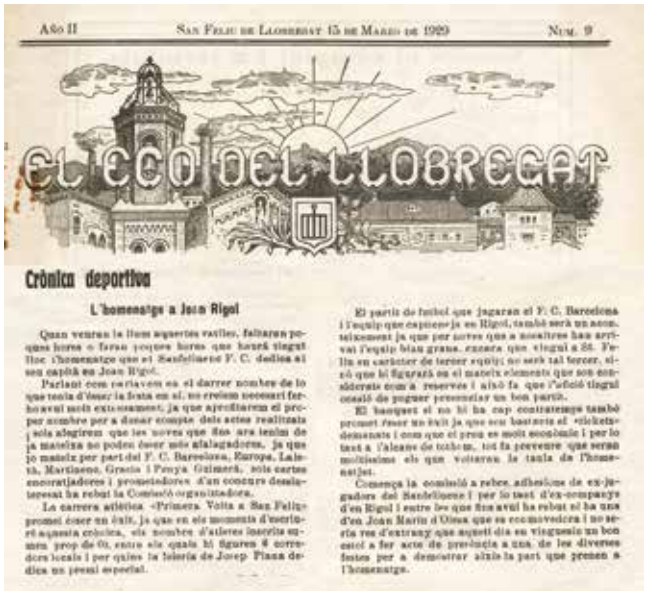
1929 un homenatge de la Directiva que presidia Antoni Mas (1929-1931) i de la ciutat per la seva fidelitat al club de casa. L'esportista havia estat temptat per clubs poderosos per tal de canviar de samarreta, però, segons llegim a El Mundo Deportivo i El Eco del Llobregat es va mantenir ferm i obstinat en la defensa de les seves conviccions. El 7 de març de 1929 el rotatiu barcelonès escrivia: *“Reina en esta ciudad una gran expectación por la gran fiesta que para el día de San José prepara el Santfeliuenc FC Verdaderamente el programa es nutrido en actos deportivos, todos ellos en honor del mejor medio centro del Llobregat, Rigol, capitán del equipo local, en el que ha permanecido fiel desde sus comienzos deportivos y a pesar de haber recibido varias y buenas proposiciones de jugar en otros equipos, no ha querido nunca abandonar a su equipo”*.

El convidat per celebrar el partit d'homenatge fou el Futbol Club Barcelona. El partit es va convertir en un esdeveniment social per als santfeliuencs. *El Eco del Llobregat* ho recollia el 29 de març de 1929 amb aquests termes: “Els jugadors que representaven al Futbol Club Barcelona foren rebuts amb grans aplaudiments i seguidament ho feu l’equip local anant en primer terme el seu capità, en Joan Rigol, que fou rebut amb una veritable ovació que durà una llarga estona.

En aquests moments hi havia més de tres mil persones i encara anaven arribant cotxes que vomitaven gent que era absorbida per aquella porta rústega”.

El FC Barcelona s’hi va presentar amb Notario; Llorens, Pomar; Palau, Roig, Alemany; Martínez, Fernández, Tonijoan, Barceló i Serra. Pel Santfeliuenc hi van ser García; Galtés, Ablanedo; Mateu, Gasa, Pastor; Rigol, Segura, Muñoz, Codinachs i Roig. La victòria, allò mes intranscendent de l'acte, va somriure els blaugranes per 1 a 2.

Mariano Marín en nom de l'Ajuntament va lliurar l'homenatjat una medalla commemorativa i una agulla de corbata a cadascun dels jugadors del Santfeliuenc, i al FC Barcelona un banderí amb els colors blanc-i-blaus. Al vespre, a la “Fonda del Centro”, la Directiva i la ciutat com a premi per la perseverança van regalar a Joan Rigol un retrat en què s’hi veia al jugador abillat amb el colors del club.

Més enllà de les repercussions socials de l'acte, el que sí es palesa és la construcció d'un poderós imaginari col·lectiu tenyit de patriotisme localista i homogeneïtzador, que identifica la ciutat amb les proeses del Santfeliuenc, proeses personificades per la figura de Rigol com a paradigma del ciutadà fidel a una tradició . Un article de *El Eco del Llobregat* del 15 de febrer de 1929 és molt clar en aquesta lògica: “El Joan és avui el puntal més ferm del Santfeliuenc, d’aquesta

societat tan petita que ha fet proeses i gestes que li han donat renom [...] Quan per terres estranyes el Santfeliuenc F.C ha conquerit una victòria tots els veïns de Sant Feliu s’han sentit orgullosos d’ella i quan han rebut una desfeta, tots, com si haguessim rebut una bofetada, hem abaixat el cap”.

2.7 LA FESTA MAJOR: UNA AVINENTESA PER EIXAMPLAR LA IMATGE SOCIAL DEL CLUB

La progressiva popularització de l’esport permet que s’integri dins els actes tradicionals de les ciutats i viles, com ara les festes i altres efemèrides que serveixen per aplegar els pols divergents de la societat. Els partits del Santfeliuenc es van incorporar amb regularitat al programa d’actes festius ençà els anys 30. La Directiva i empresaris locals miraven de portar jugadors de qualitat que reforcessin l’equip per tal d’enfrontar-se a un club de més qualitat. Així entitats com el FC Barcelona, l’Espanyol i el Sabadell visitaven Sant Feliu a l’agost. Molt remarcable i recordada va ser la Festa Major de 1931 quan els blanc-i-blaus reforçats per Layola,

Cedit per ACBL.

Cros i sobretot pel porter internacional i home rellevant en el panorama social, Ricardo Zamora, van disputar la copa Xampany Rigol amb el C.E. Sabadell. Llorenç Sans en uns legalls trobats en els seus arxius assenyala que la presència del “divino” i l’equip visitant van costar-hi 11 pessetes, les que valia el viatge del tren d’anada i tornada, 15 cèntims el bitllet.

La Pubilla de les Festes fa la sacada en un partit celebrat a La Pineda. Primeries dels anys 30. Cedita per ACBL i fons de l’Abans.

Carles Santacana i Xavier Pujadas observen com “la presència de l’esport al carrer, es generalitzà gràcies a les tradicionals celebracions de festes majors, farcides d’activitats lúdiques, que van anar incorporant la participació d’entitats i associacions esportives cada vegada més nombroses en totes les poblacions. L’esport, doncs, va anar abandonant l’exclusivitat dels seus propis locals de difusió social mitjançant competicions federatives i oficials i passà a formar part de la festa popular”. (1994:135)

Cedit per ACSFL.

2.8 LA FI D'UNA ÈPOCA (1934-1938)

El juliol de 1934 la revista literària *Amics de l’Art i de les Lletres* es queixava del desinterès de la ciutadania vers les entitats culturals i esportives: “Res no t’ha dit que era peremptori col.laborar en aquestes benemèrites entitats, tota vegada que no et podien donar un profit material”.

Membres de l’equip del Santfeliuenc al camp de La Pineda a la temporada 1931-32. Hi reconeixem d’esquerra a dreta, a la primera fila: Pasqual Blanch, Lorenzo, Isidre Claramunt, Lucas Blanch, Amarat i Llorenç Bigas. A la segona fila: Queraltó, Joaquim Fernández, Jaume Mas Sala, Iglesias, Ferres, Pere Cruz Martínez. Font d’ingrés: Cortés. Cedita per ACBL.

Tanmateix la Directiva encapçalada per Joan Planells Marques (1933-1935) va mirar de capgirar el rumb de l’equip i reforçar-lo amb jugadors forans de pes que contribuïrien a despertar l’adormida afició local. Cros, ex futbolista de l’Europa, va ser el fitxatge que ara en diríem mediàtic. L’ascens a Segona Ordinària en un frec a frec amb el Santjoanenc tornava a elevar la temperatura futbolística a Sant Feliu. *El Mundo Deportivo*, el 14 de novembre de 1935

Quatre futbolistes del Santfeliuenc. Hi reconeixem Jaume Mas Sousa, Boronat, Perico Segura i Celestino Ribas. Font d’ingrés: Anna Maria Ribas Figueras. Cedita per ACBL.

Membres del Santfeliuenc Futbol Club l’any 1931, reforçats pel “divino” Ricardo Zamora. Hi reconeixem drets d’esquerra a dreta: Gelabert, Mas, Galtés, Ricardo Zamora i Cros. Ajupits: Perico i Soto. Cedita per Antonio García Abad.

dóna notícia d’aquest redreçament: *“Indudablemente el equipo local ha resurgido y también la afición aletargada al deporte balompédico. Prueba de ello fue el bello aspecto que ofrecía el terreno de juego. El caso es que el Santfeliuenc va a la cabeza de la clasificación y con el buen equipo que tiene puede este año alzarse con el título, que aumentaría aún más la mucha afición que hay”*. El Santfeliuenc va militar dues temporades a la Segona Divisió de Lliga Catalana, categoria en la qual tambe hi participaren Arenys, Mollet, Colomenca, Figueres o Ripoll. L’esclat de la Guerra Civil va trencar de forma inopinada l’evolució progressiva del club.

recordessin religiositat o al·ludissin al règim monàrquic, aprovat per la Generalitat de Catalunya l’1 de gener de 1937- pel de Roses de Llobregat. La proposició, presentada per Josep Pibernat i aprovada per unanimitat, va ser brillantment defensada per un històric de l’esport local suara esmentat: Pere Arboix.

El Santfeliuenc, després d’un tímid intent d’organitzar un torneig amb equips de Barcelona i el Llobregat, el març de 1937 va susprenre les seves activitats. L’entrada de les tropes nacionals a la ciutat el 25 de gener de 1939 posava fi a una època.

Cedida per ACBL i fons de l’Abans.

L’any 1935 la directiva del president Planells construeix un equip potent amb figures com Novas, Caritg, Vicent, Cros i Targarona. Cedida per ACBL i fons de l’Abans.

Durant el primer any de la Guerra Espanyola l’entitat va desenvolupar algunes activitats i va prendre part activament en actes benèfics de suport a les milícies antifeixistes. El 26 d’agost de 1936 al camp de La Pineda la Directiva va organitzar un festival futbolístic en col·laboració amb el Foment de Molins de Rei. Els guanys de l’acte anaven a benefici dels milicians i els hospitals de sang. La ciutadania va respondre a la crida i va omplir el camp.

El 21 d’octubre, tal com es recull al diari *La Publicitat*, l’Ajuntament va acordar de canviar el nom de Sant Feliu de Llobregat -com s’assenyala a *Sant Feliu. Identitat i història*, seguint el tarannà revolucionari de suspensió de noms que

Cedida per ACBL i fons de l’Abans.

Imatge que dibuixa una època: Lluís Aznar rep un trofeu guanyat pel Santfeliuenc al camp del Santboià, l'any 1945.
Cedida per Lluís Aznar Gómez.

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

3 DEL CONTROL I LA MUTILACIÓ AL REDREÇAMENT (1939-1950)

Tres futbolistes del Santfeliuenc l'any 1942: Salvador Obiols, Lluís Aznar i Mas. Tots tres van impulsar el redreçament esportiu de l'entitat després de la Guerra Civil. Cedit per Lluís Aznar Gómez

3.1 UN CLUB TUTELAT: EDUCACIÓN Y DESCANSO

La represa de l'activitat esportiva i de les competicions oficials després de la Guerra Civil fou immediata. Ara bé, la naturalesa política del nou règim envers l'esport dibuixava una realitat diferent. L'esport s'utilitzaria així per construir una idea política, supeditat a les grans directrius que alimentaven l'ideal patri homogeneïtzador. Allò significatiu per a Carles Santacana i Xavier Pujadas és que “per primera vegada l'esport deixava de ser una activitat d'organització fonamentalment privada amb connexions intermitents amb els poders públics (subvencions, demandes d'instal·lacions) per passar a ser una activitat que s'organitzava jeràrquicament des del poder polític establert”. (1994:121) Talment la trama organitzativa de l'esport va ser sotmesa a un rígid control de l'Estat, de vegades confonent-se. La iniciativa de base social que havia sostingut l'esport català des dels inicis restava anihilada.

Segon equip del Santfeliuenc al Camp de la Pineda l'agost de 1940. D'esquerra dreta i a dalt: Echevarría, Obiols, Naci, Cussó, Pons, Salas, Santi, Pere Codorniu Mitjavila. Fil a inferior: Pérez, Joan Murcia, Met, Josep Sáez Xarau. Font d'ingrés: Ramona Pons Rosell. Cedita per ACBL.

Un cop acabada la Guerra Civil el Santfeliuenc va recompondre la seva estructura que quedava tutelada sota l'obra sindical Educación y Descanso. En el Butlletí Oficial de la Delegación Nacional de Deportes que transcriu amb aplicació la Història il·lustrada de l'esport a Catalunya (1994:127) hi veiem els objectius de l'organització: “El fin de Educación y Descanso en cuestiones deportivas no es nunca

El Santfeliuenc al camp del Santboià, temporada 1946-1947. D'esquerra a dreta: Aznar, Torres, Estella, Climent Prats, Bienvenido, Bigas, Ginés Sánchez, Valentí Martí, Segarra i Ignacio Argudo. Cedita per ACBL. i fons l'Abans.

la formación de elementos profesionales, sino el conseguir que todo el elemento productor, o una mayor parte, practique la educación física y los deportes”.

L'historiador local Àngel Muñoz en una conversa ens parlava dels processos de depuració que es van desfermar contra juntes directives i esportistes. Els clubs es van veure sotmesos a un filtre duríssim i els seus membres havien de fer declaracions jurades en què evidenciessin la fidelitat als esperits patriòtics del nou règim -els directius havien de disposar d'informes favorables de Falange, l'Ajuntament i la Guàrdia Civil-. Com escriu el propi Àngel Muñoz a Sant Feliu de Llobregat. Identitat i història les Directives havien de ser “ben considerades pel règim, que poguessin tirar endavant les entitats i mantenir bones relacions amb els poders de l'Estat [...] Tot els esportistes federats havien d'omplir declaracions jurades per continuar competint”. (2001:297)

Teresa González Aja, estudiosa dels totalitarismes i de la seva influència a l'esport, recull a Sport y autoritarismos els postulats del General Moscardó, President del Comitè Olímpic Espanyol i jerarca suprem de la Delegación Nacional de Deportes. Uns postulats que deixen clar el control

sense fissures ni dissidències: “Nosotros nombramos a los presidentes de las federaciones, que, a su vez, por contar con nuestra absoluta confianza, inspirarán los movimientos de aquéllas en los procedimientos que se estimen más eficaces para el alto interés de la patria, y cuando haya una equivocación fundamental, aquel señor dejará de ser grato y su sustitución será implacable”. (2002:180)

El règim nacionalista celebra les seves diades d'exaltació en les quals el club local hi participa. En alguns programes propagandístics llegim: “Esta ciudad se dispone a manifestar públicamente su gratitud imperecedera al glorioso ejército nacional. Han sido organizados actos de carácter religioso, patriótico y popular. En el Campo de Deportes interesante partido de balompié entre los equipos del Sanfeliuense y la Selección de Antiguas Glorias”, o en un altre: “VIII Jornada

Cedit per ACBL.

de Gloria, a las 15 horas en el Campo de Deportes, entre el equipo del Regimiento de Caballería de Numancia nº 9 y el Sanfeliuense Educación y Descanso”.

Cedit per ACBL.

El Santfeliuenc va viure uns temps socialment i esportivament desastrosos que es condensaren en tres elements: absència d'autonomia organitzativa; l'afició havia desertat de La Pineda; l'equip restava enormement afeblit per la falta de qualitat dels seus jugadors. En un partit de Festa Major jugat el 1942 que enfrontava els locals amb l'Espanya Industrial *El Mundo Deportivo* (11-12-1942) escriu: “Sólo mantenía el interés del poco público que asistió al encuentro ver jugar a la España Industrial y vaticinar el número de tantos que al final señalaría el marcador. Fueron seis como hubiesen podido ser muchos más”. O el 5 d'octubre de 1945 també a *El Mundo Deportivo* ens adonem de les vastes carències del club: “Se presentó el Sanfeliuense con un equipo completamente

Francisco Pedro Calzada, president del Santfeliuenc (1948-1953)
Cedida per Raimunda Olivé Batllell.

inofensivo y con una flojedad tal en sus líneas que de no mejorarlas en próximos partidos creemos le está reservado uno de los últimos lugares de la clasificación del grupo”.

El Santfeliuenc va recuperar lentament l'autonomia organitzativa amb la presidència d'Eduard de Batlle (1944-48), finalment confirmada amb la de Francisco Pedro Calzada (1948-1953), veterinari de l'Escorxador Municipal. La revista local parroquial Alba en el seu número fundacional

El president del Santfeliuenc Eduard de Batlle (1944-1948) lliura una copa. Hi reconeixem d'esquerra a dreta: Eduard de Batlle, Pere Torras, Jaume Sedó, Jaume Amigó, Antonio García Abad i Albareda.
Font d'ingrés: Rosa Cruz Martínez. Cedida per ACBL.

de gener de 1948 recordava l'esfereïdora crisi que va patir el club quan ja s'ensumaven els aires de redreçament: “A pesar de haber transcurrido unos espantosos años de crisis moral y económica -de fet el Santfeliuenc desapareix de competicions oficials les temporades 1943-1944 i 1944-1945-, ha sabido imponerse de una manera digna de encomio, logrando tan resonantes victorias”.

Equip del Santfeliuenc a la temporada 1948-49. Drets d'esquerra a dreta: Galindo, Aznar, Obiols, Batista, Romagosa, Climent Prats i Félix Sánchez. Ajupits: Manel Ferrer, Segarra, Pujals i Valenti Martí; farmaciola: Jordi Claramunt. Cedida per Félix Sánchez.

Els nou estatut elaborat pel Santfeliuenc l'1 de març de 1948 mostrava ja el reordenament de l'estructura organitzativa, per bé que sostingut en els interessos ideològitzants del període. L'estatut es compon de cinc capítols i vint-i-tres articles, més un d'addicional. El primer article del capítol inicial expressa la naturalesa suposadament esportiva de l'entitat: “La Societat Sanfeliuense esmerçarà les seves activitats a fomentar l'esport del futbol en totes les seves manifestacions”. En l'article 4rt del segon capítol s'estableix

Isidre Claramunt, personatge emblemàtic de l'esport santfeliuenc. A la imatge el trobem com a entrenador de joves promeses del futbol santfeliuenc.
Cedida per ACBL. i fons l'Abans.

que per formar part de de la Directiva calia ser “nomenat pel President d'acord amb les normes prescrites pel Comitè Olímpic Espanyol i el Consell Nacional d'Esports”. En l'article 12è del capítol tercer es manifesten les restriccions que s'imposen per a ser soci: “Caldrà per a l'ingrés ser proposat per altres dos socis. La proposta ha de ser exposada al tauler d'anuncis durant vuit dies”. L'article 14è mostra com bullia encara intens l'esperit guerracivista: “Els excombatents de l'Exèrcit Nacional tindran dret a ser socis de número d'aquesta societat, amb una rebaixa del 50% de la quota establida i gaudiran de tots els avantatges que la resta de socis”. L'article 18è del capítol quart sanciona una Directiva eminentment presidencialista i autoritària: “El President podrà separar del cens de la Societat a qualsevol

soci que faci actes contra les lleis de l'honor, del decòrum i no compleixin allò que prescriuen els presents Reglaments i les disposicions de la Superioritat”.

Santfeliuenc Futbol Club campio del Torneig de Primavera i Copa Rubricatus l'any 1949. Hi veiem Galindo, Aznar, Valiente, Ginés Sánchez, Valentí Martí, Galtés, Romagosa i Segarra. *Cedida per Jordi Claramunt.*

3.2 1950, EL GRAN ANY DE L'ESPORT SANTFELIUENC

El 1950 es pot considerar l'annus mirabilis de l'esport santfeliuenc i la data que encetava una nova etapa que clausurava el truculent panorama anterior. Un any abans el club de futbol ja havia mostrat símptomes de recuperació en proclamar-se campió de la Copa “Rubricatus”. Però l'esclat i el salt de qualitat arribaria uns mesos després.

El Club Bàsquet Santfeliuenc va assolir l'ascens a la divisió d'honor del bàsquet català -la lliga espanyola començà el 1956-. El bàsquet a Sant Feliu va comptar amb la llegendària figura de Manolito Martín Vives, qui va sumar 18 entorxats internacionals amb la selecció espanyola. El Santfeliuenc Futbol Club per la seva banda va aconseguir el títol de subcampió del Campionat Regional de Segona Categoria.

Mesos més tard la Federació va confirmar l'ascens i la participació del club al Campionat de Regional de Primera Categoria. El maig de 1950 la revista Alba valorava el triomf

i la feina feta per reconstruir el futbol local i salvar-lo de la grisor a què s'havia abocat des de la postguerra: *“Triunfo meritorio si consideramos la labor de resurgimiento que se está llevando a cabo después de unos años apagados, ciertamente muy tristes para nuestro deporte local”*.

Una bona generació de jugadors santfeliuencs com el mítics i contundents defenses Climent Prats, Valentí Martí i López, els golejadors Lluís Aznar i Salvador Obiols o els exquisits Galindo, Sagarra, Romagosa, Batista i el jove Manel Ferrer posaven els fonaments d'una nova era més optimista.

López, un futbolista del Santfeliuenc que va marcar època els anys 40 i 50. *Cedida per Antonio García Abad.*

Panoràmica de la Creu de Terme de la Plaça d'Enric Von Behring i de la porta d'entrada al camp de futbol de La Pineda. *Font d'Ingrés: Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat. Cedida per ACBL.*

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

4 UNA ÈPOCA DAURADA AMARADA DE CRISIS CÍCLIQUES (1951-1965)

El camp de La Pineda ple de gom a gom en el partit d'ascens a Tercera Divisió amb l'Iberia jugat a Sant Feliu el 5 de juliol de 1960. El Santfeliuenc va guanyar el partit d'anada 2 a 1. A la tornada va guanyar l'Iberia 3 a 2. Al partit de desempat jugat al camp del Sants, la victòria va somriure injustament l'Iberia 2 a 1.
Font d'ingrés: família Güell Albareda. Cedida per ACBL i fons l'Abans.

4.1 EL SANTFELIUENC DELS GRANS OBJECTIUS I ELS GRANS NOMS

La dècada dels 50 va obrir una etapa nova i molt ambiciosa per al futbol de Sant Feliu. El compromís amb les entitats esportives d’industrials -pocs, això sí- influents i molt imbricats en la vida municipal va ser decisiu perquè el Santfeliuenc consolidés un projecte sòlid de tons més estables, per bé que sempre traspués impenitent l’ombra de la crisi.

Equip del Santfeliuenc a la temporada 1951-52. Hi veiem Pérez, Climent Prats, Valentí Martí i Alcaraz.
Font d’ingrés: Montserrat Martí Ros. Cedida per ACBL.

En els primers cinc anys de la dècada dels 50 als dirigents els va impulsar la voluntat de projectar la imatge del club a la ciutat. Els partits eren anunciats en uns bonics programes de mà que a la coberta portaven la fotografia d’un futbolista, entre els quals hi hem trobat a Pérez -ex jugador de l'Espanyol-, Perarnau, Sanguino i els locals Salvador Obiols, Climent Prats i Pere Bagagli. En aquestes temporades l’equip es va mantenir prou bé en competició, a cavall entre la Primera Regional “B” i la Segona Categoria, Segona Categoria nascuda de les reestructuracions successives i inacabables establertes per la Federació Catalana. Van començar a destacar jugadors, a banda dels suara al·ludits, com Castillo, Vía, Ventura, Zaragoza o el porter Pere Güell. En algunes cròniques de l’època a El Mundo Deportivo llegim: “El Sanfeliuense ha ejecutado un juego maravilloso

Programa de mà que anunciava els partits locals.
Cedit per ACBL.

de brío y clase verdaderamente magnífico. Todas sus líneas respondieron con acierto”, o “El Sanfeliuense posee un cuadro de jugadores con una preparación envidiable, jugando un fútbol rápido y creativo”. Però d’aquesta generació la premsa en destacava un, Pere Bagagli, la gran esperança blanc blava: “El héroe de esta tarde, y también el mejor hombre sobre el terreno de juego fue Bagagli, que muy inteligentemente lanzó y dirigió los ataques, redondeando su excelente actuación con tres goles”.

L’any 1953 va arribar a la presidència Salvador Portet i Puig. Portet era un musicòleg que desenvolupava un seguit de tasques com ara la direcció del cor de la Unió Coral i la direcció musical de la naixent Radio Juventud de Sant Feliu. En una entrevista concedida a la revista Alba radiografiava la situació del club a principis de 1954. Malgrat els esforços

Salvador Portet i Puig, president del Santfeliuenc (1953-1956)

esmerçats continuava havent-hi pocs socis i això feia que l’economia llargs desplaçaments i els sous dels jugadors. A més, hi afegia Portet, el poble de Sant Feliu era fred però tanmateix molt exigent.

Equip del Santfeliuenc F.C 1954-55. Hi reconeixem Bagagli, Ventura, Castillo, Zaragoza, López, Vía, Maño (assistent), Aniceto, Isidre Claramunt i Pere Güell.
Font d’ingrés: María Domínguez Rodríguez. Cedida per ACBL i fons l’Abans.

Si abans parlàvem que el primer lustre de la dècada dels 50 havia servit per projectar la imatge del club a la ciutat, el segon -1955-60- servirà per potenciar decididament l’equip amb un objectiu focalitzat de manera rotunda: l’assoliment de categoria nacional, és a dir, l’ascens a Tercera Divisió.

Josep Hinojosa Fontanet, l’apòstol del futbol com el va titllar la revista Alba, va ser elegit president en Assemblea de Socis el juliol de 1958. Hinojosa, un gran coneixedor i seguidor

Pepito Ros, gran animador de l’esport santfeliuenc

del Santfeliuenc -no cal oblidar que n’havia estat jugador als anys 20-, va construir la seva Directiva amb noms notables de l’esport local: Josep Badet, Rafael Márquez Moro, Juan Singla Elías, Josep Guitart, Ramon Mirabet Asensi, Lluís Dalmases Lizana, Emilio Durán i Antoni Roca. A més hi va comptar amb el suport inestimable d’un dels grans culpables del redreçament de l’entitat després de la postguerra, Pepito Ros Sigalés. El setembre de 1958 l’artista local Torras Viver conversa amb Hinojosa des de les pàgines d’Alba. El dirigent traça la imatge precisa de la situació de l’equip i de les seves aspiracions: “Hay un cuadro de jugadores como nunca. De los once del equipo cinco proceden de Tercera División. El motivo de la inestabilidad del equipo descansa en la situación económica. Gracias al Ayuntamiento y algunas empresas la cosa sale adelante. Hace dos meses había 210 socios, ahora llegamos a 270. A los partidos asisten unas 500 personas. Sant Feliu no puede quedar atrás y tenemos que defender los colores y el prestigio de una ciudad como la nuestra”.

31 de gener de 1955, Pere Bagagli abans de començar el partit Santfeliuenc-Ulldecona, partit que va acabar amb el marcador favorable als de Sant feliu per 2 a 0.
Font d’ingrés: Pere Bagagli Olmos. Cedida per ACBL.

A la temporada 1956-57 el Santfeliuenc va aconseguir fer el salt a Primera Regional després d’assolir el tercer lloc al grup III de Segona Categoria en dura competència amb el Barcelona i el Cornellà. El debut a Primera Regional fou discret, però aquell any van començar a arribar-hi jugadors de qualitat -Antoni Gomicia, Azorín, Serrano, González, Ortega- que van fer cada vegada més fort l’equip.

El Santfeliuenc FC dels Pedro Martinez, Azorín, Margalef, Gomicia, González i Zaragoza començava a fer-se un lloc al futbol català. *Cedides pel Sr. Fortuny.*

Cedit per ACBL.

4.2 SANTFELIUENC-IBÈRIA, EL SOMNI TRENCAT D'UN ASCENS A TERCERA DIVISIÓ (1960)

L'objectiu de portar el Santfeliuenc a Tercera Divisió batejava amb intensitat en els aficionats i dirigents. La temporada 1959-60 havia començat amb resultats molt bons que van ajudar a situar l'equip al primer lloc de la classificació. Un article de la revista Alba el gener de 1960 sintetitzava amb lucidesa el puixant camí emprès pel Santfeliuenc en les darreres temporades: *"Después de la brillante campaña anterior, manteniéndose en los primeros*

lugares, junto con los no menos históricos Júpiter y Reus, en la presente temporada figura como líder del Campeonato de Cataluña de Primera Categoría. La moral firme de los jugadores, el apoyo incondicional de los socios y aficionados, conjuntamente con la tenacidad de la Junta Directiva bajo la presidencia de Don José Hinojosa Fontanet, secundado por miembros que hacen gala de su espíritu deportivo, cuya meta propuesta es llevar al club a la categoría nacional, lugar que le corresponde por su reconocida solera. La temporada prosigue y la cadena de triunfos conducirá al club al lugar ansiado por la gran masa de sus seguidores”.

Equip del Santfeliuenc en la històrica temporada 1959-60 en què va jugar la promoció d'ascens a Tercera Divisió davant l'Ibèria. Hi reconeixem drets d'esquerra a dreta: Inglés, Azorín, Andreu, Tarrès, Ortega i Pere Güell. Ajupits: Cunill, Gornicia, Aixa i Arribas. *Font d'ingres: Família Güell Albareda. Cedita per ACBL i fons de l'Abans.*

El Santfeliuenc no va poder seguir el ritme de Reus i Vilanova, que finalment van aconseguir l'ascens; però l'esforç final va situar els blanc blaus en un meritori quart lloc que els va atorgar una plaça per a la promoció d'ascens a Tercera. El somni de jugar en categoria nacional era més a prop. Esperava un rival històric que promocionava per no perdre la divisió de bronze: l'Ibèria de Barcelona.

El partit d'anada s'havia de disputar a la vella Pineda el 4 de juliol, però la pluja el va ajornar quan només es portaven 12 minuts. S'hi va reprendre el dia 6. Un camp ple a vessar d'un públic apassionat -Sant Feliu gairebé va quedar aturada perquè tots els aficionats assistissin al partit- contemplava el joc brillant i desacomplexat dels locals. El Santfeliuenc s'avançava al marcador al minut 44 mitjançant Antoni Gomicia;

Josep Hinojosa Fontanet, president del Santfeliuenc (1958-1960)

al primer minut de la represa Aixà aconseguia el segon gol. L'Ibèria retallava distàncies per establir el resultat definitiu. Al partit de tornada jugat el 10 de juliol al camp de Nostra Senyora del Port de la Zona Franca barcelonesa, el Santfeliuenc s'hi va trobar un ambient hostil i crispat que va acabar pesant en l'àrbitre. L'àrbitre va perjudicar greument l'equip de la nostra ciutat. La crònica de l'encontre promocional que va recollir *El Mundo Deportivo* és diàfana: “Si el arbitraje de este encuentro hubiera sido acertado, en estos momentos el conjunto de Sant Feliu sería otro de los ascendidos a Tercera División, porque por entusiasmo y amor propio merecieron salir airosos de la doble eliminatoria. Lo peor del caso es que el árbitro llevaba a cabo una magnífica actuación, pero saltó un espontáneo al terreno de juego y le

Partit de futbol a La Pineda. La Pineda va ser l'escenari dels grans partits del Santfeliuenc a finals dels 50 i principis dels 60. Cedida per Pere Güell Piella.

agredió. Ello descompuso al árbitro que cambió radicalmente su actuación. Concedió el segundo gol local que vino precedido de un empujón de Otto a un defensa visitante. Poco después señaló indebidamente una pena máxima que dio el triunfo a los locales”. Després de llegir la crònica ens podem imaginar com va ser de greu l'actitud de l'àrbitre i el públic local. El Santfeliuenc va perdre injustament i cruelment per 3 a 2. Els gols dels blanc-i-blaus van ser marcats per Aixà i López. Atès els resultats dels partits d'anada i tornada tots dos equips s'hi van veure abocats al partit de desempat. El partit de desempat va tenir com a escenari el camp de futbol del Sants el 14 de juliol. Novament la crispació i l'hostilitat

envers el Santfeliuenc i els seus aficionats fou la nota general -a Radio Juventud de Sant Feliu li van barrar el pas quan mirava d'accedir-hi al recinte-. La crònica publicada a *El Mundo Deportivo* torna a ser contundent i esmolada: “Una vez más el árbitro ha decidido la eliminatoria. Hay que tener en cuenta que no señaló un penalty clarísimo que se produjo dentro del área del Iberia por manos de un defensa cuando el balón iba directamente a las mallas y que significaba el empate a dos goles si la falta hubiera sido bien ejecutada. Una lástima que esta eliminatoria la hayan decidido los árbitros de turno”. Els de Sant Feliu van jugar amb entusiasme en aquest tercer partit; Aixà feia el primer gol però després l'Ibèria reaccionà i va inclinar l'eliminària, injustament, del seu costat. Aquella generació de futbolistes

Equip del Santfeliuenc Futbol Club a la temporada 1961-62. Fotografia publicada a la revista Dicen el 25 de maig de 1962. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Sabaté, Mellado, González, Gómez I, Ortega i Pere Güell. Ajupits: Vera, Azorín, Gómez II, Geis i Márquez. Cedida per Joan Sabaté Estruch.

com Pere Güell, Bonsoms, Cunill, Tarrès, Ortega, Andreu, Azorín, Gomicia, Aixà i López entre altres, van escriure les pàgines més brillants de la història del club. Una gesta que circumstàncies extraesportives van privar de consumir. L'Ibèria era llavors una entitat molt poderosa i mantenia bons contactes amb la Federació. A més el Santfeliuenc no disposava d'unes instal·lacions adients per a la Tercera Divisió. Tot plegat es va conjuminar contra els blanc-i-blaus.

La derrota va significar un decliu de l'entitat. L'any 1961 la Junta Directiva va dimitir i se'n va fer càrrec una Comissió Gestora presidida per José Ventura Fals. El 1964 el Santfeliuenc va tocar fons. No hi havia directiva i els organismes superiors, amb la intervenció de l'alcalde Pere Miras, van cridar als dirigents que havien fet gran el club. Va tornar a la presidència Josep Hinojosa però les promeses de suport de l'Ajuntament i de les indústries es van esvaïr. El Santfeliuenc va patir una greu crisi econòmica que va impedir satisfer les obligacions de participació en la competició. La conseqüència final de tot l'enrenou fou el descens a Segona Regional.

Una defensa històrica que va fregar l'ascens a Tercera: Josep Andreu, Tarrès, Ortega i Pere Güell. Font d'ingrés: Família Güell Albareda. Cedida per ACBL i fons l'Abans.

Pere Güell, un porter mític en la història del Santfeliuenc de la dècada dels 50 i els inicis dels 60. Cedida per Pere Güell Piella.

4.3 COMPLEX ESPORTIU MUNICIPAL PARC SAYRACH: UN PROCÉS LLARG I DISCUTIT

L'any 1964 el vell camp de La Pineda deia adéu a les activitats esportives adquirit per l'empresa química Hoechst Ibèrica per situar-hi el seu complex industrial. L'esport santfeliuenc estrenava, després d'un procés procel·lós i ple de promeses incomplides per les diferents administracions locals, un recinte poliesportiu.

Ignacio Serra Goday, arquitecte muncipal, manifestava el 1958 a la revista Alba que les condicions topogràfiques del lloc escollit, el Parc Sayrach i els terrenys adjacents, no eren les més adients per un camp de futbol, en resposta a l'acord pres per l'Ajuntament el 5 de setembre de 1957 per a la construcció de l'esmentada instal·lació. Per a la construcció el Consistori va disposar de les aportacions municipals i la cooperació provincial mitjançant la Comisión de Deportes, el president de la qual, Juan Antonio Samaranch, va oferir el suport necessari per al benefici de la joventut de Sant Feliu de Llobregat.

19 abril de 1964. Primer partit al camp de la Rambla. Cedida per ACBL.

El cronista local Llorenç Sans recordava que en la sessió ordinària del Ple de l'Ajuntament de Sant Feliu, celebrada el 28 de març de 1959, es va aprovar, en principi, la proposta presentada per la Comissió de Foment per convertir el Parc Sayrach, declarat zona verda per Llei el 3 de desembre de 1953, en camp esportiu, instal·lacions escolars i jardins públics.

Finalment el setembre de 1960 l'Ajuntament va adquirir la Finca Sayrach, incorporada al patrimoni municipal mitjançant escriptura pública signada el 30 de juliol. La finca comptava amb una extensió de 15.626 m² i el preu establert fou de 1.996.915 pessetes a satisfer amb càrrec al pressupost ordinari en cinc terminis de 1960 a 1964.

La historiadora de l'art Mercè Vidal a *Arquitectura i urbanisme* a Sant Feliu de Llobregat escriu que “el jardí de la Torre dels Dimonis era una obra singular de Manuel Sayrach. La propietat va ser ampliada a principis de segle XX amb una àmplia zona convertida en bosc a la part que delimitava amb el que més tard esdevindria la Rambla. La sorpresa i admiració dels santfeliuencs va ser que aquella torre nova fos, des d'aleshores, la torre dels dimonis. L'espai més proper al que avui és la Rambla era una extensa i frondosa zona de bosc, accessible mitjançant camins sinuosos, en el qual hi havia un monticle que els santfeliuenc en deien -perquè era visible des de la Rambla- la muntanya del Gurugú”. (2005:143)

El Santfeliuenc va inaugurar la instal·lació -que més tard es coneixeria com el Camp de la Rambla- després de no poques i enrevessades vicissituds el 19 d'abril de 1964 en partit de lliga de Primera Regional davant l'Horta, amb

A la dècada dels 60 Sant Feliu patia profundes transformacions en el seu entramat urbà. Cedida per ACBL.

victòria dels locals per 1 gol a 0. El primer gol del nou estadi el va fer el jugador santfeliuenc Rosas.

La confusió i l'hermetisme de l'Ajuntament respecte a la personalitat jurídica de l'antic camp de La Pineda van complicar les relacions entre el Consistori i el club. A l'Assemblea Ordinària del 13 de maig de 1965 l'entitat expressava els dubtes per les confuses circumstàncies del desallotjament precipitat de La Pineda i insistia en la necessitat de posar en condicions les instal·lacions, encara provisionals, del nou Estadi Municipal. L'Ajuntament va declinar qualsevol responsabilitat i va adreçar la Directiva als propietaris dels terrenys, únics titulars legalment constituïts.

La construcció del Complex Esportiu Sayrach junt amb altres edificacions noves va aixecar algunes veus de protesta. La Vanguardia, segons esmenta Sant Feliu de Llobregat. Identitat i història (2001:311), va publicar un article el 12 de febrer de 1968 en què denunciava les profundes transformacions del centre de la ciutat que afectaven a edificacions que constituïen la memòria arquitectònica de la ciutat: “*Profundas mutaciones urbanas. Nuevas construcciones que implican el derribo de antiguos edificios [...] Con ello se está produciendo la desaparición, verdaderamente lamentable, de construcciones de indudable valor histórico*”.

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

5 D'ABISMES I RESURRECCIONS (1965-1978)

Francisco Monje, vint-i-cinc anys portant la samarreta blanc-i-blava.
Cedida per Francisco Monje Plaza.

5.1 UNA RADIOGRAFIA DE L'ÈPOCA (1965-1972)

Primer Juan Singla Elias (1965-1967) i posteriorment Gaspar Majó Soliva (1967-1968) van mirar de relançar el Santfeliuenc Futbol Club després d'un temps de decliu i indefinició. La presidència de Majó va ser breu però esportivament profitosa. La temporada 1967-68 el club va aconseguir el quart lloc al grup tercer de la Segona Regional, el que li va valer, gràcies a la reestructuració de categories motivada per la creació de la Regional Preferent, l'ascens a Primera Regional. Una recuperació de la qual la premsa en donava notícia. Així el diari Dicen escrivia el 4 de març de 1968: *"El mejor encuentro de la temporada. El Sanfeliuense lleno de moral de victoria, como evidencia en sus actuaciones desde hace varios encuentros, ha jugado a lo gran campeón. El Sanfeliuense que, en la presente temporada está demostrando una excelente capacidad de juego, ha tenido en todos sus jugadores el secreto de cómo se debe jugar a un gran adversario"*. Els Barberán, Monje

Cedit per Pere Pocurull

Planter del Santfeliuenc. Temporada 1967-68. Aquest equip va aconseguir l'ascens a Primera Regional. Hi reconeixem drets d'esquerra a dreta: Vigo, Cayuela, Bartoli, Barrientos, Barberán, Capdevila i Soler. Ajupits: González, Lara, Mas i Monje. Font: Gaspar Majó Soliva. Cedida per Antonio García Abad.

Barberán, Monje, Lara, Reverter, Mas, Suárez, Cayuela o Vigo van aconseguir pujar un esglaó l'entitat.

El 13 de juny de 1968 va accedir a la presidència l'empresari Francesc Marfany Grauxes. Marfany esdevindrà el dirigent que durant un període més llarg de temps -9 anys- ha ocupat el màxim càrrec del club.

El panorama esportiu local es regularitzava amb la creació l'any 1967 de la *Comisión Deportiva Local*. La institució, tal com llegim a *Sant Feliu. Identitat i història* (2001:315) neixia

Equip del Santfeliuenc Futbol Club a la temporada 1968-69. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Juanías, Bayarri, Cadirach, Soto, Monje, Barberán i Tudela. Ajupits: Moyano, Mas, Reverter, Suárez i Montero. Cedida per Francisco Monje Plaza.

El Santfeliuenc FC a la temporada 1969-70 al Camp d'Esports de Lleida. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Moyano, Tudela, Farré, Manolo Hernández, Benito, Monje i Mesa. Ajupits: Javi Ventura, Aurelio, Soto, Juventeny i Montero. Cedida per Francisco Monje Plaza.

amb la temptativa de ser una veu plural i mitjancera entre Ajuntament, clubs esportius i altres entitats. "Tot i l'excessiu component oficialista de la comissió, semblava evident una certa voluntat d'apropament entre el poder local i les entitats esportives [...] Va servir per regular les subvencions municipals a totes les associacions de caire esportiu". I sis anys més tard en el deixant dels programes d'acostament de l'esport a sectors més amplis de la societat, desenvolupats pels ajuntaments en el final del franquisme, es van redactar els

Francesc Marfany Grauxes, president del Santfeliuenc (1968-1977)

Estatuts del Patronat d'Activitats Esportives, amb la intenció de canalitzar i dirigir des del Consistori les activitats que tendissin "a estimular, facilitar, popularitzar, augmentar i en qualsevol cas afavorir la pràctica de tota classe d'esports".

Cinc futbolistes del santfeliuenc amb la tradicional segona samarreta rogenca, el 1969. Hi veiem drets: Monje, Manolo Hernández, Benito. Ajupits: Soto i Aurelio Hernández. Cedida per Francisco Monje Plaza.

L'any 1969 van aparèixer en el paisatge esportiu de la ciutat dues noves entitats que marcarien, i en un cas encara el marca, un temps en l'esport. D'una banda el Club Natació Sant Feliu i de l'altra el Club Triana Conquense. Aquest últim

Partit entre el Ripoll i el Santfeliuenc, sorteig de camp amb el capità Paco Monje. Any 1969. Cedida per Francisco Monje Plaza.

Partit de Festa Major al Camp Municipal de la Rambla. Al fons s'alcen les cases modernistes del carrer Jacint Verdaguer. Cedida per Francisco Monje Plaza.

va ser fundat per vint persones amb la intenció d'estimular la relació entre la gran massa de conquncs que vivia a Sant Feliu.

El Santfeliuenc dels Tudela, Juanias, Monje, Bayarri, Soto, Benito, Montero o Moyano va mantenir la categoria de Primera Regional entre els anys 1968 i 1971 sense gaire brillantor, tot superant alguna de les crisis cíclicles que solcava l'horitzó com a amenaça obstinada. Ramon Mirabet escrivia al diari *Dicen* el 15 de setembre de 1969 “*Las notas*

Equip del Santfeliuenc FC Temporada 1970-71. Drets d'esquerra a dreta: Tudela. Moyano, Aragay, Manolo Hernández, Benito, Aurelio i Mesa. Ajupits: Javier, Ariza, Monje, Soto i Montero. Font: Pere Pocurull. Cedida per Antonio García Abad.

más sobresalientes son que ha asistido mucho público y el equipo local ha resuelto la crisis que ha atravesado durante el verano”. La temporada 1971-1972 la Directiva ha de formar un planter nou que no va superar la prova i va caure al pou de la Segona Regional. Era l'inici d'una llarga travessia en el desert que s'estendrà al llarg de sis temporades.

Planter del Santfeliuenc a la temporada 1974-75. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Mayos, Artal, Doménech, Manolo Hernández, Jordi Domingo, De La Fuente, Mas, Valls i Martínez. Ajupits: Monje, Arbiol, Pamplona, Ramón i Juanillo. Cedida per Francisco Monje Plaza.

5.2 DUES PROMOCIONS I UN ASCENS (1973-1978)

Convençuda la Directiva que la solució era a casa, les primeres tres temporades a Segona Regional es va apostar decididament per futbolistes de Sant Feliu que havien de tornar l'equip a la categoria perduda. Al costat de jugadors més consolidats com Monje i Manolo Hernández, van aparèixer De La Fuente, Doménech, Alberto Hernández, Paco

Isidre Miquel Milá, president del Santfeliuenc (1977-1979)

Planter del Santfeliuenc a la temporada 1975-76. El Santfe va jugar una polèmica promoció d'ascens a Primera Regional amb el Sitges. L'equip suburenc estava liderat per un vell conegut de l'afició santfeliuena: Francesc Estrada García. Drets d'esquerra a dreta: Doménech, Pocurull, Segura, Fernando, Marcial, Alberto, Suárez, Paquito, Monje, Martín i Milán. Ajupits: Arbiol, Carlos, Claudio, Farré, Pedret, Juanillo, Romo, Ramón i Miquel. La fotografia va ser publicada al diari esportiu *Dicen* el 12 de maig de 1976.

categoria”. Marfany prosseguia parlant del suport social: “*Tenemos 400 socios a la espera de aumentar la cifra; socios que llenan el campo y acompañan al equipo en diversos desplazamientos*”.

L'afició santfeliuena ha fet costat el seu equip quan aquest ho ha necessitat. Imatge presa la temporada 1975-76. Cedida per Carlos Lozano Arance.

Moreno, Valls, Ramón Gausachs entre altres. Els resultats no hi van arribar i l'afició va començar a perdre la il·lusió. Calia impulsar novament l'entitat. El diari *Dicen* publicava el 12 de maig de 1976 un número especial dedicat a la ciutat, “Sant Feliu de Llobregat adelantada en el deporte”. Francesc Marfany confessava “*era el ascenso y mantener la nueva*

era el ascenso y mantener la nueva categoría”. Marfany prosseguia parlant del suport social: “*Tenemos 400 socios a la espera de aumentar la cifra; socios que llenan el campo y acompañan al equipo en diversos desplazamientos*”.

Equip del Santfeliuenc a la temporada 1976-77. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Alberto Hernández, Martín, Jesús, Manolo Hernández, Romo i Monje. Ajupits: Claudio, Tesán, Suárez, Vall i Farré. Cedida per Manuel Hernández Moreno.

Després d'una gran temporada l'any 1976 el Santfeliuenc assolí el segon lloc. Esperava la promoció d'ascens amb el Sitges. L'afició de Sant Feliu hi va respondre desplaçant-se en bon nombre a la ciutat de la Blanca Subur. A Sitges els blanc-i-blaus van perdre 2 a 1, el que deixava l'eliminària molt igualada. A la tornada, la mala sort -dos penals desaprofitats- i la gran actuació del visitant Estrada -jugador de Sant Feliu- es van conjurar per impedir el retorn a Primera

Ramon Mirabet Asensi, mig segle de cròniques des de Sant Feliu.

Històrica imatge de la formació del Santfeliuenc que va pujar a Primera Regional el 25 de juny de 1978, en un intens partit davant la Montanyesa. Hi veiem: Domènech, Ignacio Iglesias, Lapaz, Alberto Hernández, Manolo Hernández, Monje, Manolo Fernández i García, Ruiz, Rogelio, Arbiol, Ramón, Estrada, Jesús i Lino. Del planter de l'ascens no hi són a la fotografia Marcial Martín i Anastasio. Cedida per Antonio Rodríguez Mateo.

Regional dels blanc-i-blaus. Amb Pere Pocurull a la banqueta els onze futbolistes que van jugar el partit van ser: Martín, Roberto, Carlos, Farré, Juanillo, Monje, Arbiol, Marcial, Romo, Suárez i Ramón.

El Santfeliuenc no trigaria gaire temps a intentar-ho de ben nou. Amb Isidre Miquel Milà a la presidència a la temporada 1977-1978, després d'un intens frec a frec amb el Can Vidalet, els blanc-i-blaus van aconseguir la segona posició. El rival per a una plaça a Primera Regional era la temuda Montanyesa de Barcelona. L'encontre d'anada va tenir com a escenari el Camp Municipal de Sant Feliu que es va omplir per a l'ocasió. El partit va ser molt dur i competitiu però els

de Sant Feliu van obtenir un resultat magnífic pensant en la tornada: 3 a 1 -amb dos gols de Marcial Martín i un d'Iglesias de penal-. La represa de tornada, jugada a un ritme brutal, el "Santfe" va superar la pressió dels locals i del públic per, finalmanet, endur-se'n l'ascens. Els de Sant Feliu van saber controlar el marcador i una derrota mínima per 2 a 1 va servir per obtenir-ne l'objectiu. Els onze homes que van jugar el partit foren: Domènech, Lapaz, Iglesias, Manolo Hernández, Monje, Estrada, Alberto, Ruiz, Arbiol, Rogelio i Ramón.

La ciutat va celebrar l'èxit i va retre una gran rebuda al seu equip quan arribà a la ciutat. L'ascens posava fi a una llarga travessia en el desert de la Segona Regional.

Rebuda a un equip campió. El Santfe és nou equip de Primera Regional. Estiu de 1978. Cedida per ACBL.

DEPORTIVO dicen
UN DIARIO REVISTA

EL SANFELIUENSE, DE NUEVO EN PRIMERA REGIONAL

Este es el equipo del F. C. Santfeliuense que ha logrado de nuevo el ascenso a Primera Regional, tras una gran campaña en la Segunda categoría, culminada con la victoria ante la Montañesa en la promoción de ascenso. El entrenador del equipo es el señor García y los jugadores que componen la plantilla del ascenso son los siguientes: Domènech, García, Cintas, Estrada, Manolo I, Manolo II, Iglesias, Alberto, Mongé, Pepín, Lino, Martín, Ruiz, Rogelio, Marcial, Arbiol, Ramón, Jesús y Anastasio. — MIRABET

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

6

**DEL 75è ANIVERSARI A UN ASCENS HISTÒRIC A PREFERENT
(1965-1978)**

Joaquim Udina, porter amb una brillant trajectòria esportiva, que en dues etapes
(1980-81 i 1984-87) va fer viure al Santfeliuenc moments inoblidables.
Cedida per Joaquim Udina Tormo.

6.1 EL 75è ANIVERSARI: TEMPS PER RETROBAR EL RIC PASSAT (1979-1983)

Mentre la ciutat reconstruïa el teixit democràtic i l'autoconstituïda Alternativa Democràtica Municipal treballava per un “Ajuntament nou dins una societat democràtica”, el Santfeliuenc es consolidava a Primera Regional amb l'objectiu de fer un pas endavant i pujar a Preferent per tal de commemorar el 75è aniversari en una

Planter del Santfeliuenc 1978-79, temporada en què recuperava la categoria de Primera Regional després de sis anys al pou de Segona Regional. Hi veiem drets d'esquerra a dreta Macias, Doménech, Rodri, Manolo Hernández, Alberto, Castellà, Monje, Javi Iglesias i Ramon. Ajupits: Aurelio, Arbiol, Basilio, Roy, Maño, Ruiz i García. Cedida per Alberto Hernández Moreno.

categoria de més anomenada. El Butlletí de juliol de 1979 destacava l'excel·lent trajectòria esportiva: “*Magnífica campaña realizada por el Santfeliuenc*”; per bé que s'hi mostrava molt crític quan analitzava la situació econòmica: “*En el terreno económico ha sido un desastre; el presidencial, un caos*”.

Josep Maria Solé Vallverdú, president del Santfeliuenc (1980-1983)

19 de març de 1980. Merescut homenatge a una llegenda del Santfeliuenc FC, Josep Balboa, cinquanta anys de dedicació a l'esport local. A la imatge el veiem acompanyat per l'àrbitre de Primera Divisió Enríquez Negreira i els jugadors Ruipérez (llavors al Cornellà) i Alberto Hernández. Cedida per Àngel Hernández Moreno.

El 26 de juny de 1980 va tenir lloc a l'Aula de Cultura de la Caixa del Penedès l'elecció de nou president. Tres coneguts socis hi presentaren les seves candidatures: Ramon Mirabet, Pere Pocurull i Josep Maria Solé. Solé Vallverdú finalment fou escollit president amb un ampli suport dels socis i es convertia així en el president que havia de dirigir els actes commemoratius del 75è aniversari.

Junta Directiva en l'homenatge a Josep Balboa. Hi reconeixem Antonio Rodríguez Mateo, Isidre Miquel, Josep Balboa, Pere Pocurull, Antonio Caballero, Francesc Mayos, Felip Nova, Josep Maria Solé, Juan Hernández, Carlos Pérez, Francisco Monje, Àngel Hernández i Àngel Ceprián. Cedida per Àngel Hernández Moreno.

Equip del Santfeliuenc a la temporada 1979-80. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Marcial, Alberto, Lapaz I, Aurelio, Sánchez i Ignacio Iglesias. Ajupits: Javi Iglesias, Ramón, Lapaz II, García, Monje i De La Fuente. Cedida per Alberto Hernández Moreno.

La Directiva es va proposar que l'organització de l'efemèrides servís per projectar el nom de l'entitat a la ciutat. Així, es decideix d'implicar-hi la resta de clubs i penyes i alhora arribar-hi a les escoles a través d'un concurs de dibuix i redacció que havia d'incloure algun motiu al·lusiú al Santfeliuenc. Solé Vallverdú va dissenyar una Comissió que havia de vetllar per l'organització dels actes. La comissió es va compondre pels membres de la Directiva Francisco Berlanga, Pere Pocurull, Baltasar Martínez, Alberto Corbeto i Bernardo Rueda.

L'acte central de la commemoració es va celebrar el 22 de gener de 1981. En un camp ple a vessar totes les entitats de la ciutat van ser-hi presents i van tenir el reconeixement del

El Santfeliuenc a l'Estadi del Nàstic de Tarragona. Temporada 1980-81. Hi reconeixem drets: Valverde, Manolo Fernández, Folguera, Farré, Anastasio, Lapaz i Àngel Hernández. Ajupits: De La Fuente, Gonzalez, Corbi, Javi Iglesias i Ramón. Cedida per Àngel Hernández Moreno.

Santfeliuenc. Per a la cloenda de l'acte el club va comptar amb la col·laboració del Futbol Club Barcelona i la sacada d'honor la van fer dos jugadors del primer equip blaugrana, Estella i Martínez. La primera entitat esportiva del país homenatjava així la trajectòria dels blanc-i-blaus.

Equip de veterans del Santfeliuenc que va participar en la commemoració del 75è aniversari del club. Hi veiem: Pere Pocurull, Monje, Carlos Marty, García, Estrada, Arturo, Benito i Doménech, Aurelio, Castillo, Odino, Hernández, Tudela i Moyano. Font: Pere Pocurull. Cedida per Antonio García Abad.

El cronista local Gabriel Herrero Chapitel va transmetre l'acte per a la ràdio municipal i va glossar la trajectòria històrica dels setanta-cinc anys de periple esportiu i ciutadà del club. Transcrivim les paraules del comentarista el vespre de la

22 de gener de 1981. Equip que commemorava el 75è aniversari de la fundació de l'entitat. Hi veiem: Udina, Alberto, De La Fuente, Manolo Hernández i Folguera, Ignacio Iglesias, Àngel, Ruiz, Farré, Javi Iglesias, Lapaz i Ramón. Cedida per Manuel Hernández Moreno.

celebració: “Es compleixen setanta-cinc anys des que el Santfeliuenc va començar el seu llarg camí. Mai no podrem oblidar aquells que van posar la primera pedra d’aquesta grandesa que ara palesem. El Santfeliuenc ha donat prestigi al nom de la nostra població: ha recorregut pam a pam tots els racons de la nostra terra, tots els pobles i ciutats de casa nostra. Heus aquí el prestigi dels homes que ho van fundar i heus aquí la vàlua dels infinits hereus que, amb immensa responsabilitat, han agafat a través dels anys la fulgurant torxa del relleu que haurà de continuar, potser més encesa que mai,

Equip que es proclamaria subcampió del campionat de Primera Regional a la temporada 1981-82. Hi reconeixem drets: Prats, Chumi, Manolo Hernández, Manolo Mansilla, Caraltó, Javi Iglesias. Ajupits: Lapaz, Ramón, Alcoberro, Rios, Ficapal i Gonzalvo. Cedida per Manuel Hernández Moreno.

obrint bretxa d’honor a la ciutat de Sant Feliu de Llobregat pels terrenys de joc i pels passatges del llibre de la nostra història local”.

Per aquells anys Solé Vallverdú i el seu vicepresident Pere Pocurull miraven de construir un projecte ambiciós per al Santfeliuenc. A la temporada 1981-1982 van fer un equip amb grans noms: Ficapal, Alcoberro, Gonzalvo, Caraltó. Un equip que, després d’una excel·lent trajectòria, va assolir el subcampionat de Primera Regional.

Planter del Santfeliuenc FC a la temporada 1982-83. Hi veiem drets d’esquerra a dreta: Perea, Milán, Chumi, Mansilla, Alcoberro, Saldaña, Farré. Ajupits: Rider, Carlos, Juanito, Javi Iglesias, Manolo Hernández i Ramón. Cedida per Manuel Hernández Moreno.

El diari *Dicen* el 14 d’octubre de 1982 dedicava una pàgina d’anàlisi als blanc-i-blaus en què donava notícia dels objectius de la Directiva: “*Sanfeliuense: un candidato que inicia la escalada. El Sanfeliuense lleva años luchando por salir de Primera Regional. En las últimas temporadas se ha situado entre los mejores. Esta temporada los de Sant Feliu quieren que la cosa cambie. Para ello han formado un equipo homogéneo, con la base del que ya hizo una buena campaña en el último ejercicio, más la inclusión de algún elemento que está dando el contrapunto necesario al equipo*”.

El 20 de maig de 1983 Josep Maria Solé Vallverdú va presentar la dimissió. Començava un nou cicle amb l’incombustible Pere Pocurull com a president.

Francesc Estrada i Pere Pocurull van escriure les pàgines més brillants de la història moderna del Santfeliuenc FC. Cedida per Pere Pocurull.

6.2 PERE POCURULL I FRANCESC ESTRADA: UN TÀNDEM PER A UN SANTFELIUENC CAMPIÓ (1983-1985)

A l’Assemblea General de juny de 1983, Pere Pocurull presentava la seva candidatura a la presidència del club, que era acollida amb aplaudiments pels socis; el nou president estava decidit a canviar la història del Santfeliuenc. Pocurull era un empresari local molt vinculat al futbol des de mitjan anys 60 -inclús havia estat entrenador en la promoció amb el Sitges-. Per a ell, el Santfeliuenc era una passió, una passió per l’equip del poble amb la voluntat d’integrar al seu redós la resta d’entitats de la ciutat.

El càrrec d’entrenador va recaure en un home que havia acreditat una gran trajectòria com a futbolista i tècnic del futbol base, Francesc Estrada García. La gran feina desenvolupada a la pedrera del club, especialment en la magnífica generació d’alevins que va dirigir, el va valer que la Directiva confiés plenament en ell per al nou projecte de la temporada 1983-1984. Per bé que les il·lusions eren i les

ganes de treballar-hi enormes, Estrada va haver de construir un equip jove, inexpert i tendre per a una categoria dura i exigent. El Santfeliuenc va patir molt, va ocupar sempre les darreres posicions a la classificació i tothom pensava que el descens seria irremeiable. Però a la darrera jornada del campionat, a La Cava, quan l’equip estava abocat al descens, un gol de Navajas a l’últim minut feia embogir

l’expedició santfeliuena. El Santfeliuenc aconseguia “in extremis” salvar la categoria. *El Mundo Deportivo* el 3 de juny de 1984 titulava en lletres grans com a titular de la pàgina dedicada al futbol regional: “Se salvó el Santfeliuense”. Estrada evocava aquell partit com “el que més felicitat m’ha donat en la meva vida.

Temporada 1983-84. El Santfeliuenc va salvar la categoria de Primera Regional en el darrer partit. Hi veiem drets: Francesc Estrada, Manolo Hernández, Manolo Mansilla, Rider, Montero, Sevi, Rosendo. Ajupits: Pedro Beltrán, Vicente, Ruiz, Edu i Juanito. Cedida per Manuel Hernández Moreno.

Una intensitat límit. Un partit d’emocions incontrolables”. Pocs podien pensar que aquell gol salvador canviaria la història del Santfeliuenc.

I la història va començar a canviar l’estiu de 1984. Una plantilla jove que havia madurat després de la dura experiència viscuda la temporada anterior, afegida a l’experiència de veterans com Carrasco, Escalante i Udina, van acabar de modelar un bloc homogeni que feia concebre esperances a l’afició.

En un article d’Antonio Belmonte a *El Butlletí* de setembre de 1984 ja s’hi traslluïa la convicció que l’equip faria època: “Francesc Estrada afrontó al principio de temporada una tarea difícil. Un equipo joven y quizá inexperto en una categoría

Presentació de l’equip a l’estiu de 1984. Hi veiem: Paco, Pedro Beltrán, Chumi, Àngel Montero, Ruipérez, Ruiz, David Gràcia, Castaños, Paco Martínez, Juan Ramón, Vicente, Agustín, Francesc Estrada, Edu, Saldaña, Manolo Hernández, Escalante i Carrasco. *Cedida per Francisco Berlanga Picón i Mari Gómez Robles.*

El Santfeliuenc a l’estadi Julià de Capmany en un partit cabdal per a l’ascens a Regional preferent, que va enfrontar els blanc-i-blaus amb el Polvoritense, jugat el 25 de març de 1985. Hi veiem drets d’esquerra a dreta: Ruiz, Ruipérez, Saldaña, Peraira, Carrasco i Udina. Ajupits: Edu, Juan Ramón, Escalante, Paco i Agustín. *Cedida per Joaquim Udina Tormo.*

dura y difícil como la Primera Regional. Estamos seguros que la experiencia de esta temporada permitirá el próximo año afrontar la competición con mayores garantías de éxito. Estrada podrá contar con hombres más hechos en la categoría”.

1984-85 Un equip campió. Una alineació habitual del “Santfe” campió de Primera Regional. Hi veiem drets d’esquerra a dreta: Peraira, Ruipérez, Udina, Carrasco, Rafa, David Gràcia. Ajupits: Saldaña, Juan Ramón, Agustín, Vicente i Escalante. *Cedida per Joaquim Udina Tormo.*

El Santfeliuenc és la gran sensació de la categoria. Des de les primeres jornades encapçala la classificació i el veterà Escalante causa estralls a les defenses contràries. El bon ambient del grup és una de les causes de l’èxit. Francesc Estrada ho confessava a *Dicen* el 26 de febrer de 1985: “En este club estoy muy a gusto porque me ata algo muy íntimo. He estado varios años aquí, conozco a los jugadores y hay un ambiente de compañerismo del que me siento muy orgulloso”.

L’ascens s’hi veu a prop, tot i que una davallada final fa que els de Sant Feliu hagin d’esperar a la darrera jornada per proclamar-se campions davant l’Hospitalet Atlètic. El matí del 2 de juny Estrada declarava al diari *Dicen*: “El ascenso será para el Sanfeliuense”. L’hora del partit, cinc de la tarda, s’acosta, i la ciutat respira un ambient futbolístic d’entusiasme com mai no s’havia viscut. Més de dos mil espectadors omplen el Camp Municipal. Els esdeveniments es precipiten

El Mundo Deportivo

SANFELIUENSE, 2 HOSPITALET ATL. 0

SANFELIUENSE: Udina, Peraríe (Ruiz), Agustín, Ruipérez, Saldaña, David, Carrasco, Eloy, Paco, Escalante, Juan Ramón (Rafa).

HOSPITALET ATL.: Codina, Vico, Serrano, Manolo, Castellanos, Rodri, Aniceto, Malet, Cristóbal, Micre, Torres.

ARBITRO: Sr. Grájeras, mal.

GOLES: (minuto 35) Escalante de penalty 1-0; (minuto 58) Escalante, 2-0.

El Sanfeliuense campeón. San Feliu de Llobregat está de fiesta; su equipo representativo ha ascendido a Preferente en un gran partido de todo el conjunto local, que mereció este gran triunfo, con dos goles de super-Escalante. El Hospitalet ha gustado y ha hecho difícil la victoria, pero no ha podido ante la avalancha de los jugadores locales, que se vaciaron para conseguir el triunfo. Se registró un lleno de historia, con un apoyo de todas las peñas y clubs de la ciudad y toda la afición en general. Al final, júbilo desbordante al lograr lo soñado. — **Ramón Miravet.**

i dos gols d'Escalante provoquen el deliri a les graderies. Com titulava a la crònica de *El Mundo Deportivo* Ramon Mirabet, “*Sant Feliu fue una fiesta*”. Una festa que segellava l'ascens a Preferent per primera vegada a la història de l'entitat. Udina, Peraira, Agustín, Ruipérez, Saldaña, David Gracia, Carrasco, Eloy, Paco, Escalante i Juan Ramón van ser els onze futbolistes que van jugar aquell històric partit.

Els dos responsables principals de l'èxit, Pere Pocurull i Francesc Estrada, van deixar l'entitat l'estiu d'aquell any. Pocurull es traslladava a Mollerussa per dirigir la institució

“ACUDAM”, institució que vetlla per la integració social des de l'esport de persones amb minusvalies físiques i intel·lectuals. Com confessava en una conversa: “La idea d'abandonar la indústria professional ha valgut la pena. M'hi he tret el títol d'educador i he optat per convertir-me en patró i entrenador d'aquests joves amb minusvalies intel·lectuals”. El cas d'Estrada va ser diferent. No va sentir prou confiança de l'entorn per dirigir el projecte del Santfeliuenc a Preferent. Era l'acabament de la seva primera etapa a la banqueta del club de la seva ciutat, però n'hi arribaria una segona.

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

7 MÉS D'UNA DÈCADA A PREFERENT (1986-1998)

Imatge del partit de Regional Preferent que va
enfrentar el C. E. Europa amb el Santfeliuenc
FC Temporada 1986-1987.
Cedida per Joaquim Udina Tormo.

7.1 ANTONI LLEBARIA, UNA ETAPA BRILLANT A LA BANQUETA (1986-1988)

El mes de juny de 1985 Sant Feliu gaudia de l'èxit per l'ascens a Regional Preferent del seu equip. Passades les celebracions calia reprendre el fil de la feina i resoldre les incògnites per tal d'assegurar la viabilitat de l'entitat a la nova categoria: reemplaçar ràpidament però acuradament els llocs deixats per Pere Pocurull i Francesc Estrada.

Equip del Santfeliuenc que debutava a Regional Preferent. Temporada 1985-86. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Agustín, Udina, Fernando, Chiqui, Sanahuja. Ajupits: Tino, Tebar, Juan Ramón, David Gracia, Saldaña i Escalante. Cedida per Fernando Sánchez Meral.

La presidència va tornar a recaure en Josep Maria Solé Vallverdú, un dirigent amb l'experiència adient per a fer front a un repte tan difícil per a un equip modest en una divisió formada per clubs d'enorme prestigi com el Sants, el Tortosa, el Reus o l'Europa per citar-ne alguns. Solé va apostar per un

El Santfeliuenc F.C. al camp de La Magòria de Sants el 3 de novembre de 1986. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Rengel, Udina, Fernando, Agustín, Pedro, Tino i Roldán. Ajupits: David Gracia, Juan Ramón, Sanmillán, Chiqui i Pina. Cedida per Joaquim Udina Tormo.

projecte realista que garantís la permanència. Un any després Baltasar Martínez Egea (1986-1989) rellevava Solé Vallverdú per prosseguir el projecte encetat per Pere Pocurull tres anys abans.

La Directiva va atorgar la direcció tècnica a un entrenador sense gaire experiència però amb un vast coneixement del futbol territorial català, Antoni Llebaria. Llebaria havia estat

Baltasar Martínez Egea, president del Santfeliuenc (1986-1989).

futbolista del Santfeliuenc a la dècada dels setanta i ara tornava amb l'objectiu de construir un projecte sòlid i durador. Des de l'arribada, el tècnic ho va tenir molt clar: només treballant molt l'equip podria mantenir-se. I així ho manifestava al diari Dicen el 31 de juliol de 1985: *"El éxito del Sanfeliuense sería mantenerse. Este es un club que siento y me gusta. He preferido venir aquí a pesar de otras ofertas que he tenido"*.

El 15 de setembre de 1985 els futbolistes de Llebaria van debutar a Regional Preferent davant l'equip tarragoní de L'Ampolla. La sort els va donar l'esquena i van perdre el partit a les acaballes. Els onze homes que feien les primeres passes de l'entitat a la nova categoria van ser: Udina, Fernando, Tino, Sanahuja, Agustín, Ruipérez, David Gracia, Chiqui, Saldaña, Escalante i Juan Ramón.

El Santfeliuenc a l'històric camp del carrer Sardenya de l'Europa, el 22 de desembre de 1986. El resultat fou: Europa 1 - Santfeliuenc 0. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Chiqui, Fernando, Udina, Tino, Roldán i Jaén. Ajupits: Pina, Juan Ramón, Rengel, Diport, David i Agustín. Cedida per Joaquim Udina Tormo

Per bé que l'inici de la temporada fou dolent, el Santfeliuenc va anar adaptant-se a la competició fins a esdevenir la revelació indiscutible. Els blanc-i-blaus van assolir una extraordinària vuitena posició i els dos equips més potents del grup, Sants i Reus, van caure derrotats a la nostra ciutat.

Llebaria va apostar per un projecte futbolístic que agradava als seguidors, uns seguidors fidels que omplien el Camp Municipal. Grans jugadors com Roldán, Sanahuja, Tebar, Rengel, Chiqui, Corbera, Rodri o el carismàtic Jaén van marcar un temps.

A les pàgines de *Va i Ve* el novembre de 1987 Llebaria condensava l'evolució del seu equip en les tres primeres temporades a Regional Preferent: "El Santfeliuenc d'enguany és un equip més ràpid que el dels anys anteriors, ja que és un equip amb una gran condició física. El primer any vam sortir de víctimes. Érem un equip molt nou dirigit per un entrenador molt jove com era jo. L'any passat també va ser

un any en què va debutar gent de la pedrera i algun jugador de fora. Vam fer una temporada molt digna i una segona volta sensacional i amb positius. Enguany l'afrontem amb molta més ambició perquè ens hem adonat que tenim equip per aspirar a la zona alta. Ja no tenim complex d'inferioritat i a qualsevol camp sortim a guanyar". Llebaria va deixar la banqueta el juny de 1988. Tres temporades inoblidables que van fer vibrar l'afició.

Formació del Santfeliuenc Futbol Club la temporada 1987-88. Hi reconeixem drets d'esquerra a dreta: Corbera, David Pérez, Fernando, Castro, Pérez Manzanares. Ajupits: Sanmillán, Chiquí, Roldán, Gómez, Juan Ramón, Pedro i Pina. Cedida per Carlos Lozano Arance.

Malauradament l'evolució puixant del Santfeliuenc es va tòrcer la temporada 1988-1989. La Directiva de Baltasar Martínez va confiar el nou projecte a un altre ex jugador de l'entitat, Francesc Folguera, amb la il·lusió de repetir o inclús superar les classificacions obtingudes amb Llebaria. Els resultats no van ser els esperats i els jugadors incorporats no van oferir el rendiment desitjat. Apressadament es va recórrer novament a Llebaria, pero ja era massa tard i el descens es consumà. La revista *Va i Ve* publicava el juliol de 1989 un article molt crític en què revelava les causes del perquè del descens: "L'entrenador Francesc Folguera va intentar crear un equip només tècnic. Els resultats, la fallida de l'estil proposat, la indefinició d'un equip fix, la manca de suport d'una Directiva en desintegració, el desconcert de l'entrenador i altres causes van fer que l'equip s'endinsés cap al desastre. L'intent desesperat de recuperar Llebaria no ha servit per salvar el Santfeliuenc del descens. El desgavell econòmic fa que la nova temporada comenci, doncs, amb núvols negres sobre el club".

L'estiu de 1990, Francesc Estrada iniciava la seva segona etapa a la banqueta del Santfeliuenc. Cedida per Jordi Ruz Jiménez.

7.2 FRANCESC ESTRADA, UN TÈCNIC TALISMÀ PER AL SANTFELIUENC (1989-1993)

El maig de 1989 Francisco Prieto Pizarro va accedir a la presidència amb els objectius de tornar el Santfeliuenc a Preferent i reordenar la situació econòmica. Després d'una temporada de transició, la Directiva va pensar en l'home que havia fet gran el club, Francesc Estrada García, per mirar de posar l'entitat al lloc que li pertocava. Estrada va convèncer per al seu projecte a futbolistes de Sant Feliu que per diferents circumstàncies s'havien allunyat de l'entitat, com els casos de Sanmillán i Vicente, que al costat de futbolistes ja clàssics com Agustín, Fernando, Juan Carlos Soler, David Torrejón,

Ruipérez en acció en el partit Santfeliuenc-La Cava de la temporada 1992-93. Cedida per Jordi Ruz Jiménez.

Juanjo i Juan Ramón van formar un bloc notable que, en duríssima pugna amb Cornellà, Castelldefels, Can Vidalet i Gavà, van aconseguir l'ascens. Amb el tercer lloc n'hi va haver prou per pujar perquè aquella temporada la Federació Catalana reestructurava les categories regionals creant la Primera Divisió Catalana. El Santfeliuenc va consumir l'ascens el 18 de maig de 1991 al camp del Sant Ildefons. Els onze homes que ho van segellar foren: Pedro Del Río, Juan Carlos, Agustín, García, Fernando, Víctor, Sanmillán, Juan Carlos Soler, Juan Ramón, Baño i Juanjo.

Francesc Estrada va continuar a la banqueta dels blanc-i-blaus dues temporades més, va consolidar l'equip a Preferent

i va apostar per un joc vistós. Tot i així el seu comiat va ser traumàtic. El març de 1993 l'equip està ben situat a la classificació però la Directiva decideix posar fi a la segona etapa d'Estrada a Sant Feliu. La destitució va aixecar una enorme controvèrsia als mitjans de comunicació. El tècnic que més èxits havia aconseguit en la història moderna de l'entitat deia un amarg adéu. Per al tècnic destituït les coses estaven decidides des de principi de temporada i així ho manifestava a *El Butlletí*: "La decisió de la Junta Directiva estava presa des de l'octubre i durant aquesta temporada només han posat entrebancs a la meva tasca per forçar la meva dimissió que, com no arribava, s'ha convertit en cessament".

Equip que va aconseguir l'ascens a Regional Preferent a la temporada 1990-1991. Hi veiem d'esquerra a dreta drets: Berlanga, García, Agustín, Baño, Fernando, David i Del Río i Benito. Ajupits: Juanjo, Vicente, Sanmillán, Víctor, Juan Ramón i Francesc Estrada. Cedida per Julio i Asun.

Equip del Santfeliuenc FC Temporada 1991-92. Drets d'esquerra a dreta: Berlanga, Carlos, Agustín, Juan Ramón, Fernando, Pastor, Baño, García, Chiqui, Estrada i José Mari. Ajupits: Andrés Gil, David Torrejón, Francisco, Vicente, Víctor, Sanmillán, Loren i Benito. *Cedida per Jordi Ruz Jiménez.*

Temporada 1993-94. Hi reconeixem drets d'esquerra a dreta: Joaquín, Alfredo, Pastor, Alberto, César, David Lorente, Baño, Juan Carlos i Soto. Ajupits: Unzueta, Ángel Montero. José Mari, Juanjo, Loren, David Torrejón i Cano. *Cedida per Javier Pastor Cañadas.*

Temporada 1992-93. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: David Lorente, César, Alfredo, Fernando, Pastor, Sánchez, Ruipérez, Soto, Baño i Francisco Berlanga. Ajupits: Francesc Estrada, Jordi, Andrés Gil, David Torrejón, Vicente, Sanmillán, José Mari, Loren i Juanjo. *Cedida per Javier Pastor Cañadas.*

Temporada 1994-95. Drets: Alfredo, José Mari, Alberto, David Lorente i Víctor. Ajupits: David Torrejón, Joaquín, Óscar Aranda, Juanito, Juanjo i Lora. *Cedida per Jordi Ruz Jiménez.*

Temporada 1995-96. Hi reconeixem drets d'esquerra a dreta: Julio, Roura, Sánchez, Ruipérez, Pastor, Bel, Alfredo i Aranda. Ajupits: Loren, Raúl, Lora, Pedro, Cedillo, Juanito, José Mari i Joaquín. *Font: Directiva del Santfeliuenc. Cedida per Antonio García Abad.*

El tècnic basc arribava a l'entitat per canviar-li la fesomia. Disciplina, esforç i treball van ser la seva divisa. La política de la nova Directiva dirigida per Francisco Duarte (1993-1995) descansava en la necessitat d'incorporar el més ràpidament possible Iñaki per tal que l'equip assimilés els esquemes tàctics pensant en la temporada 1993-1994.

Al llarg de cinc temporades, amb un interludi d'un any, Iñaki va mirar de transmetre la seva definida personalitat als jugadors. Per les mans d'Iñaki van passar destacats futbolistes que, amb major o menor mesura, van deixar la seva empremta: Alberto Pizarro, David Lorente, Aranda, Juanito, Unzueta, David Ruiz entre altres.

Iñaki, futbolista de Primera Divisió que va entrenar el Santfeliuenc des de 1993 a 1998.

7.3 IÑAKI, UN FUTBOLISTA DE PRIMERA DIVISIÓ ARRIBA A LA BANQUETA DEL SANTFELIUENC (1993-1998)

El nou inquilí a la banqueta del Santfeliuenc va ser José Ignacio Pérez de Arrilucea, “Iñaki”. “Iñaki” havia estat un destacat futbolista que va desenvolupar bona part de la seva trajectòria al R.C.D. Espanyol, d'aquell Espanyol que va jugar la final de la Copa de la UEFA amb el Bayern Leverkusen perdent-la a la tanda de penals.

Juanjo rep un merescut homenatge de la directiva que presidia Rogelio Nadal durant els anys 1995-1999. Juanjo va ser un dels futbolistes emblemàtics del Santfeliuenc dels anys 90.
Cedida per Juan José Hernández Rus.

Malauradament la temporada 1998-1999 el Santfeliuenc perdia de manera inesperada la categoria. La Directiva que presidia Rogelio Nadal Boix (1995-1999) va formar un equip competitiu tot pensant en fer el salt a Primera Catalana, però un inexplicable encadenament de resultats negatius va abocar

L'expedició de jugadors i directius del Santfeliuenc a Villeneuve-Le-Roi (França).
Cedida per Josep Rius Fontanet.

el Santfeliuenc a la cua de la classificació. La confiança que Directiva i tècnic tenien dipositada en el planter no es va veure per enlloc, i l'entitat vuit temporades després del segons ascens a Preferent deia adéu a la categoria.

El Santfeliuenc va jugar en el període comprès entre les temporades 1985 a 1999 dotze anys a Regional Preferent. El balanç general va quedar molt marcat pel descens, per bé que hi va haver moments més que remarcables que van fer concebre expectatives que després no es van poder complir.

Temporada 1996-1997. Partit de Regional Preferent Ascó - Santfeliuenc FC
Cedida per Juan José Hernández Rus.

Estiu de 1998, partit internacional entre el Santfeliuenc i el Vratsa de Bulgària dins els actes d'agermanament amb la ciutat francesa de Villeneuve-Le-Roi.
Cedida per Josep Rius Fontanet.

A photograph of a soccer match. In the foreground, a referee in a black and white striped shirt and blue shorts is walking towards the left. In the background, a player in a black jersey is on the ground near a soccer ball, with a goal net behind them. Another player in a blue jersey is visible on the right side of the frame.

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

8 TEMPS DE REDEFINIÓ (1999-2005)

8.1 A LA RECERCA DE LA IDENTITAT PERDUDA (1999-2001)

El traumàtic i inesperat descens de l'entitat a Primera Regional obria un temps d'incertesa. La nova Junta Directiva encapçalada per Andrés Alegre Naranjo va mirar de redreçar la situació i reorganitzar la vida interna del club. Un jove i

Temporada 1999-2000. Hi veiem d'esquerra a dreta a la fila superior: Jaime, Granero, Diego, Andrés, Óscar Hueso, Jesús, Cuevas i Candi. Fila del centre: Raúl Soler, Minayo, Andrés Alegre, Miguel López, Poche, Paco Higuera i Paco Silva. Fila inferior: Leo, Unzueta, Sergio, Vega, Hinojo, Raúl, Chema, Santos i Andrés Gil. Cedida per Andrés Alegre Naranjo.

prometedor entrenador, Miguel López, es va fer càrrec de l'equip i amb ell hi van arribar un grup de jugadors procedents de Divisió d'Honor Juvenil -Vega, Poche, Hinojo, Óscar Hueso- amb el repte de tornar a Regional Preferent tan aviat com fos possible. La política esportiva d'Alegre en les seves dues

Andrés Alegre Naranjo, president del Santfeliuenc (1999-2001)

Planter del Santfeliuenc FC a la temporada 2000-2001. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Jordi, Sergio Coarasa, Paco, Berlanga, Eric, Paco Higuera, Loren, Marc, Zigor Alexanko, Chema, Juan Caseiro, Lluís Solé i Juan Ruiz. Ajupits: Jordi Martínez, Romero, Vega, Pablo, Joaquín i Andrés Gil García. Cedida per Josep Rius Fontanet.

emporades a la presidència es va sostenir en la inclusió de gent jove amb qualitat, combinades amb certes dosis d'experiència. La voluntat era ben palesa: el retrobament de la vitalitat perduda.

Homenatge de la directiva a Loren Gómez i Joaquín Martín. Cedida per Javier Pastor Cañadas.

L'objectiu de la flamant Directiva del Santfeliuenc reposava en la necessitat de dotar el club d'una personalitat que progressivament s'havia esllanguit. Això es va plasmar en la recuperació de l'escut per a la senyera, l'adquisició de banderins i la renovació d'equipatges. Per bé que l'element

Himne del Santfeliuenc

Santfe, Santfe, Santfe
sal al campo a ganar
para el Santfe no hay rival

Santfe, Santfe, Santfe

Corazón blanquiazul
tu ciudad te apoyará

Sant Feliu de Llobregat
gran és la teva història
surt al camp i crida
crida, Santfe, Santfeliuenc

Santfe, Santfe, Santfe

Corre y lucha hasta el final
sal al campo y grita Santfeliuenc

Santfe, Santfe, Santfe

Tu objetivo es la victoria
tu afición te apoyará

Sant Feliu de Llobregat
gran és la teva història
surt al camp i crida
crida, Santfe, Santfeliuenc

Sant Feliu de Llobregat
gran és la teva història
surt al camp i crida
crida, Santfe, Santfeliuenc

Santfe

Temporada 2002-2003. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Manu, Òliver, Juan, Miquel, Àlex Caballero, Dani Mir, Roura, Pastor, Casimiro Arellano, Boada, Rodri. Ajupits: Andrés Gil, Iñaki, Sergio, Jorge, Víctor, Camacho, Lolo, Paco Higuera i Esteban. Cedida per Julio i Asun.

més significatiu va ser-ne l'estrena de l'himne. La voluntat expressada restava ben clara: donar a l'entitat una identitat sòlida en temps d'innegable decliu i alhora reviscolar la projecció social cada vegada més somorta. Se'n va fer càrrec de la composició l'empresa Over Drive, la lletra va ser d'Alex Legido, la música va correspondre a Fernando Corominas i va posar-hi veu Schac Guruc. L'himne referma els pols distintius dels blanc-i-blaus: la vocació esportiva que descansa en l'afany de lluita i victòria, i l'infatigable vincle amb la ciutat i la seva llarga història.

Antonio Rodríguez Mateo, president del Santfeliuenc (2001-2004). Al costat dels directius Cruz Cedillo, Nicolás Martín, Alfredo Baeza i José Lora van fer un projecte que va estar a prop de portar al Santfeliuenc a Preferent.

Javier Pastor, format a les categories inferiors del club, és el referent futbolístic del Santfeliuenc dels inicis del segle XXI. Cedida per Javier Pastor Cañadas.

8.2 A SANT CUGAT S'ACABA UN CICLE (2001-2004)

A l'estiu de l'any 2001 arriba a la presidència Antonio Rodríguez Mateo. Rodríguez Mateo, un home amb una trajectòria dilatada al club -més de 30 anys participant en diferents càrrecs directius- afronta el repte de tornar el Santfeliuenc a Regional Preferent. En una conjuntura econòmica més favorable aconsegueix la incorporació de futbolistes que eleven el potencial de l'equip, com Lolo, Camacho, Óscar Palote i Quiles, al costat del retorn d'altres de coneguts per l'afició, com Javier Pastor, David Torrejón i Vega. A la temporada 2002-2003 l'equip arrenca molt malament i quan reacciona és massa tard i s'ha de conformar amb un meritori tercer lloc que sap a poc. La temporada 2003-2004 es manté el mateix objectiu: l'ascens quasi com a necessitat obsessiva tenint present en l'horitzó el centenari. El Santfe torna a començar malament però en aquesta ocasió aconsegueix reaccionar a temps i enceta la segona volta encapçalant la classificació. Progressivament, però, l'equip perd pistonada i arriba a les

Equip del Santfeliuenc que va jugar l'últim partit de lliga a Sant Cugat del Vallès, el 23 de maig de 2004, amb l'ascens en joc. La mala sort va fer que l'equip de Sant Feliu no tornés a Preferent després de cinc temporades. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Dani Mir, Àlex Caballero, Aarón, Miquel, Pastor, Óscar Palote i Cristian. Ajupits: Sergio, Vega, Jorge i David Torrejón. Cedida per Jesús Manuel Gil Díaz.

Temporada 2003-2004. Hi veiem Miquel, Eric, Dani Mir, Pastor, Óscar Palote, Esteban, Enric, Aarón, Boada, Quiles i Víctor. Cedida per Javier Pastor Cañadas.

Temporada 2004-2005. Hi veiem Carlos, Paco Higuera, Raúl Martínez, Aarón, Miquel, Pastor, Rulo, Óscar Palote, Erni, Eric, Dani, Rossi, Dani Mir, Roberto, Víctor, Sergio, Vega, Carlos Martínez i Iván Casquet. Cedita per Manuel Navarro García.

acaballes de la competició molt just de forces. Tot i així amorteeix la pressió i es presenta a la darrera jornada amb clares opcions, però jugant-s’ho tot a una carta i enfront un rival directament implicat en l’ascens, el Sant Cugat. El partit es va disputar el 23 de maig de 2004 al Camp Municipal Coll de Favà de la ciutat vallesana. L’afició hi va respondre i prop de 200 seguidors van acompanyar l’equip. La desgràcia, però, va evitar que els blanc-i-blaus recuperessin la categoria. Un partit dominat de principi a fi pel Santfeliuenc va acabar amb una inexplicable derrota per 2 a 1. Cristian, Aarón, Dani Mir, Álex Caballero, Pastor, Sergio, David Torrejón, Vega, Jorge, Óscar Palote i Miquel van ser els homes escollits per a l’ocasió per l’entrenador Casimiro Arellano. El Santfeliuenc es va avançar amb un gol de Jorge a la primera meitat, però finalment tot va ser endebades i els aficionats van tornar a Sant Feliu decebuts.

Javier Pastor, el jugador de referència del Santfeliuenc contemporani, deia respecte a aquest partit: “Un dels millors

records en un dels pitjors moments. A pesar de tot ho recordo de manera agradable”.

8.3 UNA DIRECTIVA JOVE PER A TANCAR UN SEGLE (2004-2005)

El juny de l’any 2004 accedeix a la presidència Manuel Navarro García. El nou mandatari s’envolta d’un equip de directius joves que han de fer front a tres reptes: la recuperació de l’esmicolat futbol base, tornar el primer equip a Regional Preferent i preparar els actes commemoratius del Centenari. De la mà de Navarro el futbol base rep un impuls brutal i passa d’una representació esquifida de tres equips a tenir-ne tretze. Però més enllà de la quantitat, sens dubte important, la tasca formativa i integradora que tradicionalment ha desenvolupat el Santfeliuenc continua fent camí en una ciutat que ha experimentat una profunda transformació en el seu paisatge sociocultural, molt diferent al dels pioners que ara fa cent anys feien les primeres passes d’una història que encara hi roman.

El Camp de Futbol Municipal de la Rambla ha acollit durant més de quatre dècades els partits del Santfeliuenc. La temporada 2006-2007 els blanc-i-blaus es traslladen a la zona esportiva de Les Grases.

Equip juvenil del Santfeliuenc FC Una generació de joves futbolistes coneguts com els "Petits Tuells", que van jugar als anys 30. Hi veiem de dreta a esquerra: Miquel Tuells, Malagarriga, Jaume Mestres Blanc, Jordà, Pareta, Josep Boronat, Creus, Josep Mañosas, Boada, Jaume Mas Sala, Iglesias, Pere Cruz Martínez i Andreu Coscoll. Font d'ingrés: Anna Mestres Salas. Cedida per ACBL.

9

FUTBOL BASE: L'ESTRUCTURA INTERIOR D'UNA ENTITAT

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

El redreçament del futbol base és un dels objectius de la Directiva del Santfeliuenc centenari. A la temporada 2005-2006, el "Santfe" compta amb 14 equips. Nens de 17 nacionalitats hi prenen part. Cedida per Manuel Navarro García.

9.1 UN PANORAMA GENERAL

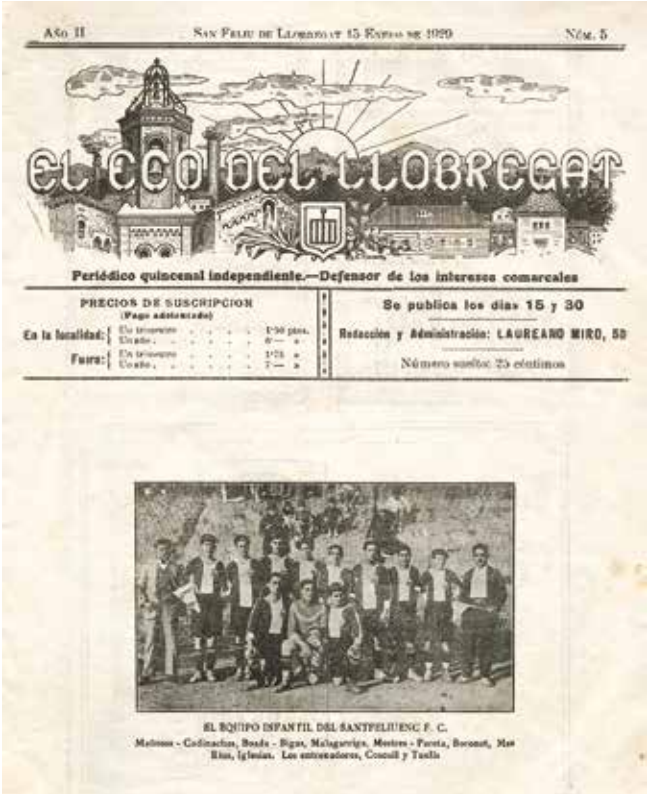
El futbol base és l'element que contribueix a consolidar socialment una entitat, més enllà dels interessos purament competitius o la tirania de les classificacions i la pressió insaciable dels resultats. Sant Feliu ha tingut una rica presència d'equips que han maldat per desenvolupar una tasca que descansa en valors formatius i de socialització. En aquest ric paisatge recordem a la dècada dels anys 30 els avantguardistes; als anys 50 la O.J. (*Organización Juvenil*) i la J.A.C.E (*Juventud de Acción Católica*); i més contemporàniament les penyes del FC Barcelona i del R.C.D. Espanyol de la nostra ciutat i la Penya Recreativa al districte de Falguera entre altres.

Infantils del Santfeliuenc a les darreries dels anys 20. Hi reconeixem Pons i Claramunt. Cedida per ACBL i fons l'Abans.

9.2 EL FUTBOL BASE DEL SANTFELIUENC: UNA MIRADA A TRAVÉS DE LA HISTÒRIA

Un recorregut precís i minuciós pel que ha estat la tasca formativa de la pedrera de l'entitat seria impossible. Mirem de fer un petit periple per passatges que ens aproximem a noms i situacions que van ser esportivament i socialment transcendentals.

Ja des dels inicis el Santfeliuenc va mostrar interès pel desenvolupament físic i mental de la canalla. Per això el tercer i quart equip estaven formats per nens que feien les primeres passes futbolístiques al camp del “Coro”. Als anys 20 és recordada la gran tasca feta per Miquel Tuells i Andreu Coscoll amb una fornada que es va conèixer com el “Petits Tuells”, entre els quals en destacaven Boronat, Mañosas, Jaume Mas,

Diploma d'homenatge de l'antic infantil a Miquel Tuells. Tuells va donar nom a la generació dels seus deixebles. Pintat pel mestre Boronat l'any 1933. Cedit per Lluís Miquel Tuells Moreno.

Equip de futbol juvenil del Santfeliuenc FC que va guanyar el Campionat de Barcelona en l'últim partit davant el Molins de Rei per 6 a 0 el 1951. La final de Catalunya els va enfrontar amb el Lleida. A Sant Feliu, el "Santfe" va guanyar 2 a 1, però problemes econòmics (si es guanyava al Lleida l'equip havia de viatjar a Bilbao) van fer que els blanc-i-blaus caiguessin clarament derrotats a la Terra Ferma. Drets d'esquerra a dreta: Albert Artigas, Manel Carrión, Joan Ferrer, Mañes, Manel Ferrer, Albert Artigas, Cardona. Ajupits d'esquerra a dreta: Josep Leal, Llorenç Martín, Pere Güell, González i Josep Cuyás. Font d'ingrés: Família Güell Albareda. Cedida per ACBL i fons l'Abans.

CediT per ACBL

Paretas, Malagarriga o Cruz. El 1933 aquest grup de joves apadrinats per Tuells va jugar un partit benèfic pels aiguats a Girona i va tenir com a convidat el FC Güell.

Tampoc no podríem oblidar-nos d'aquell Santfeliuenc de finals dels quaranta que amb totes les carències imaginables va passejar amb brillantor el nom de la ciutat. Noms com el de Pere Güell, Albert Artigas, Manel Ferrer, Mañes, Bagagli, Cuyás, Leal van fer gran i conegut arreu l'equip. Aquesta generació entrenada per Tomàs Ferrer va fer història el 1951 en guanyar el Campionat de Barcelona i classificar-se per a la final del Campionat de Catalunya, que els va enfrontar amb el Lleida. Com recordava un dels protagonistes, Pere Bagagli: "Aquell equip va marcar un temps; assistien més espectadors a La Pineda a veure el juvenil que no pas al primer equip".

Infantil del Santfeliuenc l'any 1956. Hi veiem a Claramunt, Apeles, Masqui, Paleta, Gras, Angulo, Sabaté, Catano, Campos, Pérez i Reig.
Cedida per Joan Sabaté Estruch.

Un altre nom que ha contribuït a fer gran el Santfeliuenc és el d'Isidre Claramunt. Infatigable amant de l'esport santfeliuenc, Claramunt va desenvolupar totes les tasques imaginables a l'entitat: jugador, entrenador, massatgista, delegat, assistent.

Els jugadors del juvenil entrenat per Castillo a la tribuna del Nou Camp. L'any 1965 el Santfeliuenc va disputar l'eliminatòria del Campionat de Catalunya Juvenil davant el Futbol Club Barcelona. A Sant Feliu el resultat fou 1 a 9 favorable als blaugrana; a la tornada el Barça va guanyar el "Santfe" per 10 a 1. Hi reconeixem Virgili, Conesa, Mas, Monje, Tomaset, Bartoli i Aurelio. *Cedida per Francisco Monje Plaza.*

Alevi del Santfeliuenc F. C. campió de lliga 1979-1980. Francesc Estrada fou l'entrenador de la generació amb més èxit de la pedrera santfeliuenc. Hi Trobem: José Mª Ruiz, Sanmillán, Fernando, Manuel Petisco, Olmo, Francisco Moruno, José Ruiz, José Hidalgo, Priego, Vicente Delgado, Lora, Francisco Aranda, Del Pino, Tejada i Julián Flores.

Cedida per Francesc Estrada.

Claramunt ha esgarrapat un tros de la memòria de les generacions a què va formar.

A la dècada dels anys 70 Francesc Estrada García es fa càrrec dels alevins de club. Estrada marca una època des de la base com posteriorment ho farà amb el primer equip. Una extraordinària generació de nens que de 1975 a 1980

guanyen campionats de lliga i copa. Molt d'aquest nens van fer el salt al primer equip: Navajas, Ríder, Ruiz, Fernando o Sanmillán per citar-ne alguns.

A finals dels anys 80 el juvenil del Santfeliuenc va rebre un fort impuls de la mà d'Anastasio Martínez, tècnic de la casa que havia estat un futbolista de gran qualitat del primer equip.

David i Dani Fernández. Dani Fernández, sortit de la pedrera del Santfeliuenc, va ser fitxat pel F. C. Barcelona.
Cedida per Óliver Lima Agraz.

Equip infantil del Santfeliuenc FC que es va proclamar campio l'any 1976. Entrenat per Félix Sánchez hi reconeixem: Chumi, Paco, Agustín, Navajas, Pepe, Camacho, Sevi, Amat, Saldaña i Chiqui. Cedida per Félix Sánchez.

De la generació de Martínez, que va dibuixar una època esperançadora a la pedrera, van destacar-ne Javi Pastor, Loren, Cedillo o David Torrejón, que posteriorment van desenvolupar una llarga trajectòria al primer equip.

Benjamí del Santfeliuenc a la temporada 1991-1992. Hi veiem drets: Isidro, Dani Galán, David, Jordi, Jorge, Dani Fernández (actualment jugador del Futbol Club Barcelona), Óliver Lima, Rubén Ruiz i Valiente. Ajupits: Miguel, Fernando, Toni i Luis. Cedida per Óliver Lima Agraz.

De les darreres temporades no podem passar per alt la figura d'un futbolista santfeliuenc que triomfa al Futbol Club Barcelona, Dani Fernández. Fernández va ser membre de la pedrera blanc-i-blava des d'on va atraure l'atenció dels tècnics barcelonistes. La temporada 2004-2005 va debutar-hi amb el primer equip del Barça.

Infantil l'any 1997. Hi Veiem: Carlos, Carlos Arias, José, Rubén, Marc, Pedro Martín, Carlos Ruiz, Andrés Alegre, Javi Navarro, Àngel, Javi Galán, Xavi García, Albert Rius i Jaime Roy. Cedida per Josep Rius Fontanet.

Els Santfeliuenc Futbol Club dels nostres dies mira de construir una entitat gran conreant la base que lentament s'havia desteixit en les darreres temporades. El Santfeliuenc centenari compta amb una pedrera sòlida formada per 13 equips que aplega nens de fins a 17 nacionalitats.

Juvenil del Santfeliuenc a la temporada 1987-88. Entrenat per Anastasio Martínez hi reconeixem molts jugadors que van fer el salt al primer equip, com ara Javi Pastor, David Torrejón, Loren, Lora i Cedillo. Cedida per Javier Pastor Cañadas.

Els menuts també mereixen ser reconeguts. Hi veiem: Xavi García, Ricard, José Reyes, Rubén Ruiz, Javi Martínez, Javi Galán, Alexis, Jordi Ruf, Albert Rius i Carlos Martínez. Cedida per Josep Rius Fontanet.

Juvenil l'any 2004-2005. Aquest equip es va proclamar campió de Segona Divisió. Cedida per Manuel Navarro García.

9.3 FALTA TITOL

Si Manuel Navarro va oxigenar el futbol base amb la seva temptativa de reconstrucció, la unificació amb el CFA Escola de Futbol Sant Feliu va cisellar un dibuix radicalment nou. Enrere quedaven més de deu anys de navegació en absurda contradirecció. Un hiat excessivament llarg i innecessari, com admetia Juan Antonio Priego, vicepresident esportiu del Santfeliuenc i fundador l'any 1999 del CFA. La implicació decidida i tenaç d'Alberto Prieto, i la resposta aquiescent de la directiva de l'equip formatiu van aplanar un camí que confluïa en una unió obligada i necessària. “Necessitàvem unir la qualitat del Santfeliuenc amb la quantiat del CFA”, afirmava Juan Antonio Priego. El setembre de 2010 l'assemblea del CFA donava llum verda amb quaranta vots a favor i una abstenció a encetar el procés d'afiliació. La implicació de les dues directives, establerta en un joc de cessions recíproques, va fer possible l'acord.

El Santfeliuenc i el CFA començaven a caminar junts en un projecte ambiciós que es va acabar estrenant l'any 2011. I dos anys més tard ja unificat en un sol projecte i sota el paraigua del Santfeliuenc Futbol Club. Un projecte que forjava una esperança renovada perquè Sant Feliu disposés d'un futbol base gronxat en dos elements: el creixement de la base en nombre de joves jugadors i la recerca de la qualitat. Avui, i amb la perspectiva correctora d'un lustre, la conseqüència de tot allò no pot servir sinó d'estímul: 34 equips i 450 esportistes. Una bona carta de presentació per al Santfeliuenc de demà i demà passat.

Any 2011. El Santfeliuenc FC creix amb el CFA. La primera foto conjunta en l'inici d'una aventura que impulsaria el creixement des de la base.
Fons Santfeliuenc FC.

Els més petits l'any 2010.
Fons Santfeliuenc FC.

9.4 FUTBOL FEMENI

Una de les assignatures que, de mica en mica, tracta de consolidar el club és el futbol femení. També des de la base el futbol femení creix.

La temporada 2012-2013 el Sante va debutar a Primera Divisió de la mà de David Segura i amb un equip format per: Cinthia Caccia, Eva María Alba, Estefanía Cruz, Georgina Oter, Nuria Navarro, Mireia Mellado, Noemí Rodríguez, Miriam Escalante, Judith Acedo, Sílvia Pérez, Nuria Puy, Soledad Caballero, Adriana González, Jéssica Serrano, Raquel Giménez, Vanessa Mambrilla, Ariadna Ciércoles, Laura Barcia, Rut Barrientos, Sandra Clavell, Maud Echegut, Raquel Giménez, Elisabeth Margarit y Laura Palomino. *Fons Santfeliuenc FC.*

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

10 ESPORT I CIUTADANIA

El Bar Molins, situat a la Carretera Laureà Miró cantonada Pou de Sant Pere, fou la seu del Santfeliuenc FC els anys 1940-1946. Cedida per ACBL i fons l'Abans.

10.1 LA CREACIÓ D’UN IMAGINARI

¿En quina mesura el Santfeliuenc ha estat capaç de teixir un discurs propi i alhora obrir un diàleg amb la ciutadania com a entitat esportiva de més llarga i continuada trajectòria històrica?

La resposta és complexa perquè els canvis socials i les conjuntures històriques que dibuixen el calidoscopi d’un segle són fluctuants. La pregunta, doncs, activa nous interrogants que no són pas fàcils de defugir. En qualsevol cas no caldria perdre de vista el deixant que vincula inextricablement el club, l’activitat esportiva desenvolupada i la societat en què s’hi encabeix. La vida exterior d’una entitat descansa en un diàleg obert amb la ciutat com a motor de representacions col·lectives, que en el nostre cas es vincula a l’esport, però que alhora desborda el fenomen esportiu en el relat de la contemporaneïtat.

La Unió Coral als anys 20. Primera seu social del Santfeliuenc FC
Cedida per ACBL i fons l’Abans.

La trama del temps esborra progressivament la memòria i ja són pocs els que deuen recordar aquells pioners que s’aplegaven a la Unió Coral influïts per la incipient popularització de l’educació física i la cultura del lleure, i que miraven de fundar un club que portés arreu el nom de Sant Feliu de Llobregat. Uns pioners que eren a la vegada membres de les societats de base cultural d’extracció petit burgesa i que van veure com la ràpida implantació del Santfeliuenc a la ciutat s’assentava en la prematura democratització del funcionament de la Directiva i la gran capacitat de decisió que atorgava als

associats, tal com hem llegit en el primer capítol d’aquest llibre en l’estatut de la Societat *Foot-Ball Club Santfeliuenc*, lliurada al Govern Civil de Barcelona.

El futbol i per extensió la resta d’esports que s’obrien pas a Sant Feliu es lligaven de manera cada vegada més evident al lleure. Lleure que s’estenia a les ciutats grans i mitjanes de l’entorn de Barcelona que havien de satisfer les demandes

Celestí Magriñá, gran entusiasta de l’esport Santfeliuenc.

Expedició del Santfeliuenc FC davant l’autocar Vallhonrat. Santiago Vallhonrat i Pi a banda de fer els desplaçaments del Santfeliuenc, també se n’encarregava dels de l’Espanyol de la generació de l’oxigen.
Cedida per ACBL i fons l’Abans.

d’una societat que començava a fer de l’esport un element de cohesió. Així s’encunyava una mena d’autoimatge mitjançant la incorporació del públic a l’espectacle futbolístic, que s’assumia com a eficaç mitjà de socialització i mobilització. El Santfeliuenc no escapa a aquest fenomen i esdevé un

D’esforç i blasfèmies. La ciutadania col·laborant en la col·locació de les tanques del vell camp de La Pineda. L’any 1961.
Cedida per Antonio García Abad.

poderós vehicle –amb major o menor intensitat depenent de la situació esportiva i econòmica de l’entitat- d’articulació i representació d’imaginariis locals.

L’esport articula un discurs de modernitat, ciutat i progrés nacional que sedueix poetes, escriptors i intel·lectuals –en el cas de l’esport santfeliuenc hem analitzat en el segon capítol les figures de Pere Arboix i Martí Dot- que, com escriuen Carles Santacana i Xavier Pujadas, emparats en el moviment culturalista del Noucentisme: “S’interessen i divulguen mitjançant conferències, escrits, poemes i iniciatives concretes els valors del fet esportiu i la seva presència social”. (1994:138)

Directius i jugadors del Santfeliuenc l’any 1957.
Cedida per Antonio García Abad.

El Santfeliuenc ha estat un receptacle de les pulsions socials i ideològiques de la ciutat. Pulsions ideològiques que es reflecteixen en un article publicat a la revista *Va i Ve* l’any 1985 que recull l’expedició del club camí de Mallorca a bord del vaixell “Ciutat de Palma”: “Els expedicionaris Conrad Márquez, Joan Gelabert, Jeroni Miranda i Casimir Riera, en aquell temps units pel vincle de l’esport, pel vincle del Santfeliuenc Futbol Club, compartien amistat”. Anys després el pou abismal de les ideologies van fer que en esclatar la guerra del 36 adoptessin actituds oposades, separats pel brutal esvoranc de la política i el desbordament bel·lícós.

21 de març de 1981, Pere Pocurull lliura els guardons del concurs de redacció i dibuix del 75è aniversari del Santfeliuenc.
Font: Pere Pocurull. Cedida per Antonio García Abad.

Dos grans períodes històrics dibuixen l'evolució del futbol i l'esport a Sant Feliu i a Catalunya: la Segona República i el franquisme. En línies generals durant la Segona República hi va haver una democratització progressiva de l'esport. El Consistori i la revista cultural Amics de l'Art i de les Lletres van prendre consciència de la necessitat d'un bona organització que potenciés les entitats, especialment des de la base social i associativa. En el període bèl·lic hem vist com l'entitat participava en actes de suport al Comitè de Milícies Antifeixistes. Altrament el franquisme va liquidar l'estructura democràtica dels clubs i els va sotmetre a un rígid control. En aquest sentit l'organització sindical Educación y Descanso desenvolupava un paper clau en l'anihilament de la iniciativa ciutadana en què havia descansat la gestió dels clubs abans del franquisme.

Més enllà de la conjuntura històrica el que sí demostren els documents analitzats és la instrumentalització política,

econòmica i ideològica de l'esport. Instrumentalització que se sostenia en tres elements diferenciats però a la vegada entreteixits: el proselitisme, sobretot de base econòmica i determinat per la figura dels mecenes –personatges que van bastir una xarxa de fidelitats per damunt de les diferències socials i polítiques; la propaganda, en què els principis econòmics i polítics es barrejaven, de manera especialment intensa durant el franquisme. Finalment, el notori esforç de reforçament de la identitat local, que va tenir com a receptacle de singularitat els partits de festa major on el Consistori i les empreses locals contractaven equips importants que no competien en lliga amb el Santfeliuenc.

Un aspecte significatiu que ha dominat la vida del Santfeliuenc és la decidida voluntat d'integrar la ciutadania més enllà de la classe social i l'estatus. Als anys seixanta molts dels nousvinguts de les terres d'Espanya es van fer socis del club –llavors la seu de l'entitat era al popular Bar Roca-, esdevenint l'entitat una plataforma d'identificació amb la ciutat que brindava l'oportunitat d'una certa projecció social. Associar-s'hi facilitava l'adaptació lúdica de sectors socials que havien de construir-se una identitat dins una nova dinàmica socioeconòmica sorgida del franquisme.

Homenatge de la directiva del Santfeliuenc a la ciutat. Hi veiem: José Lora, Manuel Gil Delgado, Mari Gómez, Francesc Baltasar, Francisco Prieto Pizarro (president del Santfeliuenc 1989-1993), Francisco Duarte, Juan Ruiz i Alfredo Baeza.
Cedida per Mari Gómez Robles.

L'expedició del Santfeliuenc a Villeneuve-Le-Roi, França (juny de 1998).
Cedida per Josep Rius Fontanet.

10.2 L'EXPOSICIÓ DEL CENTENARI:
UN VIATGE A TRAVÉS DE LA MEMÒRIA
ESPORTIVA OBLIDADA

Manuel Navarro García, president del Santfeliuenc centenari durant el seu parlament a la inauguració de la mostra.
Cedida per Sant Feliu ciutat.

El 13 de gener de 2006 va tenir lloc al Casal de Cultura de Can Ricart la inauguració de l'exposició "Santfeliuenc Futbol Club 1905-2005. Cent anys de futbol a Sant Feliu", esdeveniment central dels actes del Centenari i rotund homenatge de la ciutat a la trajectòria de l'entitat. L'exposició

Quadre de Joan Rigol que va presidir l'exposició del centenari al Casal de Cultura de Can Ricart, cedit per Joan Nicolau.
Cedida per Sant Feliu ciutat.

convidava a fer un viatge pels passatges, els intersticis i els racons de la història del club. Alhora va servir perquè afloressin els records adormits de velles glòries de l'esport local que es retrobaven després de molts anys de silenci i oblit, i també perquè les noves generacions -un xic allunyades dels equips de la seva ciutat- coneguessin la rica memòria esportiva i civil que el club ha aplegat pacientment en el seu dilatat camí.

La presència en l'acte inaugural de l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Juan Antonio Vázquez; del Director General de Projecció Exterior del Consell Català d'Esports, Ignasi Doñate; i del president de la Federació Catalana de Futbol, Jordi Roche, demostrava el reconeixement de les institucions del país a la vocació esportiva i ciutadana del Santfeliuenc Futbol Club. La multitudinària assistència que ha tingut la mostra entre els santfeliuencs reflecteix la voluntat de trencar i esberlar el silenci que darrerament s'ha estès com un mur infranquejable entre ciutat i equip, i dibuixa un avenir, si més no, esperançador i de sòlida continuïtat.

Una visitant mira la vitrina de trofeus de la mostra...

La multitudinària assistència a l'exposició del centenari va demostrar l'interès de la ciutadania pel seu equip.

Imatge de la segona sala de l'exposició "Santfeliuenc FC 1905 2005. Cent anys de Futbol a Sant Feliu".

10.3 LA DÈCADA DE LES GRANS TRANSFORMACIONS

Ràdio Sant Feliu ha explicat a la ciutat les proeses del Santfe de Tercera. En la imatge Joaquín Rivas i Òscar Molina en retransmissió el dia de l'ascens. *Cedida per Sergi Costa.*

Fetasantfeliu.cat. I de l'embrionari blog santfeliuencfc.blogspot s'ha passat al magnífic web santfetc.com, i fins i tot al seguiment dels partits en directe a través de SantfeTV.

L'ascens a Tercera també va propiciar un revulsiu social. Si Sant Feliu es va bolcar en unes setmanes emocionalment molt intenses, no podem passar per alt la constitució de la primera penya, Sentiment Immortal SFC 1905. Un crit

de suport que volia manifestar-se públicament per fer dialogar l'esport amb la ciutat. Una penya transversal que unia la vessant esportiva amb la lúdica i cultural, i que es va gestar a l'Ateneu Santfeliuenc. Recordem el seu manifest signat el 17 de març:

Manifest per a la fundació de la penya Sentiment Immortal SFC 1905

“Una colla d'entusiastes santfeliuencs amb vocació transversal volem assentar les bases que articulin un seguit d'actes de suport al Santfeliuenc Futbol Club en els sis partits, en les sis finals, que han de jugar-se al nostre camp. La idea que vertebrava el nostre esperit fundacional rau en la mobilització de diversos col·lectius de la ciutat per tal de donar caliu al camp de Les Grasses. La nostra iniciativa descansa en un objectiu comú que ens uneix en una ciutat plural: el Santfeliuenc Futbol Club. Som de l'opinió que l'ascens del Santfe a Tercera Divisió comportaria una gran projecció en la imatge social i esportiva de la ciutat. Considerem, per tot plegat, que és una oportunitat única que no hem de deixar passar i per això demanem a totes les institucions, col·lectius i entitats de Sant Feliu que donin el seu suport a un club que amb 107 anys d'història recull en el seu esdevenir una part de la vida de la nostra ciutat”.

Amb tres anys de vida Sentiment Immortal s'ha fet indispensable a Les Grasses. I no només això sinó que ha rebut l'atenció dels mitjans de comunicació per les seves iniciatives, i l'Ajuntament de Sant Feliu va premiar-la el 2015 amb el reconeixement a la promoció esportiva.

I compromís social. L'any 2012 el president Alberto Prieto feia de la samarreta del primer equip una poderosa arma de sensibilització social de la campanya per al coneixement de la Síndrome de Rett, una malaltia neurològica de base genètica que afecta a les nenes en els primers anys de vida. La campanya endegada pel Santfeliuenc va despertar l'interès i l'agraïment més solidari. I avui ha teixit una trama de solidaritats sensibilitzades amb un problema que és de tothom.

El Santfeliuenc del món d'avui, és a dir, el Santfeliuenc centenari, mira d'integrar en el seu si els nous rostres d'una ciutadania cada vegada més mestissa i plural.

Manuel Cano, quatre dècades de cròniques. *Cedida per Sergi Costa.*

Un Sentiment Immortal. L'aparició de la popular penya ha tenyit de color cada partit a Les Grasses. Una penya molt compromesa i que ha rebut el reconeixement i la simpatia. *Fons Santfeliuenc FC.*

L'afició sempre amb l'equip. *Cedida per Alex Gallardo.*

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

11

**DE PRIMERA REGIONAL A PRIMERA CATALANA
(2006 – 2013)**

11.1 DEL CENTENARI A L'ASCENS A PREFERENT

La promesa tan llargament anunciada del Centenari va aparèixer com una epifania en temps de transició. Manuel Navarro s'havia fet càrrec de la presidència el juny de 2004 amb dos objectius: recuperar la Preferent per al primer equip i redreçar un futbol base escindit arran de la creació del CFA Escola Futbol Sant Feliu. El primer any de la presidència de Navarro es va saldar amb una meritòria quarta posició al grup III de Primera Regional i la primera collita al futbol base. El gran objectiu, però, seguia sent l'ascens a Preferent.

El 2005 era el nostre any. Sant Feliu i el club tornaven a dialogar: l'exposició del Centenari i la publicació del llibre havien brindat l'ocasió de recompondre les peces esberlades d'un enorme mosaic amb moltes històries entrelaçades. Calia cloure el Centenari per la porta gran. I Joaquín Martín “Vique” i els seus futbolistes es van imposar un objectiu inaplaçable: retornar l'equip a Preferent perquè el club i la ciutat ho mereixien en un any tan especial.

La temporada 2005-2006, però, no va començar gens bé i a les primeres jornades els blanc-i-blaus van ocupar posicions de descens. De mica en mica l'equip va anar recuperant posicions si bé els dos grans favorits, Olesa i Olímpic Can Fatjó, semblaven inaccessibles. Avançada la segona volta el somni va deixar de ser una quimera. Els jugadors de Joaquín “Vique” havien retallat distàncies amb les posicions capdavanteres i afrontaven el tram final amb opcions d'ascens en una cursa d'obstacles superats de

manera agònica. Dani Mir va donar opcions de seguir lluitant per l'ascens gràcies a un gol al camp de l'Almeda. L'equip arribava a les jornades decisives depenent de si mateix i amb un calendari que semblava dissenyat pel millor guionista de suspens, ja que l'Olesa i l'Olímpic Can Fatjó eren els rivals en les dues últimes jornades. El primer matx-ball es va salvar en una gran jornada contra l'Olesa (3-1) i amb la Rambla plena de gom a gom en un dia que va fer néixer l'esperit de Juanito “meravella” entre els seguidors, ja que l'ex jugador de l'Olesa havia fet el segon gol als seus antics companys, un gol que obria de bat a bat les portes de la reconquesta de la Preferent.

Decisió federativa rocambolesca abans de la final contra l'Olímpic Can Fatjó. Per si no n'hi havia prou emoció, el jutge únic del Comitè de Competició va posar-hi cullerada quan va obligar a jugar hores abans de la darrera jornada un partit a Martorell. El Comitè esmenava una decisió prèvia que havia donat guanyador als blanc-i-blaus en un partit que s'arrossegava de la primera jornada de la segona volta. Tanmateix i sobre la botzina, el Comitè ordenava jugar en una decisió que va indignar tot l'esport de la ciutat. L'equip va treure l'orgull i va guanyar-hi 1 a 2. Faltaven 72 hores per un matx decisiu a Rubí.

En un dels partits més heroics i èpics que recordem, el Santfeliuenc va fer una afirmació rotunda dels seus principis: compromís, fe i entrega il·limitada. Els de “Vique” es va avançar dos cops i van acaronar el campionat enmig d'una enorme mobilització d'una afició molt sensibilitzada. Al final, però, els rubinencs van empatar a 2. La fortuna

aquesta vegada es va aliar a favor ja que l'Olesa va fallar de manera estrepitosa en no poder passar de l'empar sense gols contra un Martorell que no s'hi jugava res, però que va donar una lliçó de professionalitat i joc net. La promoció era per al Santfe. Als camps del futbol català es tornaven a veure banderes blanc-i-blaves. Faltava, però, cloure un any esplèndid sumant el tercer ascens a Preferent després dels de 1985 i 1991, i el vent de la història començava a bufar a favor.

11.2 L'ASCENS QUE CORONAVA EL CENTENARI

El sorteig de la promoció va aparellar els santfeliuencs amb el segon classificat del grup tarragoní, El Catllar. Un equip desconegut perquè mai havia militat més enllà de Primera Regional però que comptava, segons diverses fonts, amb un pressupost elevat. L'anada es va jugar al feu tarragoní. La resposta de l'afició va ser esplèndida ja que va omplir dos autocars i més de tres-cents seguidors blanc-i-blaus van viatjar a la petita població del Gaià. La realitat, però, és que l'eliminatòria va començar molt malament perquè al primer minut Francis havia de recollir de les xarxes el primer gol local. Després de deu minuts que van desesperar les alertes, el Santfe es va refer. Raúl Martínez va posar-hi l'empat; i al primer minut de la segona part Rulo feia el segon gol. Tanmateix els tarragonins van reaccionar i a les acaballes van signar l'empat. La sensació era que l'equip havia aconseguit un bon resultat, però no havia reblat el clau de resoldre l'eliminatòria.

“El nostre gran dia ha arribat”. Així de clar ho tenia aquell matí assolat del 11 de juny Joaquín Martín Ayala. En noranta minuts es condensaria tot un any de treball precisament en l'any amb més sentit d'història. Més de 1.000 persones es van apropar al vell camp de la Rambla. Rulo va fer embogir l'afició amb el primer gol. Els tarragonins, però, es van revelar com un gran rival i abans del descans van empatar. El resultat per l'efecte del gol doble servia per a l'ascens però quedaven 45 minuts dramàtics. Al minut 65 una assistència magnífica de Rulo a Raúl Martínez va permetre l'espigat davanter penetrar a l'àrea i fer el segon gol. La Rambla explotava banyada en un cúmul d'emocions coagulades en el temps. Vint-i-cinc minuts d'incertesa i el xiulet final. El Santfe aconseguia el tercer ascens a Preferent en la seva centenaria història; l'afició envaïa el camp.

Amb la distància de gairebé una dècada, Joaquín Martín Ayala assenyalava que la gesta fou “el premi a la força d'un grup que es devia al club i a la ciutat, i el triomf col·lectiu de moltes persones que havien donat moltes hores de la seva vida per aconseguir-ho”. Era el corol·lari més brillant a un Centenari molt sentit. Sant Feliu tornaria a passejar el nom del seu equip per tot Catalunya.

No podem passar per alt de recordar els noms dels futbolistes que van plantar amb esforç, creativitat i generositat sense límits els fonaments de tot el que uns anys més tard cristal·litzaria amb tanta potència: Francis, Carlos, Iván Casquet, Aarón, Fran, Pastor, Dani Mir, Javi Martínez, Chino, Adri,Vega, Raúl Sanz, David Torrejón, Víctor, Ismael, Javi

L'equip del retorn a Preferent. D'esquerra a dreta dempeus: Joaquín Martín, Francis, Raúl Martínez, Dani Mir, Rulo. Adri, Pastor, Juanito, Iván i Óliver Lima. D'esquerra a dreta ajupits: Andrés Gil, Paco Higuera, Isma Ruf, Chino, David Torrejón, Javi Alba, Vega, Guti i Raúl Sanz. Cedida per Àxel Aguilar.

11 de juny de 2006. El Santfe salta al camp de la Rambla. El retorn a Preferent era a noranta minuts. Fons Santfeliuenc FC.

El camp de la Rambla en el seu últim ascens. Cedida per Àxel Aguilar.

3 de juny del 2006. Celebració gol de Rulo. Anada de la promoció d'ascens a Preferent, El Catllar-Santfeliuenc. Fons Santfeliuenc Futbol Club.

11 juny de 2006. Esperant el retorn a Preferent. Fons Santfeliuenc Futbol Club.

Ja som de Preferent!
Fons Santfeliuenc Futbol Club.

Ja som de Preferent!
Fons Santfeliuenc Futbol Club.

Joaquín Martín “Vique” i José Manuel Vega. L'ascens coronava un gran any. Fons Santfeliuenc Futbol Club.

Alba, Isma Ruf, Raúl Martínez, Rulo, Paco Higueras, Guti i Juanito. Els arquitectes de la primera baula de la dècada prodigiosa.

De l'alegria per l'ascens a la prosa de la realitat a Preferent. La directiva va renovar la confiança en el bloc de l'ascens i en l'entrenador de casa, Joaquín Martín “Vique”, amb l'única baixa per decisió personal del carismàtic Rulo. L'inici convidada a l'optimisme, però de mica en mica l'equip va

notar el salt de divisió i va caure a posicions perilloses. Algunes incorporacions van permetre a la segona volta una millora, per bé que amb no prou continuïtat. En les darreres jornades els santfeliuencs s'ho van jugar en un frec a frec a frec amb el Cambrils i el Pubilla Casas. Finalment la catorzena posició i els 43 punts no van servir per burlar el catorzè lloc, una posició que federativament hagués servit per continuar a Preferent però que els descensos a Tercera del Sant Andreu i del Barça B provocaven un efecte d'arrossegament fatal. Calia que dos equips catalans de Tercera poguessin a Segona B per evitar el descens. Va ser un mes d'espera llarguíssim. Finalment el 24 de juny rebíem la gran notícia: el Santfeliuenc continuaria a Preferent perquè no només es va complir l'objectiu dels dos ascensos, sinó que la promoció del 2007 va ser especialment propícia ja que el Girona, el Sabadell i el Gavà van irrompre a la categoria de bronze del futbol espanyol. Va ser una permanència amb un dolç sabor de victòria que Manuel Navarro va compartir en un matí molt emocionant de futbol en el “Marcador Catalunya” de Ràdio Marca Barcelona.

Joaquín Martín Ayala havia signat en la distància de l'espera l'última jugada mestra a tres temporades esplèndides. Un entrenador de la casa i de la ciutat que havia arribat a la banqueta del primer equip com a solució d'urgència a la temporada 2004-2005 s'havia convertit en un dels entrenadors claus del nou Santfeliuenc que projectava Manuel Navarro. L'adéu de Joaquín “Vique” també va suposar el comiat dels gruix de jugadors de l'ascens a Preferent, alguns de tan significatius com Dani Mir, Vega, Paco Higueras o Raúl Martínez. Calia, però, començar una nova etapa i amb un tècnic desconegut que arribava del Sant Ildefons, Andrés González.

17 de setembre del 2006. El primer Santfé del retorn a Preferent. D'esquerra a dreta dempeus: Iván, Dufi, Francis, Pastor, Aarón, Chino I, Guti, Dani Mir, Chino II, Roger, Raúl Martínez, Carlos i Juan Ruiz. D'esquerra a dreta ajupits: Andrés Gil, Àlex Casals, Isma Ruf, Alberto, David Torrejón, Vega, Juanito, Paco Higueras, Raúl Sanz i David Sánchez. Fons Santfeliuenc FC.

20 gener de 2007. Del terra a la gespa. Estrena de la nova casa del Santfe a Les Grases. *Cedida per Axel Aguilar.*

11.3 UNA NOVA TOPOGRAFIA: DE LA RAMBLA A LES GRASES

El 2007 va ser un any de canvi en la topografia física i sentimental del club. Si el primer equip mantenia la Preferent en el suplement dels ascensos compensats, en la memòria de la ciutat es produiria un canvi ben significatiu. El 7 de gener el Santfeliuenc s'acomiadava de la Rambla, el seu camp durant prop de 43 anys. Si el 19 d'abril de 1964 Rosas hi feia contra l'Horta el primer gol, quatre dècades més tard, el davanter Raúl Martínez n'hi va fer l'últim en un partit contra el Marianao Poblet que, a més, va acabar amb derrota en un matí amb pluja de gols (4-5). S'abaixava així el teló a un camp que va tenir uns orígens polèmics i discutits, però que acabaria sent una casa molt estimada per l'afició. Passar un dia de futbol a la Rambla era un fet quotidià en la vida local. Es deia adéu a 15.603 dies de futbol i més de 800 partits del primer equip.

El 20 de gener tocava estrenar el quart camp. Si en els orígens va ser el “coro” i al 1925 La Pineda, cent anys més tard el Parc Esportiu de Les Grases, una instal·lació concebuda per a la pràctica de l'atletisme, substituïa un referent moral com la Rambla, o el que era el mateix, la terra per la gespa artificial. Els nous elements que començaven a definir el futbol modern.

Tot estava preparat i TV3, que aquella temporada retransmetia en directe partits del futbol català, va oferir el partit a través del Canal 33 per a tot Catalunya. Si la festa social va ser rotunda, Les Grases es va omplir i la retransmissió televisiva

El primer Santfe a la gespa de Les Grases. D'esquerra a dreta dempeus: Juan Ruiz, David, Chino II, Chino I, Raúl Martínez, Pastor, Aarón, Francis, Dani Mir, Joaquín Martín, Jordi Saltó, Xavi Martín i Adri. D'esquerra a dreta ajupits: Àlex Casals, Isma Ruf, Juanito, Vega, Iván Fuentes, Javi Alba, Andrés Gil, Guti. David Sánchez i Paco Higuera. *Cedida per Axel Aguilar.*

va superar els 100.000 espectadors, el resultat esportiu va ser decebedor, ja que els santfeliuencs van rebre un sever correctiu (1 a 4) contra el Vila-seca. El tarragoní Kiko va fer el primer gol en la història de Les Grases.

Un estadi d'atletisme no convidava a gaudir amb plenitud del futbol. I, de fet, el nou feu del club va néixer nibat pels dubtes: a l'excessiva distància entre el camp i la graderia s'hi afegia un escenari molt obert que transmetia massa fredor. La data de caducitat, però, s'allargaria cinc anys, quan es va buscar una alternativa a pocs metres. Una alternativa que, com veurem més endavant, va ser més que encertada.

11.4 L'INICI DEL TEMPS D'ANDRÉS GÓNZÁLEZ

El juny de 2007 el club feia oficial el fitxatge del nou entrenador, Andrés González. González, un cornellanenc nascut el 1972 havia estat un destacat futbolista que havia militat en un estol d'equips del Baix Llobregat: l'Esplugues, l'Espluguenc, el Caprabo, el Cornellà, el Prat, el Santboià i el Sant Ildefons. El seu últim equip, el Sant Ildefons, va ser precisament el primer equip que va donar-li l'oportunitat com a entrenador i coordinador del seu futbol base. El bon treball a l'entitat cornellanenca va despertar l'interès del Santfeliuenc i, després d'uns mesos de contactes, es tancava un acord. González aterrava a Sant Feliu de la mà de Manuel Navarro amb dos objectius: consolidar el primer equip a Preferent sense renunciar a l'ascens a Primera Catalana, i mirar de professionalitzar la direcció tècnica. Pocs podien ni tan sols imaginar que aquella signatura estava començant a dibuixar el solc més generós de la història del futbol a Sant Feliu. González i la directiva van armar un equip nou de trinca amb dues premisses: que fos competitiu i que combinés jugadors joves i de qualitat amb veterans que havien tingut un notable recorregut a Primera Catalana i Tercera Divisió: Gusi, Dani Gálvez, Àlex Burch, David Fuentes, Hinojo, Javi Pastor o David Torrejón entre els segons, i Jordi Vidal, Rubén Quiles, Cuca, Guillem Costa o Dani Carceller entre els primers. La pretemporada va ser bona i l'equip va despertar moltes expectatives. El nou projecte de González s'estrenava el lliga el 16 de setembre davant el Marianao Poblet amb derrota (2-0). Set dies més tard, el 23 de setembre, l'entrenador que canviaria la història del club aconseguia la primera victòria davant el Júpiter per 2 a 1. El primer any de l'era Andrés González va estar marcat per la irregularitat. Al llarg de la primera volta, l'equip va coquetejar amb les posicions

d'ascens; tanmateix una plaga de lesions van minvar les expectatives. Al final, l'onzena posició va evidenciar els problemes d'una temporada tatuada per les excessives lesions però amb la sensació compartida que Andrés González podria ser una aposta de futur a la banqueta. El temps, donaria la raó.

La temporada 2007-2008 també va ser de comiats. Dos històrics del futbol santfeliuenc deien adéu al club: Javi Pastor i David Torrejón. Dues trajectòries exemplars que pautaven dues dècades, amb algunes digressions, de futbol en blanc-i-blau.

11.5 L'ADÉU A UNA ETAPA DE CANVIS: MANUEL NAVARRO GARCÍA

Manuel Navarro deia adéu a la presidència el juny de 2008. Quatre anys intensos amb la sensació d'haver fet els deures amb molt bona nota. Un temps que havia permès al primer equip tornar a Preferent i al club plantar la llavor del futbol base que reviscolaria un parell d'anys més tard arran

l'acord amb el CFA, i el president que va portar a Sant Feliu un entrenador desconegut, Andrés González, que s'estava preparant per viure dies molt feliços. I sobretot perquè Navarro tindrà un lloc reservat a la història com el president del Centenari, un dels fets intensament més emotius en el periple existencial del club.

11.6 ALBERTO PRIETO O UNA NISSAGA AL SERVEI DEL CLUB

Un jove que acabava de fer 24 anys assumia la presidència d'un club que es destinava a complir-ne 103. Prieto encarnava la continuïtat familiar representada pel seu oncle, Francisco Prieto (president entre el 1989 i el 1993), i el seu pare, el directiu Indalecio Prieto. En la seva carta de presentació als socis, Prieto regalava unes línies emotives: “Sóc president del Santfeliuenc, el meu club, el club de tota una vida compartida amb moltes altres persones. Perquè sense el Santfe, sense aquesta forma de sentir l'esport

Temporada 2008-2009. D'esquerra a dreta dempeus: Diego, Dani Gálvez, Jacobo , Édgar, Iñaki i Gusi. D'esquerra a dreta ajupits: Àlex Burch, Hinojo, Carceller, Cuca i Quiles. *Fons Santfeliuenc FC.*

que és a punt de fer 103 anys, no tindria una forma cabal d'explicar qui sóc. El Santfeliuenc és el paisatge de la meua infantesa, de quan tenia cinc anys i jugava al futbol base; dels desplaçaments als camps de Tarragona amb el meu pare Indalecio Prieto, amb el meu oncle Francisco Prieto, o molts altres com els divins José Lora, Manuel Gil, Alfredo Baeza, Juan Ruiz, Mari Gómez o de l'entranyable i prematurament desaparegut Francisco Berlanga. Tots ells van ser una escola d'aprenentatge, tots ells em van fer estimar aquest club”.

Alberto Prieto tenia la difícil tasca d'encapçalar durant quatre anys un projecte que volia créixer esportivament i socialment. I fer-ho amb només 24 anys, el president més jove del futbol català, era tot un desafiament.

11.7 DE PREFERENT A PRIMERA CATALANA

L'aposta per a la temporada 2008-2009 va ser ambiciosa. Es buscava un equip competitiu que maldés per l'ascens. L'arribada de veterans que havien fet carrera a Segona B com Jacobo, Ochoa i Iñaki, i de joves talents com Dani Texeira, Alberto Esteban, Diego Naranjo i Javi Pozo va despertar moltes il·lusions entre l'afició que intuïa que podria ser l'any d'aspirar a tot. L'inici va ser irregular, però aviat l'equip es va situar a la part alta en pugna primer amb la Gimnàstica Iberiana i el Torreforta, i després amb el Sants. El moment àlgid es va viure a Les Grases a la jornada 23. El Santfe s'imposava per 5 a 1 a l'Iberiana i presentava una claríssima candidatura a l'ascens. Tanmateix quan el vent bufava de cara tot se'n va anar en orris. Una sèrie d'ensopegades -Canyelles, Viladecans, El Catllar- allunyava l'ascens. La reacció d'última hora va ser insuficient. La derrota contra el Torreforta (3-1) eclipsava tots els somnis d'ascens a Primera

Temporada 2008-2009. El millor Santfe a Preferent. Al final, l'ascens administratiu confirmat el 3 d'agost de 2009 va premiar una classificació històrica. D'esquerra a dreta dempeus: Diego, Guillem Costa, Jordi Vidal, David Guisado, Jacobo i Ochoa. D'esquerra a dreta ajupits: Cuca, Àlex Burch, Carceller, Quiles i Alberto. *Fons Santfeliuenc FC.*

Catalana. La millor classificació del Santfeliuenc a Preferent -tercer classificat i 64 punts- no havia obtingut premi. El destí, però, tenia guardat un regal inesperat però pressentit. A la temporada 2008-2009 no hi havia hagut cap descens català de Segona B a Tercera, i l'Espanyol B havia ascendit a Segona B. De Tercera a Primera Catalana havien baixat tres equips: Mataró, Miapuesta Vilajuïga i Banyoles. Al llarg de l'estiu les veus que parlaven de la desaparició del Vilajuïga eren cada dia més intenses. Si aquest fet es produïa, el Santfeliuenc, que havia estat el millor tercer classificat dels dos grups de Preferent, era l'escollit per pujar a Primera Catalana. El 3 d'agost, la Federació Catalana de Futbol oficialitzava la renúncia del Vilajuïga i comunicava al Santfeliuenc l'obtenció de la plaça vacant. Una notícia d'impacte a Sant Feliu i de la qual els mitjans de comunicació es van fer ressò. Per primera vegada a la història, la ciutat tindria un equip a Primera Catalana, la categoria inferior a la Tercera Divisió. De nou ens posàvem a tir de la cobejada categoria nacional.

Certament es va tractar d'un ascens administratiu, però, al capdavant, va ser un ascens que premiava una gran temporada que va acabar deixant un regust un punt amarg. L'ascens donava tranquil·litat per afrontar el futur i posava el punt final a un estiu convuls.

11. 8 QUATRE ANYS A PRIMERA CATALANA (2009-2013)

El Santfeliuenc arribava a Primera Catalana sense complexos i amb la satisfacció del retrobament amb rivals clàssics del futbol català. Andrés González va mantenir el bloc de l'ascens i va incorporar veterans il·lustres com Parralejo i

6 de setembre del 2009. Estadi Municipal de Vilafranca, l'onze del debut a Primera Catalana. D'esquerra a dreta dempeus: Ochoa, Jacobo, Cristian, Diego, Jordi Vidal i Albert Duran. D'esquerra a dreta ajupits: Hinojo, Dani Texeira, Àlex Burch i Maldonado. *Fons Santfeliuenc FC.*

David Arcos “Palote”, el jugador amb més partits jugats a la categoria. I altres futbolistes que donarien un gran rendiment i que es convertirien amb el pas del tems en referents, com el porter Carlos o el lateral Dani Sánchez. L'entrenador valorava el 17 d'agost de 2009 les opcions de l'equip en la nova divisió. “L'objectiu lògic ha de ser mantenir la categoria de la manera més folgada que ens sigui possible. Els descensos no compensats són un risc que cal intentar evitar. No serveix de res quedar setzè i esperar, perquè ens aboquem a viure un mes de juny que podria resultar dolorós. Fins ara ens en sortit prou bé, però la sort pot canviar de bàndol. Dit el que he dit, si l'any passat aspiràvem a estar a dalt ara el que vull és conscienciar el grup, però sense marcar cap objectiu concret de classificació. Estic convençut que si anem plegats podem aspirar a alguna cosa més que la permanència. Això no vol dir que el plantejament sigui pujar a Tercera, que no ho és, sinó que no vull tancar l'objectiu a mantenir la categoria i res més. El meu objectiu urgent és guanyar el primer partit i a partir d'això anar fent camí”.

Rubén Quiles, un dels més carismàtics futbolistes del Santfeliuenc contemporani. *Cedida El 9 Esportiu, J. Ramos.*

Onze de l'últim partit a Les Grases de la temporada 2009-2010. El debut a la categoria va estar a punt de significar l'ascens a Tercera. Va ser el segon avis de la història. D'esquerra a dreta dempeus: Carlos, Jacobo, Jordi Vidal, Àlex Burch, Iñaki i Diego. D'esquerra a dreta ajupits: Alberto, Dani Sánchez, Jarabo, Iván Fuentes i Javi Pozo. *Fons Santfeliuenc FC.*

González apuntava amb visió precisa situacions que es van anar complint des de les primeres jornades. El debut a Vilafranca el 6 de setembre es va saldar amb derrota (2-1), si bé les sensacions van ser molt encoratjadores. Diego al minut 81 feia el primer gol a la categoria recent conquerida. I set dies més tard arribava la primera victòria. Els blanc-i-blaus superaven amb autoritat el Tortosa a Les Grases per 3 a 1. Jordi Vidal, Rubén Quiles i Alberto Esteban van ensenyar la bona direcció d'una temporada que s'ensumava interessant.

El Santfeliuenc es va convertir en la gran sensació de la lliga. De manera especial a partir del final de la primera volta quan va fer una gran embranzida gràcies a una pluja de victòries encadenades a domicili. Fins a tretze jornades van romandre els futbolistes d'Andrés González sense perdre. El 2 de maig una victòria contra el Guixols (3-1) situava els blanc-i-blaus en tercera posició i, per tant, en condicions de pujar a Tercera Divisió. Calia remuntar-se mig segle per trobar una situació semblant. Mundo Deportivo es feia ressò el 16 de febrer d'unes paraules de González: “No descartem tornar a pujar”. I El 9 Esportiu titulava el 2 de maig: “El somni és ben viu”.

Malauradament el desenllaç no va ser feliç. El Santfeliuenc va perdre pistonada en sumar només un punt entre les jornades 34 i 36. Un final que no feia justícia a una temporada sensacional. L'equip havia sumat 64 punts (31 a domicili), havia aconseguit una memorable quarta posició i només dos punts havien apartat de Tercera Divisió. Ràdio Marca Barcelona va reconèixer els blanc-i-blaus com a equip revelació del futbol català, i el defensa Iñaki va completar com a titular els 3.420 minuts de la lliga.

Temporada 2010-2011. D'esquerra a dreta dempeus: Carlos, Dani Texeira, Joserra, Jacobo i Iñaki. D'esquerra a dreta ajupits: Dani Sánchez, Javi Pozo, Iván Fuentes, Alberto, Diego i Maldonado. *Fons Santfeliuenc FC.*

En aquesta ocasió la fortuna no va ser tan propícia. La quarta posició deixava oberta la porta de l'ascens. El Gavà i el Terrassa havien perdut la Segona B, per bé que l'ascens de L'Hospitalet i el Santboià ho van esmenar. Les esperances, però, es van ensorrar amb el descens de l'Espanyol en la promoció contra el Guijuelo. El primer ascens a Tercera s'havia quedat ben a la vora de la riba. Caldria esperar només tres anys per viure el dia més gran de la història. Havíem temptat la història.

La temporada 2010-2011 es va pensar com la de la continuïtat de la il·lusió despertada uns mesos abans. De nou es va confiar en el bloc que va fregar l'ascens amb la incorporació d'un davanter, Sascha, que havia despuntat a la Iberiana. L'actuació va ser, però, molt irregular. L'equip mai no va trobar el seu espai i no va pasar de la meitat de la classificació, si bé tampoc va patir. A més, Andrés González va haver de retocar la plantilla per les contínues baixes, la més significativa la del davanter Sascha, que va marxar al mercat d'hivern al Castelldefels. Al final, la desena posició i els 48 punts eren un reflex prou literal d'una temporada discreta en l'últim any de la Primera Catalana amb un sol grup de vint equips. A partir de la temporada 2011-2012 la Primera Catalana recuperava l'antic format de Preferent amb dos grups de divuit participants.

La temporada 2011-2012 va estar marcada per la incertesa, si més no d'inici, en un any de presa de decisions importants i de renovació a fons que incloïa el trasllat a un nou escenari. Havien dit adéu els veterans Iñaki, Jacobo -s'incorporava

Temporada 2010-2011. D'esquerra a dreta dempeus: Carlos, Quiles, Joserra, Sascha, Iñaki i Alberto. D'esquerra a dreta ajupits: Diego, Iván Fuentes, Hinojo, Cristian i Maldonado. *Fons Santfeliuenc FC.*

al cos tècnic-, Parralejo i Álex Burch. El davanter Javi Pozo emigrava al futbol búlgar i havien renovat futbolistes de pes com Carlos, Arcos, Hinojo, Dani Sánchez, Joserra, Maldonado, Iván Fuentes i Quiles. Andrés González va completar la plantilla amb futbolistes joves i amb projecció que buscaven la consolidació en una categoria destacada: Toni Quiles, Javi Honorato, Triguero, De Sande o Pere. Més tard s'hi sumarien el porter Santi i el davanter Josele, dos futbolistes que amb el pas de les jornades es farien importants.

El Santfe iniciava la tercera temporada consecutiva a Primera Catalana amb el trasllat al camp de futbol de Les Grases. La directiva havia pres una decisió que tothom va coincidir a qualificar d'encertada: substituir el camp d'atletisme de Les Grases per un recinte amb més sabor a futbol i més estretament connectat amb els barris de Les Grases i La Salut. S'acomiadava així un recinte fred i poc apte per al futbol on el primer equip va aconseguir, de manera diferida, l'ascens a Primera Catalana i on va jugar 65 partits. Un recinte, al capdavant, que assumirem com a part de la història, perquè va ser la casa del primer equip al llarg de quatre anys i mig, però que pocs enyorarem. El camp de futbol de Les Grases demanava pas per convertir-se en el cinquè feu del primer equip.

El camp de futbol de Les Grases va alçar el teló el 18 de setembre i ho va fer amb derrota ja que els tarragonins del Torreforta es van imposar per 2 a 3. L'inici de la competició va ser molt dura. En vuit jornades l'equip només havia sumat

18 de setembre del 2011. Primera partit al camp de futbol de Les Grases. D'esquerra a dreta dempeus: Carlos, Pere, Triguero, Toni Quiles, Joserra i Rubén Quiles. D'esquerra a dreta ajupits: Maldonado, Dani Sánchez, De Sande, Iván Fuentes i Hinojo. *Fons Santfeliuenc FC.*

sis punts i les alarmes es van encendre. El punt d'inflexió, però, va arribar a la novena jornada quan un gol d'Iván Peralta va servir per derrotar a domicili el fins llavors líder Tàrraga. Una victòria que va normalitzar la situació i va donar molta confiança. En el tram inicial de la segona volta una ratxa de quinze punts consecutius van enfil·lar els blanc-i-blaus a la part alta de la taula coquetejant durant algunes setmanes fins i tot amb la promoció. Una dolorosa i polèmica derrota al camp del Júpiter (3-1) a la jornada 25 va tallar de soca-rel

Temporada 2011-2012. D'esquerra a dreta dempeus: Gordillo, Gabri. Pere, Josele, Santi i Joserra. D'esquerra a dreta ajupits: Dani Sánchez, De Sande, Aleix Álvarez, Quiles i Dani Ortiz. *Fons Santfeliuenc FC.*

les esperances d'una fita gran. Finalment, una digna setena posició amb 51 punts estava preludiant l'any més gran. S'havia bastit un equip jove i amb qualitat que s'atansava a escriure la pàgina més brillant. I a més, la direcció del club garantia l'estabilitat amb la renovació a la presidència d'Alberto Prieto, que iniciava la segona legislatura reforçant la directiva i amb dos objectius: completar la modernització del club i afrontar el repte del creixement esportiu des de la base que afirmava l'acord amb el CFA.

El 4 de desembre del 2011 el club presentava la campanya de sensibilització i difusió de la Síndrome de Rett, una malaltia neurològica que afecta a dues de cada 10.000 nenes. Durant dues temporades el primer equip va lluir el seu non a la samarreta amb una notable repercussió. *Fons Santfeliuenc FC.*

15 de juny del 2013. Dani Maldonado celebra el segon gol que acostava Sant Feliu a Tercera Divisió. Va ser el gran dia en una història més que centenària.
Cedida per Antonio Gutiérrez Montemayor.

Ruf, S.L.

SANTFELIUENC FC CENT ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

12 ARA SÍ, JA SOM DE TERCERA!

2 de juny del 2013. Joserra aconsegueix un gol de penal que donava una promoció d'ascens a Tercera Divisió. *Cedida per Carlos Lara.*

12.1 L'ANY DELS PRODIGIS

La temporada 2012-2013 s'iniciava amb una poderosa convicció mantinguda en secret: havia arribat el gran any. Andrés González mantenia la base que tan bon pòsit havia deixat el curs anterior. I les incorporacions de Jonhy (Iberiana), Fabri (Badalona, juvenil), el retorn d'Alberto Esteban i l'alta sorprenent d'Álex Bolaños, un futbolista que jugava a Segona B i que s'havia format a les categories inferiors del FC Barcelona, confirmaven que s'estava construint un conjunt molt sòlid i decididament competitiu. L'inici així ho va corroborar i l'equip va sumar a les sis primeres jornades 14 punts i va aconseguir el primer lideratge a Primera Catalana. Abans d'acabar l'any, les victòries contra el Viladecans, l'Ascó i l'Andorra permetia els blanc-i-blaus situar-se en segona posició amb 31 punts. Els somnis de Tercera Divisió es despertaven com mai

L'inici d'any ens portava l'adéu d'Álex Bolaños que marxava al Santboià. La directiva va moure fitxa de seguida i va incorporar dos futbolistes que resultarien determinats: Gerard Rovira i Carles Tena. El Santfeliuenc va completar la primera part de la segona volta de manera triomfal. A la jornada 25 els d'Andrés González s'enfilaven als 56 punts, un per sota de l'Ascó i tres més que el Viladecans. La ciutat recordava els millors anys de futbol i una penya, Sentiment Immortal, posava la banda sonora emocional. Tanmateix no tot seria tan fàcil. L'ascens a Tercera travessaria moltes vicissituds. Els jugadors van començar a sentir la pressió. Les derrotes a Valls i Cervera i l'empat a casa contra el Viladecans en un

9 de juny del 2013. L'onze de l'anada de la Promoció a El Masnou. D'esquerra a dreta dempeus: Carlos, Josele, Pere, Gerard Rovira, Dani Ortiz i Joserra. D'esquerra a dreta ajupits: Alberto, Éric Pacheco, Tena, Iván Peralta i Maldonado. *Fons Santfeliuenc FC.*

partit decidiu incorporaven notes discordants en una simfonia apassionada.

El Santfe en el pitjor moment de la lliga havia de defensar totes les aspiracions de continuar somiant amb la Tercera al camp de l'Ascó i contra un rival que, amb una victòria, es proclamava campió. Els futbolistes d'Andrés González van respondre al repte. Un gol d'Éric Pacheco avançava al marcador els blanc-i-blaus. Els locals van reaccionar a la segona part i van empatar. Un empat que servia de poc ja que permetia al Viladecans continuar segon. El destí, però, va canviar el guió de la història en el moment menys esperat. Al minut 90 una passada en llarg de Carles Tena va arribar als peus de Jairo que, salvant la sortida del porter tarragoní, feia el segon gol. Era el “Jairazo”. Un gol que canviava la història i que permetia afrontar les tres últimes jornades sense dependre de ningú. Les tres últimes jornades no van estalviar patiment. Una punxada a Les Grases contra l'Andorra va estar a punt d'engegar-ho tot a dida però el Viladecans no va aprofitar el regal. A la penúltima jornada un gol d'Iván Peralta al camp del Martinenc deixava l'equip a un punt de la promoció. I el 2 de juny, la gran data. Sant Feliu es va mobilitzar i l'Ajuntament en el Ple Municipal va donar suport al club. Hores de nervis i esperances. El rival, l'Igualada, que no s'hi jugava res, va oposar tanmateix una resistència ferotge. Un gol de Joserra de penal al minut 25 apropava la promoció. Els visitants van empatar aviat i el dramatisme es va estendre entre el miler d'espectadors que omplien Les Grases. Al final, el punt va ser suficient perquè l'eufòria es desfermés. El Santfe es classificava per a la segona promoció d'ascens

a Tercera de la seva història. El club havia hagut d'esperar 53 anys per mirar de fer justícia poètica i reconciliar-se amb les memòries pretèrites d'aquell equip que a l'any 60 van barrar-li l'ascens.

El club i la ciutat havien esperat 108 anys per tornar a viure una promoció a Tercera. El Masnou, el segon classificat del grup I de Primera Catalana, seria la darrera pedra en el camí de la glòria. El diumenge 9 de juny a les 19 hores Sant Feliu s'aturava per seguir el partit, ja fos des del camp masnoví o bé a través de Ràdio Sant Feliu. Més de tres-cents seguidors van acompanyar l'equip. I les coses no podien començar més bé. Al minut 5 Josele va estrenar el marcador i els blanc-i-blaus van tenir oportunitats de deixar l'eliminàtoria mig lligada. Els maresmencs van reaccionar i al segon minut de la represa empataven. Minuts de nervis i tensió abans de l'apoteosi. Al minut 89 Josele va aprofitar una passada de Jairo per fer el segon gol. Sant Feliu era més a prop del somni. Sant Feliu es preparava per viure la setmana més gran en 108 anys.

12.2 UNA TARDA INOBLIDABLE. SANT FELIU ÉS DE TERCERA DIVISIÓ

El dissabte 15 de juny l'esport santfeliuenc estava convocat a Les Grases a les set de la tarda. No importava que el recinte fos en obres. Ningú es volia perdre el partit més important dels 108 anys de vida d'un club que s'apropava ara sí a superar una assignatura pendent secular. El Santfeliuenc es disposava a fer una canvi de rumb a la seva història. No trobem un millor testimoni per reviure les sensacions d'aquella tarda de juny que reproduir la crònica del partit editada al web del club.

Glòria als herois blanc-i-blaus. El Santfeliuenc ha aconseguit fer feliç molta gent. En un moment de tantes dificultats aquests enormes professionals han donat una petita gran alegria una ciutat que ho necessita. Una ciutat que se sap plural i que ha trobat en el seu club de futbol més representatiu una forma transversal de viure-la. És la crònica que hem somiat moltes vegades. És la crònica que, tanmateix, mai hauriem imaginat escriure. Però sí, ara sí ho podem escriure i dir ben alt: el Santfe, el nostre estimat Santfe, el nostre centenari Santfe és de Tercera Divisió i hi arriba per la porta gran. Hem fet justícia poètica i 53 anys després hem recuperat el que ens van prendre una trista tarda d'estiu de 1960. Santfeliuencs: gaudiu la Tercera! la Tercera és nostra i és de tots. A partir del 25 d'agost ens veiem a l'Estadi Olímpic de Terrassa, a

Vilatenim de Figueres, a l'Estadi Municipal de Figueres, al Nou Municipal de Cornellà, al Nou Sardinya de Gràcia, al Joan Baptista Milà de Sant Boi, a la Bòbila de Gavà, a Can Peixauet de Sant Coloma, al Municipal de Manlleu ... Ja som de Tercera i et toca gaudir-la perquè hem arribat per quedar-nos-hi. No ho dubteu!

No es podia fallar. Hi havia masses coses a la memòria. Hi havia massa experiència acumulada en els dies compartits i en les hores viscudes. Hi havia massa ferides històriques que s'havien de cicatritzar de manera definitiva. La resposta de l'afició, senzillament meravellosa. Una generosa salva de globus blanc-i-blaus va saludar la sortida del Santfe. Tothom havia respost i ens esperaven 90 minuts que es convertirien en una simfonia d'emocions. Els primers moments van ser de contenció amb un ensurt que va estar a prop de ficar-nos la por al cos quan l'insuperable Joserra va rebutjar de manera defectuosa al pal una falta lateral llançada per Carlos Vidal. El Santfe, però, va respondre bé a l'ensurt i Josele, Peralta i Jairo es van prodigar amb fluïdesa en atac buscant les febleses de la defensa maresmenca. Els homes de referència en atac del Masnou -Bauli, Gallart i Marcelo- van ser molt ben vigilats per la rereguarda blanc-i-blava, i Gerard Rovira va mostrar múscul i autoritat aclaparadora. Rovira que, amb la seva decidida entrega, ha conquerit el cor de l'afició. I al minut 33 l'èxtasi. Una ràpida contra va caure als peus d'Iván Peralta -gran protagonista en el tram final de lliga- que es va endinsar dins l'àrea i va salvar amb una rematada potent la mitja sortida de Peinado. Deliri absolut. El gol, però, no va canviar la dinàmica. El Masnou mirava de posar setge la porteria de Santfe i el Santfeliuenc responia amb fermesa i exprement a la contra les opcions que permetia un equip tan abocat a l'atac. Descans reparador i les esperances i les il·lusions es desbordaven. El Santfe era a només 45 minuts d'iniciar l'aventura més meravellosa de la seva venerable vida. L'ascens es començava a ensumar.

I després de la represa, la joia més desbordada. Al minut 54 Jairo va avisar en una rematada des del punt de penal que va escopir el travesser. El pròleg a set minuts de bogeria. Maldonado al minut 58 ja no va perdonar. El seu gol ara sí ensenyava el camí de Tercera. I Pere, el grandíssim Pere, se sumava a la festa ofensiva amb un golàs gràcies a una canonada des de l'exterior de l'àrea. Les Grases entrava en fase suprema de l'èxtasi. Poc importava el que passés al camp perquè la festa la festa ja habitava els cors dels 1.500 santfeliuencs que van decidir passar junts una tarda d'esperança compartida. El gol masnoví de Jonatan Reina

va servir només per a l'estadística. Els vint minuts finals van convertir-se en una festa. El Santfeliuenc es va dedicar a consumir minuts al ritme que imposaven els dos grans tenors Carles Tena i Joserra, i sense que el joc es bellugués gaire mirant de fer el quart gol en alguna fogonada ofensiva; mentre, els maresmenecs miraven de manera estèril d'escurçar distàncies. La penya Sentiment Immortal i la zona del lateral dret del carrer Mataró iniciaven un ritual de balls i cànctics que no tenia aturador. Era l'inici oficiós de la celebració. Amb el xiulet final, escenes irrepetibles i màgiques: abraçades, crits, invasió de camp, pirotècnia. Una meravellosa coreografia de celebració que va donar pas a una nit llarga i uns dies vinents que serviran per reivindicar-nos com mai i per sentir orgull de ciutat com poques vegades ho hem fet.

En definitiva, el Santfeliuenc havia aconseguit un ascens que reconciliava les memòries del passat amb les del present. Per primer cop en 108 anys un club pioner jugaria a Tercera Divisió. Un premi pòstum per a moltes generacions que no ho van poder viure. Una gran il·lusió col·lectiva que aquests homes van fer possible: Carlos, Santi, Aleix Álvarez, Fabri, Alberto, Hinojo, Dani Ortiz, Pere, Gerard Rovira, Arcos “Palote”, Joserra, Tena, Maldonado, Éric Pacheco, Álex Bolaños, Marcos, Jairo, Gabri, De Sande, Javi Honorato, Álex Segura, Josele, Quiles, Iván Peralta, Jonhy, Andrés González, Jacobo Ribera, Miguel Ángel Campoy, José Antonio Ochoa, Andrés Gil, Vicente Garrido, Óscar Travieso y Jordi Saltó.

L'Ajuntament de Sant Feliu va oferir una recepció institucional a tot el club i durant alguns dies la bandera del degà santfeliuenc va penjar-hi del màstil de la Casa de la Vila. Aquest fet constituïa el reconeixement explícit que l'ascens a Tercera desbordava el fenomen esportiu per convertir-se en un element compartit per la ciutat.

L'ascens va situar al mapa futbolístic un històric que havia transitat durant dècades per carreteres secundàries. Aquells dies els mitjans de comunicació es van bolcar mirant d'esbrinar històries d'un club humil que, per primer cop, tastava el dolç sabor del futbol nacional. El 9 Esportiu titulava: “El Santfeliuenc jugarà per primer cop a Tercera”. L'Sport escrivia: “¡El Santfeliuenc ya es de Tercera! Tras el pitido final, el público de Les Grases enloqueció para celebrar por todo lo alto la inolvidable gesta de un Santfeliuenc que ya es de Tercera División”. I Mundo Deportivo sentenciava: “¡El Santfeliuenc ya es de Tercera División! En la reanudación los dos goles seguidos del Santfeliuenc llevaron la fiesta al Municipal, que se preparaba para el ascenso”. I El 9 Esportiu dedicava un article especial titulat: “Un anhelo de 108 años”, en què Andrés González manifestava: “Competirem tan dignament com sapiguem i intentarem lluitar per la salvació, però la il·lusió del debutant no ens la traurà ningú”. I finalment El Diari de Sant Feliu en el seu número de juliol titulava: “Una fita històrica, l'ascens a Tercera Divisió”.

Una celebració de Tercera. Els jugadors celebren el primer ascens a Tercera Divisió damunt la gespa de Les Grases. Sant Feliu havia esperat 108 anys per celebrar l'èxit més gran. Fons Santfeliuenc FC.

Dissabte 15 de juny del 2013. El dia més gran. Cedida per Antonio Jerez.

Onze del partit de tornada de la promoció d'ascens a Tercera. Fons Santfeliuenc Futbol Club.

Ningú estava disposat a perdre's un partit tan esperat. Cedida per Antonio Gutiérrez Montemayor.

El primer, d'Iván Peralta. Santfe 1 Masnou 0. Cedida per Sergi Costa.

Optimistes. L'ascens estava més a prop. Cedida per Antonio Jerez.

El segon, de Dani Maldonado. Santfe 2 Masnou 0. Cedida per Antonio Jerez.

Una tarde inolidable a Les Grasses. Cedida per Antonio Jerez.

El tercer, de Pere. Santfe 3 Masnou 0. Cedida per Antonio Jerez.

Ja som de Tercera!. Cedida per Antonio Jerez.

Ja som de Tercera!. Cedida per Sergi Costa.

La celebració d'un gol que ens feia de Tercera. Cedida per Sergi Costa.

Una tarda màgica per a tothom. Cedida per Antonio Jerez.

L'abraçada d'un ascens. Andrés González, l'entrenador que va canviar el rumb de la història. Fons Santfeliuenc FC.

Ja som de Tercera!. Cedida per antonio Jerez.

Sant Feliu és una festa! Cedida per Sergi Costa.

Ja som de Tercera! Cedida per Sergi Costa.

Recepció a l'Ajuntament. La ciutat reconeixia un ascens que era de tothom. Fons Santfeliuenc FC.

20 de juny del 2013. A la Plaça de la Vila amb un equip de tots que ja era de Tercera Divisió. Fons Santfeliuenc Futbol Club.

12.3 UNA HISTÒRIA DE TERCERA...
PER ACABAR D'ESCRIURE

La petita o la gran història. El present s'aprima i ens obliga a condensar una època que ja es fa rigorosament propera. El pas dels anys impel·liran a escriure una anàlisi més detallada La irrupció del Santfeliuenc a Tercera va encadenar un triple èxit: esportiu, social i mediàtic. La temporada 2013-2014 el club va plantar els fonaments d'un temps indiscutiblement nou. La flamant categoria nacional va ser un banderí d'atracció molt poderós. El 25 d'agost de 2013 a Vilassar de Mar, Álex Bolaños de penal al minut 74 va fer el primer gol que atorgava la primera victòria de Tercera. Va ser el primer gran resultat d'un curs fundacional que es pot qualificar com a brillant malgrat portar, o precisament per això, la bandera de la modèstia. Pel renovat camp de Les Grases, que el 9 de novembre estrenava una tribuna parcialment coberta, van desfilar els grans clàssics del futbol català com ara el Terrassa, l'Europa, el Palamós, el Figueres, el Santboià, el Manlleu o la Gramenet. Els blanc-i-blaus es van erigir protagonistes amb victòries, especialment a domicili, molt valorades. Novena posició, 57 punts i 32 lluny de casa, van ser una generosa carta de presentació per a un novell. Ràdio Marca Barcelona ho va reconèixer guardonant l'equip com a revelació de la Tercera Divisió 2013-2014. I amb independència dels bons resultats quedava la dolça sensació que el club havia conquerit un espai social, el camp de Les Grases es va omplir cada quinze dies, i mediàtic, ja que la presència en els mitjans de comunicació es va multiplicar exponencialment.

La primera Directiva de Tercera. Una Directiva que simbolitza totes les directives anteriors que van treballar per fer un Santfe gran. Manuel Herrera, Albert Gracia, Alberto Prieto, Gerardo Díaz, Juan Antonio Priego, Miquel Miranda, Antonio Sánchez, José Luis López, Miguel Àngel Campoy i Miguel Aguilar. *Cedida per Sport.crom.*

25 d'agost del 2013. El primer onze del Santfe a Tercera Divisió. D'esquerra a dreta dempeus: Fabri, Pere, Dani Ortiz, Josele i Santi. D'esquerra a dreta ajupits: Tena, Jonhy, Éric Pacheco, Álex Bolaños, Édgar Mayor i Iván Peralta. *Fons Santfeliuenc Futbol Club.*

El primer gol a Tercera Divisió. Vilassar de Mar 0 Santfeliuenc 1 (Álex Bolaños) *Fons Santfeliuenc Futbol Club.*

9 de novembre del 2013. Onze del Santfeliuenc contra l'Europa en l'estrena de la tribuna de Les Grases. D'esquerra a dreta dempeus: Joserra, Carlos Cano, Gerard Rovira, Dani Ortiz, Nacho Ruiz i Santi. D'esquerra a dreta ajupits: Alberto, Éric Pacheco, Tena, Édgar Mayor i Álex Bolaños. *Cedida per Àngel Garreta.*

Les segones part són complicades. L'estiu de 2014 el Santfeliuenc s'estrenava en dues competicions: la Copa Catalunya i al Torneig d'Històrics del Futbol Català. El club anava adquirint capital social. Com anunciàvem, les segones part són complicades i més quan acaben imposant-se com a imprevist. I de fet la segona temporada va començar de forma excel·lent; tant que fins i tot l'equip era quart i en posició de promoció a la vuitena jornada. Però la lliga es va fer llarga i costeruda i els futbolistes d'Andrés González es van endinsar en una crisi de resultats traduïda en 666 minuts sense sense fer cap un gol. La continuïtat a Tercera estava amenaçada. Però del patiment se'n va fer virtut i tothom va decidir que el vaixell havia de continuar solcant les aigües de Tercera. El 27 de març l'afició va reclamar la paraula i va omplir Les Grases en un entrenament que va marcar un punt d'inflexió en una deliberada declaració d'intencions. Finalment, l'equip va reaccionar i quan es feia fosc es va veure la llum al final del túnel. Quatre victòries en les cinc últimes jornades -Pobla de Mafumet, Peralada, Muntanyesa i Ascó- i la permanència a Segona B del Cornellà permetia dir que el Santfeliuenc continuaria un any més a Tercera. Una permanència més celebrada que mai que va arrossegar patiment de gran tonatge.

3 d'agost de 2014. El debut a Copa Catalunya. Santfeliuenc – L'Hospitalet. *Cedida per Jaime PG.*

12 de maig del 2015, un any més a Tercera. David Toro celebra el gol contra la Muntanyesa. *Cedida per Jaime PG.*

Temporada 2014-2015. El gest d'Álex Bolaños expressa el patiment d'una permanència molt treballada.. *Cedida per Jaime PG.*

Éric Pacheco en el moment de fer el segon gol contra la Muntanyesa. Un gol que apropava la permanència. *Cedida per Jaime PG.*

El Santfeliuenc iniciava així la temporada del 110 aniversari entre els 25 millors equips absoluts del futbol català. Tres temporades consecutives a Tercera segellen o, si més no, avalen la vigència d'un projecte que ha ocupat un espai al futbol amb cara i ulls. Haurem d'esperar alguns anys per avaluar de manera més precisa l'impacte de la divisió en un equip i un club acostumats a viure a la penombra i sense fer massa soroll. Serà la continuïtat en aquesta categoria del futbol nacional la que marcarà les anàlisis posteriors. Però aquesta tasca la regalem al futur en forma de carta oberta de recomanació.

L'agraïment a l'afició per un any més a Tercera. *Cedida per Jaime PG.*

23 d'octubre del 2015. Andrés González, un entrenador per a la llegenda. *Cedida per Jaime PG.*

Temporada 2015-2016. Foto a l'històric Narcís Sala del Sant Andreu. D'esquerra a dreta dempeus: Óliver, David Toro, Tena, Víctor Márquez, Dani Ortiz i Joserra. D'esquerra a dreta ajupits: Maldonado, Faura, Àlex Bolaños, Adri Ruiz i Imanol. *Cedida per Jaime PG.*

Les Grasses i la Tercera Divisió. Des de l'arribada de la Tercera Divisió a Sant Feliu, Les Grasses s'ha convertit en un dels camps més animats de la categoria. El suport de l'afició i el caliu de Sentiment Immortal es noten cada 15 dies. *Cedida per Jaime PG.*

El capità Joserra celebra un gol. *Cedida per Jaime PG.*

Dues imatges de l'exposició del 110 aniversari. Una dècada més tard, el Santfeliuenc va tornar a obrir-se a la ciutat per agrair-li el suport en la dècada prodigiosa. *Cedides per Jaime PG.*

Temporada 2015-2016. Foto oficial del tercer Santfe de Tercera. Fila superior d'esquerra a dreta: Óliver, David Toro, Maldonado, Joserra, Quiles, Mata, Dani Ortiz, Àlex Masuet i Santi. Fila central: Vicente Garrido, Javier Moreno, Daniel Meca, Andrés González, Alberto Prieto, José Miguel Bermúdez, Alberto i Andrés Gil. Fila inferior: Tena, Faura, Éric Pacheco, Adri Ruiz, Àlex Bolaños, Guille Sarmiento, Imanol, Pere i Víctor Márquez. *Cedida per Jaime PG.*

SANTFELIUENC FC CENT DEU ANYS DE FUTBOL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

13

CENT DEU ANYS DE NOMS I NÚMEROS (1905-2015)

Temporada 1997-1998. Hi veiem: Joaquin, David Ruiz, Roura, Aranda, Dani Mir, Marc, Alberto, David Cruz, Francisco Martínez, Juanan, Virgós, Xavi Benet, Juanjo, Loren, Leo i Moreno.
Cedida per Jordi Ruz Jiménez.

CRONOLOGIA

1905 El futbol arriba a Sant Feliu. El Santfeliuenc instal·la el seu terreny de joc al tancat conegut com Clós den Ribas, situat al Passeig Bertrand.

1915 La societat Foot-Ball Club Sanfeliuenc ingressa a la Federació Catalana de Clubs de Futbol.

1917 La Junta Directiva redacta els estatuts de l'entitat. Inscripció al Registre del Govern Civil de la Província de Barcelona d'acord amb la Llei d'Associacions.

1920 El Santfeliuenc es proclama campió de la “Copa Royal “B.

1922 Campió de Copa en la final jugada davant el Foment de Molins de Rei al camp del Futbol Club Barcelona.

1923 El Santfeliuenc debuta al Campionat de Catalunya de Promoció, tercera categoria del futbol català. La Federació Catalana de Clubs de Futbol elegix un representant de l'entitat, Juan Sastre, com a president del Comitè Provincial de Barcelona.

1925 Inauguració del camp de futbol de La Pineda.

1931 Partit de Festa Major entre el Santfeliuenc i el Sabadell. El Santfeliuenc va comptar amb el reforç de Ricardo Zamora.

1935 El Santfeliuenc puja a Segona Divisió Catalana.

1937 Suspensió de les competicions per l'esclat de la Guerra Civil.

1939 Represa de les competicions. Control de l'organització sindical Educación y Descanso.

1948 La Junta Directiva redacta els nous estatuts. Recuperació i redreçament de l'estructura organitzativa de l'entitat.

1949 El Santfeliuenc obté el títol de campió de la Copa Llobregat Rubricatus.

1950 Els de Sant Feliu aconsegueixen el subcampionat de Segona Categoria Regional.

1951 L'equip juvenil del Santfeliuenc es proclama campió del Campionat Juvenil de la província de Barcelona.

1956 El Santfeliuenc juga la fase d'ascens al Campionat de Catalunya de Primera Regional.

1959 Històric tercer lloc del Santfeliuenc al Campionat de Catalunya de Primera Regional.

1960 El 5 de juliol es disputa al camp de La Pineda el partit de Promoció a Tercera Divisió Santfeliuenc-Ibèria. El Santfe va guanyar a casa, pero al partit de tornada i al desempat definitiu jugat al camp del Sants, circumstàncies “extraesportives” van privar els santfeliuencs de l'històric ascens.

1964 Inauguració de la Zona Esportiva Sayrach (actualment Camp Municipal).

1968 El Santfeliuenc aconsegueix l'ascens a Primera Regional.

1976 Promoció d'ascens a Primera Regional Santfeliuenc-Sitges. El Santfe cau derrotat.

1978 Nova promoció a Primera Regional davant la Montanyesa. Després de sis anys el Santfeliuenc torna a Primera Regional

1980 Commemoració del 75è aniversari de la fundació.

1982 El Santfeliuenc assoleix el subcampionat de Primera Regional.

1985 El Santfe es proclama campió del grup tercer de Primera Regional. Debut històric a Regional preferent.

1991 Retorn a Regional Preferent després de dues temporades a Primera Regional.

1998 Viatge de l'entitat a Villeneuve-Le-Roi (França), per participar en els actes d'agermanament de Sant Feliu de Llobregat amb la ciutat francesa.

1999 Després de vuit temporada el Santfe baixa a Primera Regional.

2000 Estrena de l'himne oficial de l'entitat.

2004 El Santfeliuenc cau derrotat en el darrer partit, decisiu per a l'ascens a Preferent davant el Sant Cugat.

2005 El Santfeliuenc commemora el centenari de la seva fundació.

2006 El 13 de gener a la Sala d'Exposicions de Can Ricart s'inaugura l'exposició que commemora del Centenari: “Santfeliuenc Futbol Club 1905-2005. Cent anys de futbol a Sant Feliu”. El 11 de juny el Santfe torna a Preferent després de derrotar a la promoció El Catllar.

2007 Inauguració del Parc Esportiu de Les Grases i permanència a Preferent pels ascensos a Segona B del Girona, el Sabadell i el Gavà

2009 El 3 d'agost la Federació Catalana fa oficial l'ascens del Santfeliuenc a Primera Catalana a causa de la desaparició del Miapuesta Vilajuïga

2010 El Santfeliuenc FC i el CFA Escola de Futbol Sant Feliu inicien el procés d'afiliació que dibuixa un temps nou en el futbol de Sant Feliu

2013 El 15 de juny el Santfeliuenc aconsegueix l'ascens a Tercera Divisió en superar a la promoció El Masnou. Sant Feliu celebra l'èxit més gran en la història del futbol local

2014 El primer any a Tercera deixa l'equip en novena posició i és reconegut com la revelació

2015 El Santfeliuenc fa 110 anys amb el primer equip a Tercera Divisió i una base formada per 34 equips i 430 futbolistes

Santfeliuenc FC l'any 1923.
Cedida per ACBL i fons l'Abans.

CENT ANYS DE PRESIDENTS

1915 JOSEP PLANA I DEU

1917 LLUÍS CAMPRUBÍ MONMNANY

1919 JUAN SASTRE

1921 JUAN MAYOL

1922 FRANCISCO SERRA

1925 PERE ARBOIX SALAMÍ

1927 RAMON CASTELLS RIGOL

1929 ANTONIO MAS

1931 RAMON CASTELLS RIGOL

1933 LLUÍS TARRUELLA

1933 JOAN PLANELLS MARQUES

1935 JOAN PLANELLS MARQUES

1944 EDUARD DE BATLLE SANS

1948 FRANCISCO PEDRO CALZADA

1953 SALVADOR PORTET I PUIG

1956 JOSEP BADET BALLSELLS

1958 JOSEP HINOJOSA FONTANET

1960 JAIME CORTÉS MARSÁ

1961 JOSÉ VENTURA FALS

1962 JOSEP HINOJOSA FONTANET

1963 JOSÉ MENARGUES MEDINA

1964 JOSEP HINOJOSA FONTANET

1965 JUAN SINGLA ELÍAS

1967 GASPAR MAJÓ SOLIVA

1968 FRANCISCO MARFANY GRAUXES

1977 ISIDRO MIQUEL MILÁ

1980 JOSEP MARIA SOLÉ VALLVERDÚ

1983 PERE POCURULL BOTIGUÉ

1985 JOSEP MARIA SOLÉ VALLVERDÚ

1986 BALTASAR MARTÍNEZ EGEA

1989 FRANCISCO PRIETO PIZARRO

1993 FRANCISCO DUARTE GUTIÉRREZ

1995 ROGELIO NADAL BOIX

1999 ANDRÉS ALEGRE NARANJO

2001 ANTONIO RODRÍGUEZ MATEO

2004 MANUEL NAVARRO GARCÍA

2008 ALBERTO PRIETO CARRETERO

Equip del Santfeliuenc a l'inici de la temporada 1951-52, en un partit que enfrontava els blanc-i-blaus amb l'Almacelles Hi reconeixem drets d'esquerra a dreta: Tomàs Ferrer, Blasco, Pérez, Alcaraz, Climent Prats, Jiménez i Fàbregas. Ajupits d'esquerra a dreta: Obiols, Lluís Aznar, Jiménez II, Llobet i Pere Bagagli.
Font d'ingrés: Pere Bagagli Olmos. Cedida per ACBL.

TOTES LES PLANTILLES DEL SANTFELIUENC

Temporada 1914-1915

Porter: Tarrat; **defenses:** Mestres i Bisbal; **migcampistes:** Dalmases, Bertrán, Lluís Camprubí i Salsas; **davaners:** Roca, Casimiro Riera, Pagès, Torras i Gaspar Guilera.

Temporada 1916-1917

Porter: Tarrat; **jugadors:** Dalmases, Nualart, Mestres, Bisbal, Roca, Pagès, Riera, Camprubí, Roca, Guilera, Quiles, Bertrán i Salsas.

Temporada 1917-1918

Porter: Tarrat; **jugadors:** Mestres, Joaquim Estapé, Huesca, Bertrán, Quiles, Pagès, Doménech, Bisbal, Riera, Camprubí, Roca, Marín i Huesca.

2on equip: Ribas, Estapé, Tres, Sáez, Queraltó, Prats, Miranda, Balcells, Carbonell, Estapé i Vidal.

Temporada 1918-1919

Porter: Priu; **defenses:** Bisbal i Peric; **migcampistes:** Querol, Gramatxa, Margarit i Camprubí; **davaners:** Pagès, Sanahuja, Roca, Huesca, Salsas i Rodríguez.

Temporada 1922-1923

Jugadors: Andreu Coscoll, Galindo, Jaume, Pedro, Claramunt, Salsas i Sanahuja.

Temporada 1923-24

Porter: Prat I; **jugadors:** Perich, Larzoso, Soto, Zaragoza, Gramatxa, Codinach, Pitora, Rigol, Casas, Gelabert, Cabezas, Carcereny, Prats II, Salsas i Rojas.

Temporada 1924-1925

Porter: Prat I; **jugadors:** Perich Segura, Soto, Forné, Gelabert, Casas, Gramatxa, Rigol, Cabezas, Prat II, Carcereny, Salsas, Piñol, Pitart i Codinachs.

Temporada 1925-26

Porters: Revilla i Vidales; **jugadors:** Fernández, Prat, Carcereny, Pitart, Solé, Rigol, Mestres, Rius, Cabezas, Ribes, Codinachs I, Codinachs II Serra, Marín, Vidal i Rojas.

Temporada 1926-1927

Porter: Grau i Roig; **jugadors:** Anglés, Gauchia I, Mestres, Franquet, Codinachs, Novinés, Gauchia II, Galtés, Marín, Márquez, Prats, Gassa, Perich Segura, Thorné, Rigol, Esquerrá i Colom.

Temporada 1927-1928

Porters: Roig i Creixells; **jugadors:** Carcereny, Pastor, Mestres, Colls, Rigol, Sanmartí I, García, Ovidi, Flores, Gassa, Galtés, Sanmartí II, Rius, Travieso, Thorné i Márquez.

Temporada 1928-1929

Porter: García; **jugadors:** Junqué, Muñoz, Mestres, Márquez, Pastor, Codinachs, Mateu, Rigol, Perich Segura, Hernández, Roig, García, Gasa i Ablanedo.

Temporada 1929-1930

Porter: Roig; **jugadors:** Junqué, Pastor, Sagastume, Ribas, Coll, Perich Segura, Bonet, Garcia I, Garcia II, Mateu, Compte, Rigol, Santaló, Farreras, Marín, Serra, Luizolola, Garayalde i Galtés.

Temporada 1931-1932

Jugadors: Pasqual Blanch, Lorenzo, Isidre Claramunt, Lucas Blanch, Amarat, Llorenç Bigas, Queraltó, Joaquim Fernández, Jaume Mas, Ferres i Pere Cruz.

Temporada 1932-1933

Porters: Ferrer; **defenses:** Estapé, Fernández, **Mitjans; migcampistes:** Margalef, Sanmartí, Lladó; **davaners:** Basseda, Queraltó, Blasco, Grec, Martínez, Tarrida i Molina.

Temporada 1935-1936

Porter: Novas i Casas; **defenses:** Caritg, Vicens, Lucas; **migcampistes:** Morral, Soto, Segura, Carrans, Palou, Novials; **davaners:** Abadal, Galindo, Freixas, Lorente, Millán, Iglesias, Cros, Just i Targarona.

Temporada 1936-1937

Porter: Costa; **defenses:** Caritg, Vicens, Lucas; **migcampistes:** Segura, Palou, Cercos; **davaners:** Galindo, Besolí, Cros, Justo i Targarona.

Temporada 1941-1942

Porter: Doig; **jugadors:** Caritg, Vicens, Comes, Torres, Aznar, Obiols, Santos, Pujal, Clemente i Boada.

Temporada 1942-1943

Porter: Doig i Estella; **Jugadors:** Novas, Pons, Caritg, Sánchez, Divi, Barnet, Vicens, Comas, Torras, Aznar, Obiols, Escala, Miró, Bruno, Boada, Santos, Chinchin, Pujals, Galindo, Bienvenido i Vicente.

Temporada 1945-1946

Porter: Estella; **defenses:** Valentí Martí, Climent Prats i López II; **migcampistes:** Maimó, Blanch, Mas, Ollé, López I, Segarra, Ferrer, Sánchez; **davaners:** Bienvenido, Aznar, Carbonell, Vidal, Mestres i Obiols.

Temporada 1946-1947

Porter: Estella; **defenses:** Valentí Martí, Ollé, López i Climent Prats; **migcampistes:** Segarra, Bigas, Ginés Sánchez, Carbonell, Torres; **davaners:** Aznar, Bienvenido, Obiols i Lahoz.

Temporada 1947-1948

Porter: Sánchez i Valiente; **defenses:** Valentí Martí, Climent Prats i López II; **migcampistes:** López I, Batista Jarque, Segarra; **davaners:** Carbonell, Sató, Galindo, Obiols i Pelegrín.

Temporada 1948-1949

Porter: Sánchez, Valiente; **defenses:** Climent Prats, López i Valentí Martí; **migcampistes:** Segarra, Galindo, Batista i Ginés Sánchez; **davaners:** Manel Ferrer, Obiols, Romagosa i Aznar.

Temporada 1949-1950

Porter: Papaseit; **defenses:** Climent Prats, Valentí Martí, López; **migcampistes:** Segarra, Batista, Galindo, Pinyol, Batista; **davaners:** Manel Ferrer, Galindo, Aznar, Obiols, Romagosa i Fàbregas.

Temporada 1950-1951

Porters: Papaseit i Valiente; **defenses:** Homs, Montero, Hidalgo, Prats, Otero i Valentí Martí; **migcampistes:** Navarro, Gil, Campa, Solé; **davaners:** Obiols, Vilardell, Contreras, Vergé i García.

Temporada 1951-1952

Porter: Blasco; **defenses:** Alcaraz, Valentí Martí, Prats i Pérez; **migcampistes:** Giménez I, Fàbregas, Lloret; **davaners:** Obiols, Bagagli, Coll, Malavé, Aznar, Murillo i Buqueras.

Temporada 1952-1953

Entrenador: Dalmau; **porters:** Guerrero i Vallespí; **defenses:** Fontarnau, Pérez, Valentí Martí i Prats; **migcampistes:** Brió, Perarnau, Romagosa, Andrés, Sanguinos, Navarro i Lardín; **davaners:** Bagagli, Manel Ferrer, Obiols, Adrián, Eloy, Castillo, Flotachs, Brio i Murillo.

Temporada 1953-1954

Porter: Pere Güell; **defenses:** Jaume Rius, Sitges II, Climent Prats, Valentí Martí; **migcampistes:** Bagagli, Fàbregas, Vía, Valenzuela i Vicente; **davaners:** Emilio Vila, Salvador Obiols, Mateu, Ventura, Vidal i Castillo.

Temporada 1954-1955

Porters: Pere Güell i Jalenca; **defenses:** Giménez, López, Aniceto i Baldomino; **migcampistes:** Vía, Bagagli, Pou i Mayo; **davaners:** Castillo, Ventura, Zaragoza, González, Mir II, Herrero i Ferran.

Temporada 1955-1956

Porters: Martín, Fortuny i Mestres; **defenses:** López, Acosta, Ortega, Pedro Martínez; **migcampistes:** Azorín, Martínez II, Gimeno, Callao, Miguel, Pastor i Solé; **davaners:** Castillo, Zaragoza, Herrero, García, Crespo, Morata i Albareda.

Temporada 1956-1957

Porters: Martín i Fortuny; **defenses:** Capdevila, Pedro Martínez, Ortega, Sánchez; **migcampistes:** Callao, Azorín, Navarro, Callejón, Torres i Rodríguez; **davaners:** Tutusaus, Estopeñán I, Estopeñán II, Castillo i Muñoz.

Temporada 1957-1958

Porters: Asensio, Fortuny i Güell; **defenses:** Sánchez, Aznar, Ortega, Pedro Martínez, Requena i Benjamín Peña; **migcampistes:** Canals, Azorín i Solans; **davaners:** Serrano, Torres, Gomicia, Nadal, González, Sevilla, Cortacans i Gallego.

Temporada 1958-1959

Porters: Güell, Fortuny i Sánchez I; **defenses:** Andreu, Pedro Martínez, López, Ortega, Sánchez II i Benjamín Peña; **migcampistes:** Duocastells, Fuentes i Azorín; **davaners:** Serrano, Gomicia, Margalef, Zaragoza, Simó, Gonzálezi Bonsoms.

Temporada 1959-1960

Entrenador: F. Calvet; **porters:** Güell i García; **defenses:** Andreu, Tarrés, Ortega i Agulló; **migcampistes:** Azorín, Domínguez, Bonsoms, Inglés, Mauri, Pastor i Murcia; **davaners:** Gomicia, Aixà, Cunill, López, Conde, González i Arribas.

Temporada 1960-1961

Porters: Güell i Ramón; **defenses:** Moreu, Andreu Mellado, Martínez, Lon, Escofet i Saludas; **migcampistes:** Azorín, Arnaiz, Domínguez, Pastor i Truncal; **davaners:** Serrano, Urpí, Gomicia, Castells, Grau, Aguilar i Romero.

Temporada 1961-1962

Porters: Güell, Ginesta, Vidal i Ángeles; **defenses:** Solé, Vera, Mellado, Ortega, Sabaté i Gómez I; **migcampistes:** Azorín, Geis, Murcia, Gómez II i Sans; **davaners:** Serrano, Fernández, González, Valero, Bolinches, Márquez i Vergés.

Temporada 1962-1963

Porter: Casado; **defenses:** Sousa, Venys, Andreu, Vera; **migcampistes:** Calvet, Morera, Basora, Cid i Vall; **davaners:** Fernández, Mélich, González, Subirana i Piany

Temporada 1963-1964

Entrenador: Manuel Jodas; **porters:** Guillaume i López; **defenses:** Vera, Valls, Sousa i Traginer; **migcampistes:** Borrás, Calvet, Rosas, Montseny, Aulet, Torruella i Aguilera; **davaners:** Fernández, Perucha, Chamorro i Martí.

Temporada 1964-1965

Porters: López, Ribas I i Guillaume; **defenses:** Ribas II, Arenal, Sabaté, Camarasa, Sousa i Sabas; **migcampistes:** Ruiz, Ricardo, Martí-Salvà, Martínez i Iglesias; **davaners:** Rojo, Costa, Reig, Mario, Velasco, Fernández i Vaqué.

Temporada 1965-1966

Porters: López i Ribas; **defenses:** Herrera, Jardí, Sabas i Cayetano; **migcampistes:** Salmerón, Cárdenas, Martínez, Rigol Palomo; **davaners:** Pablo, Collado, Serrano, Cañardo i Ruiz.

Temporada 1966-1967

Porters: Vigo i Romero; **defenses:** Reig, Jardí, Herrera, Casanovas i Barrientos; **migcampistes:** Palomo, González, Daroca, Coronel, Rigol i Llobet; **davaners:** Llop, Cañardo, Serrano i Montero.

Temporada 1967-1968

Porters: Capdevila i Vigo; **defenses:** Vicente, Bartolí, Cayuela, Barrientos i Fontanet; **migcampistes:** Reynoso, Monje II, Alvira, Valverde, Barberán i Falcón; **davaners:** Lara, Mas, González, Reverter, Suárez i Monje I.

Temporada 1968-1969

Entrenador: Francisco González; **porters:** Juanías i Tudela; **defenses:** Bayarri, Cadirach, Soto, Manolo Hernández, Laguna; **migcampistes:** Monje, Barberán, Moyano, Parera, Aurelio, Alvira, Farré i Nogués; **davaners:** Mas, Reverter, Suárez, Montero, Solá, Solsona i Solé.

Temporada 1969-1970

Porter: Juanías, Tudela i Mesa; **defenses:** Bayarri, Benito, Soto i Manolo Hernández; **migcampistes:** Monje, Aurelio, Aragall, Güell; **davaners:** Javi Ventura, Moyano, Ariza, Soto, Montero, Subalté i Juventeny.

Temporada 1970-1971

Porters: Tudela i Doménech; **defenses:** Manolo Hernández, Carlos, Aragall, Marty, Benito, Alberto Hernández i Raúl; **migcampistes:** Monje, Pepín, Campos, Aurelio, Moyano; **davanter:** Mas, Juventeny, Florencio i Martínez.

Temporada 1971-1972

Porters: Doménech; **defenses:** Carlos, Marty, Benito, Moreno i Clemente; **migcampistes:** López II, Arbiol, Monje, Mas I, Moyano, Caparrós, Mas II i Navarro; **davanter:** Carlos, Martínez, Paco Moreno, Florencio i Montesinos.

Temporada 1972-1973

Entrenador: Castillo; **porters:** Doménech, Gil, Tudela, Gandullo i Jiménez; **defenses:** Marcos, Carlos, Marty, De la Fuente Manolo Hernández, Jordi Domingo i Alberto; **migcampistes:** Monje, Arregui, López II i Arbiol i Valls; **davanter:** Ramón, López I, Mas i Paco Moreno.

Temporada 1973-1974

Entrenador: Castillo; **porters:** Tudela, Martínez, Antonio, Íñiguez; **defenses:** Jordi Domingo, Marty, Carlos, De La Fuente, Alberto, Manolo Hernández, Yélamos; **migcampistes:** Valls, Monje, Paco Moreno Arbiol i López; **davanter:** Ramón, Mas, Suárez, Juanillo Paco Pérez, Florencio, Odino i Pamplona.

Temporada 1974-1975

Entrenador: Bienvenido Blas; **Porters:** Doménech, Rodri i Silverio; **defenses:** Jordi Domingo, Farré, Manolo Hernández, De La Fuente, Carlos, Menargues, Julio i Matías; **migcampistes:** Monje, López, Arbiol, Cordobés, Vall, Pérez i Hita; **davanter:** Mas, Pamplona, Juanillo, Iborra, Ramón, Odino Cristiani i Florencio.

Temporada 1975-1976

Entrenador: Pere Pocurull; **porters:** Doménech i Martín; **defenses:** Segura, Fernando, Roberto, Marcos, Farré, Alberto, Suárez, Paquito i Monje; **migcampistes:** Arbiol, Juanillo, Carlos, Montes, Claudio i Pedret; **davanter:** Marcial, Romo, Ramón, Paco, Suárez i Miquel.

Temporada 1976-1977

Entrenador: Joaquín Laviña; **Porters:** Doménech i Martín; **defenses:** Manolo Hernández, Cintas, Jesús; **migcampistes:** Monje, Claudio, Valls, Farré, Anastasio, Fernando i Juanillo; **davanter:** Marcial, Romo, Suárez, Ramón i Tesán.

Temporada 1977-1978

Entrenadors: Francisco Moyano/ García; **porters:** Doménech, Carmona i García; **defenses:** Cintas, Lapaz, Estrada, Manolo I, Manolo II, Iglesias, Alberto i Monje; **migcampistes:** Pepín, Ruiz, Rogelio, Lino, Martín, Anastasio, Ruiz i Arbiol; **davanter:** Ramón, Marcial i Jesús.

Temporada 1978-1979

Entrenadors: José Macías/ Francisco Moyano; **porters:** Doménech, Basilio i Martín; **defenses:** Castellá, Alberto, Manolo Hernández, Monje, Ruipérez, Roberto i Lapaz; **migcampistes:** Iglesias, Arbiol, Rogelio, Anastasio, Ruiz, Aurelio, García i Giralt; **davanter:** Maño, Ramón, Roy i Marcial.

Temporada 1979-1980

Entrenador: Pifarré; **porters:** Doménech, Antolín i Sánchez; **defenses:** Castellá, Iglesias, Lapaz, Monje, De La Fuente, Jordi, Alberto i Miguel; **migcampistes:** Aurelio, Rogelio, Ángel, Ruiz, Arbiol, García i Lino; **davanter:** Ramón, Javi, Roy, Marcial i Corbi.

Temporada 1980-1981

Entrenadors: Francisco Moyano Pérez/ Fernando Torrents Baila; **porters:** Sánchez, Udina i Valverde; **defenses:** Folguera, Anastasio, Manolo Hernández, De La Fuente, Alberto Hernández, Iglesias i Lapaz I; **migcampistes:** Javi Iglesias, Manolo Fernández, Claudio, Ponce, Ruiz, Ángel, Rogelio, Farré, Arbiol, González, Saldaña i Lapaz II; **davanter:** Ramón, Marcial, Ríos i Corbi.

Temporada 1981-1982

Entrenador: Fernando Torrents Baila; **porters:** Chumi i Cusiné; **defenses:** Lapaz I, Folguera, Javi Iglesias, Manolo Hernández, Mansilla; **migcampistes:** Ponce, Ficapal, Lapaz II, Navajas, Durá, Javi Martínez i Alcoberro; **davanter:** Ríos, Ramón, Caraltó, Yunta i Gonzalvo.

Temporada 1982-1983

Entrenadors: Rafael Giménez i Julián Camacho/ Francisco Monje Plaza; **porters:** Chumi i Román; **defenses:** Jesús, Pablo, Iglesias, Lapaz, Mansilla, Zapata, Crespo, Montero, Josán, Elías i Agustín; **migcampistes:** Carlos, Ficapal, Saldaña, Lili, Alcoberro, Ruiz, Marcos i Ponce; **davanter:** Juanito, Ramón, Valentín, Rider, Luis i García.

Temporada 1983-1984

Entrenador: Francesc Estrada García; porters: Chumi i Beltrán; **defenses:** Pereira, Montero, Manolo Hernández, Manolo Mansilla, Agustín, Ruiz, Marcos, Elías i Aranda; **migcampistes:** Ruipérez, David Gracia, Carrasco, Saldaña, Navajas, Rosendo i Edu; **davanter:** Vicente, Juanito, Torrellas, Carlos, Josan, Rider, Valentín i Juan Ramón.

Temporada 1984-1985

Entrenador: Francesc Estrada García; **porters:** Udina i Chumi; **defenses:** Ángel Montero, Ruiz, Pereira, Agustín, Miguel, Montero, Juan Carlos i Fernando; **migcampistes:** Ruipérez, Carrasco, Castaños, Saldaña, Josan, Edu, David Gracia, Rafa, Alfonso i Mas; **davanter:** Juan Ramón, Escalante, Vicente, Eloy i Paco.

Temporada 1985-1986

Entrenador: Antoni Llebaria Pons; **porters:** Udina, Chumi i Gomis; **defenses:** Pereira, Agustín, Ruiz, Fernando, Mas, Tino, Pedro, LlorensiMontero;**migcampistes:**Ruipérez,DavidGracia,Saldaña, Castaños, Sanmillán, Chiqui, Sanahuja, Vicente; **davanter:** Escalante, Juan Ramón, Roldán, Jaén, Paco I, Tebar i Paco II.

Temporada 1986-1987

Entrenador: Antoni Llebaria Pons; **porters:** Udina i Castro; **defenses:** Fernando, Montero, Tino, Agustín, Pedro, David II i Pereira; **migcampistes:** Sanmillán, David Gracia, Chiqui, Rengel, Diport i Francis; **davanter:** Jaén, Tebar, Paco, Roldán, Pastor, Juan Ramón i Doro.

Temporada 1987-1988

Entrenador: Antoni Llebaria Pons; **porters:** Castro i Navarro; **defenses:** Agustín, Fernando, Pedro, Buixeda, Tino, Pérez Manzanares i Corbera; **migcampistes:** Abelló, Francis, David Gracia,Chiqui,Gómez,DavidPérez,SanmillániOlmo;**davanter:** Jaén, Juan Ramón, Roldán, García, Alex, Juanjo i Rodri.

Temporada 1988-1989

Entrenadors: Francesc Folguera Ampurdanés/ Antoni Llebaria Pons; **porters:** Castro, Salicrú i Julio; **defenses:** Dani, Fernando, Buixeda, Santi II, Agustín, Márquez, Ángel, Cuesta, Juan Carlos i Pastor; **migcampistes:** Marín, Xavi Torres, Abelló, Sadurní, Chiqui, Santi I, David Salvador, Ramón i Lapaz; **davanter:** Pladevall, Juan Ramón, Beltrán, García, Jaén, Modrego i Juanjo.

Temporada 1989-1990

Entrenadors: José Muñoz/ Moyano; **porters:** Salicrú, Beltrán i Muñoz; **defenses:** David Bagaria, Juan Carlos, Agustín, Fernando, García, Chema i Javi; **migcampistes:** Willy, David Torrejón, Juan Carlos Soler, Carlos, Raúl, Palacios, César i Víctor; **davanter:** Juanjo, Modrego, Juan Ramón i Rodri.

Temporada 1990-1991

Entrenador: Francesc Estrada García; **porters:** Del Río, Beltrán i Muñoz; **defenses:** David Bagaria, Juan Carlos, Agustín, Ígor, García,FernandoiRamón;**migcampistes:**VíctorPrat,Sanmillán, Juan Carlos Soler, David Torrejón, Baño, Olmo, Juanma i Pastor; **davanter:** Juan Ramón, Juanjo, Vicente i Modrego.

Temporada 1991-1992

Entrenador: Francesc Estrada García; **porters:** Carlos San José, Artola i Manolo; **defenses:** Víctor Prat, Fernando, Agustín, García i Pastor; **migcampistes:** Loren, Sanmillán, Chiqui, David Torrejón, Ruipérez, Baño i José Mari; **davanter:** Cedillo, Vicente, Juan Ramón, Francisco i Juanjo.

Temporada 1992-1993

Entrenadors: Francesc Estrada García/ “Iñaki” Pérez de Arrilucea Tejedor; **porters:** Soto, David Lorente i Carlos San José; **defenses:** Alfredo, Fernando, Loren, Ruipérez, García i José Mari; **migcampistes:** Sanmillán, Baño, Sánchez, David Torrejón, Víctor Prat i Pastor; **davanter:** Vicente, Juanjo, César, Jordi, Martínez, Cedillo i Duarte.

Temporada 1993-1994

Entrenador: “Iñaki” Pérez de Arrilucea Tejedor; **porters:** David Lorente i Javi; **defenses:** Alfredo, Loren, José Mari, Ángel Montero, Joaquín, Lora, Óscar Aranda, Domínguez i Juan Carlos; **migcampistes:** Pastor, Sánchez, David Torrejón, Víctor Prat, Baño, Nando Unzueta i Cano; **davanter:** Juanjo, César, Alberto, Cedillo i Duarte.

Temporada 1994-1995

Entrenador: “Iñaki” Pérez de Arrilucea Tejedor; **porters:** David Lorente i Manel; **defenses:** Alfredo, Óscar Aranda, Joaquín, Pastor, José Mari, Loren i Lora; **migcampistes:** Víctor Prat, David Torrejón, Baño, Unzueta, Juanito, Raúl i Cano; **davanter:** Alberto, Juanjo, Roura i Cedillo.

Temporada 1995-1996

Entrenadors: Francisco Ferreira/ Anastasio Martínez/ Agustín Carretero compartit amb Juan Barro; **porters:**Aranda, Javi, Julio i Escala; **defenses:** Sánchez, Joaquín, Alfredo, Pastor, José Mari, Ruipérez, Loren i Juan Carlos; **migcampistes:** Juanito, Raúl, Pedro, David Martínez, Víctor Prat, Mohamed Yosif, Toni i David Torrejón; **davanter:** Roura, Cedillo, Bel, Juanjo, Carlos i Jordi.

Temporada 1996-1997

Entrenador: “Iñaki” Pérez de Arrilucea Tejedor; **porters:** Aranda i Manel; **defenses:** Joaquín, Alfredo José Mari, Loren, Juan Carlos, Raúl, Toni, Javi i David Ruiz; **migcampistes:** Pastor, Roura, Sergio Rodríguez, Calero, Jordi, Garrote, Moreno i Pedro; **davanter:** Alberto, Juanjo, Marcos Cembranos, Pablo i Joan.

Temporada 1997-1998

Entrenador: “Iñaki” Pérez de Arrilucea Tejedor; **porters:** Aranda i Raúl; **defenses:** Loren, Joaquín, Marc, Moreno, David Cruz, David Ruiz, Garrote i Jesús; **migcampistes:** Roura, Dani Mir, Leo, Virgós, Sergio, David Torrejón, Oriol, Jaime i Juan; **davanter:** Juanjo, Alberto, Xavi Benet, Marcos Cembranos i Juanan.

Temporada 1998-1999

Entrenadors: “Iñaki” Pérez de Arrilucea Tejedor/ Jorge Hidalgo; **porters:** Aranda i Raúl; **defenses:** Marc, David Cruz, Expósito, Loren, Joaquín, Guzmán, Dani Mir, Iván i César; **migcampistes:** David Torrejón, Roura, Leo, Pagarolas, Javi i Carlos; **davanter:** Juanjo, Alberto, Xavi Benet, Juanan i Pedro.

Temporada 1999-2000

Entrenador: Miguel López; **porters:** Candi i Jaime; **defenses:** Poche, Cuevas, Minayo, Hinojo, Chema, Loren i Andrés; **migcampistes:** Raúl, Vega, Unzueta, Sergio, Leo, Granero, Diego, Manolo López i Antonio; **davanter:** Santos, Óscar Hueso, Paco Higueras, Paco Silva, Raúl Soler i Carlos.

Temporada 2000-2001

Entrenadors: Agustín Hernández/ Lluís Solé; **porters:** Juan Caseiro i Jordi; **defenses:** Marc, Morato, Fernando, Jordi Martínez, Chema, Loren i Joaquín; **migcampistes:** Pasqui, Pastor, Codinachs, Mateu, Rigol, Perich Segura, Hernández, Roig, García, Gasa i Ablanedo.

Éric, Romero, Vega, Calero, Raúl, Jaume, Abel, Pablo, Calero, Cristian, Antonio i Carlitos; **davanter:** Zigor Alexanco, Paco Higueras, Santos, Paco, Berlanga, Óscar Hueso i Albert.

Temporada 2001-2002

Entrenadors: Ángel García/ Miguel López; **porters:** Juan Caseiro, Sergio i Dani; **defenses:** Jordi Martínez, Joaquín, Adam, Chema, Dani Mir, Pozas, Manu, Álex Caballero i Iván; **migcampistes:** Iván Nieto, Corbi, Miquel, Mapi, Boada, Santi, Éric, Corpa i Toni; **davanter:** Higueras, Queco, Santacruz, Valle, Héctor, Andrades, Ricardo, David Martínez i Alexis.

Temporada 2002/2003

Entrenadors: Casimiro Arellano/ Rafael Moya; **porters:** Juan i Esteban; **defenses:** Miquel, Àlex Caballero, Rodri, Pastor, Dani Mir, Camacho, Iñaki, Iván, Marc i Javi; **migcampistes:** Roura, Boada, Sergio, Romero, Víctor, Miki, Éric, Santi i Albert Rius; **davanter:** Jorge, Paco Higuera, Armando, Lolo, Enric, Casillas i Ramón.

Temporada 2003/2004

Entrenador: Casimiro Arellano; **porters:** Esteban i Cristian; **defenses:** Miquel, Àlex Caballero, Pastor, Dani Mir, Aarón, Poche, Ceballos, Chema, Jordi Martínez, Paco i Fran; **migcampistes:** Sergio, Boada, Eric, Quiles, Vega, Víctor, David Torrejón i Navarro; **davanter:** Jorge, Lolo, Óscar Palote, Paco Higuera, Enric i Roberto.

Temporada 2004/2005

Entrenadors: Casimiro Arellano, Joaquín Martín Ayala; **porters:** Carlos, Pier, Cruz i David; **defenses:** Iván Casquet, Miquel, Pastor, Javi Martínez, Dani Mir, Aarón, Carlos Martínez, Fran i Corcho; **migcampistes:** Vega, Sergio, Erni, Raúl Sanz, Eric, Víctor, Ismael, Mihail, David Sánchez, David Torrejón, Rossi i Jaime; **davanter:** Óscar Palote, Paco Higuera, Rulo, Raúl Martínez i Roberto.

Temporada 2005-2006

Entrenador: Joaquín Martín Ayala; **porters:** Francis i Carlos; **defenses:** Iván Casquet, Aarón, Fran, Pastor, Dani Mir, Javi Martínez, Chino i Adri; **migcampistes:** Vega, Raúl Sanz, David Torrejón, Víctor, Ismael, Javi Alba i Ismael Ruf; **davanter:** Raúl Martínez, Rulo, Paco Higuera, Guti i Juanito.

Temporada 2006-2007

Entrenador: Joaquín Martín Ayala; **porters:** Francis, Carlos i David Calero; **defenses:** Aarón, Adri, Mercado, David Sánchez, Hinojo, Jordi Vidal, Dufi i Mercado migcampistes: Vega, Raúl Sanz, David Torrejón, Javi Alba, Ismael, Ismael, David Sánchez, Àlex Casals, Víctor, Alberto Fuentes i Pau **davanter:** Raúl Martínez, Paco Higuera, Juanito, Chino II, Alberto i Iván Fuentes.

Temporada 2007-2008

Entrenador: Andrés González; **porters:** Gusi i Gerard; **defenses:** Aarón, Adri, Mercado, David Sánchez, Hinojo, Jordi Vidal i Guillem Costa; migcampistes: David Torrejón, Javi Alba, Àlex Casals, Dani Gálvez, Àlex Burch, Cuca, Quiles i Carceller; **davanter:** Iván Fuentes, Carlos Álvarez, David Fuentes, Pep Puiggarí i Floren.

Temporada 2008-2009

Entrenador: Andrés González; **porters:** Gusi, Raúl, David Guisado, Albert Duran i Elkar Pérez; **defenses:** Édgar, Hinojo, Alberto, Jordi Vidal, Iñaki i Guillem Costa; **migcampistes:** Jacobo, Dani Gálvez, Diego, Cuca, Àlex Burch, Carceller, Edu Melé i Ivi; **davanter:** Quiles, Javi Pozo, Ochoa, Dani Texeira, David Martín i Javi Loro.

Temporada 2009-2010

Entrenador: Andrés González; **porters:** Carlos i Albert Duran **defenses:** Dani Sánchez, Cristian Escudero, Hinojo, Jordi Vidal, Iñaki, Joserra; **migcampistes:** Jacobo, Maldonado, Diego, Àlex Burch, Parralejo, Arcos, Àlex García, Francisco i Jarabo; **davanter:** Ochoa, Dani Texeira. Quiles, Javi Pozo, Iván Fuentes.

Temporada 2010-2011

Entrenador: Andrés González; **porters:** Carlos, Albert Duran, Gusi i Sergi Pagés; **defenses:** Dani Sánchez, Cristian Escudero, Alberto, Joserra, Hinojo, Iñaki, Jordi Vidal, Fran, Nando i Pol, **migcampistes:** Àlex Burch, Maldonado, Diego, Parralejo, Jacobo, Jorge, Riquelme, Brian, Edgar i Chivu; **davanter:** Javi Pozo, Rubén Quiles, Dani Texeira, Sascha, Ivan Fuentes i Bioko.

Temporada 2011-2012

Entrenador: Andrés González; **porters:** Carlos, Víctor Ceprián i Santi; **defenses:** Dani Sánchez, Aleix Álvarez, Hinojo, Dani Ortiz, Carlos Sola, Joserra, Pere, Arcos, Toni Quiles i Chiri; **migcampistes:** Dani Maldonado, Edgar, Pol Bas, De Sande, Javi Honorato, Triguero, Gabri, Gordillo i Estiven; **davanter:** Rubén Quiles, Iván Fuentes, Iván Peralta, Robert i Josele.

Temporada 2012-2013

Entrenador: Andrés González; **porters:** Carlos i Santi; **defenses:** Fabri, Aleix Álvarez, Alberto, Hinojo, Pere, Joserra, Dani Ortiz, Gerard Rovira i Arcos; **migcampistes:** Àlex Bolaños, Tena, Maldonado, Javi Honorato, Éric Pacheco, De Sande, Gabri Sarmiento, Marcos López i Àlex Segura; **davanter:** Josele, Iván Peralta, Quiles, Jonhy i Jairo.

Temporada 2013-2014

Entrenador: Andrés González; **porters:** Santi i Carlos; **defenses:** Nacho Ruiz, Fabri, Alberto, Faura, Édgar Mayor, Joserra, Gerard Rovira, Pere, Dani Ortiz i Arcos; **migcampistes:** Tena, Àlex Bolaños, Maldonado, Éric Pacheco i Gordillo; **davanter:** Iván Peralta, Josele, Cano, Jonhy i Cristian.

Temporada 2014-2015

Entrenador: Andrés González; **porters:** Santi i Carlos; **defenses:** Nacho Ruiz, Mata, Víctor Márquez, Alberto, Faura, Édgar Mayor, Joserra, Gerard Rovira, Pere i Dani Ortiz **migcampistes:** Tena, Àlex Bolaños, Maldonado, Éric Pacheco, Dani Sánchez i Quiles; **davanter:** Iván Peralta, Cano, Josele i David Toro.

Temporada 2015-2016

Entrenador: Andrés González; **porters:** Santi, Óliver i Jose Bermúdez; **defenses:** Mata, Víctor Márquez, Alberto, Faura, Joserra, Pere, Dani Ortiz, Édgar Mayor i Adri Peña; **migcampistes:** Tena, Àlex Bolaños, Maldonado, Éric Pacheco, Quiles i Imanol; **davanter:** David Toro, Adri Ruiz, Àlex Masuet, Guille Sarmiento i Domi Berlanga.

Temporada 1960-61. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Ramón, Josep Andreu, Martínez, Mellado, Arnaiz i Azorín. Ajupits: Pastor, Castells, Antoni Serrano, Pere Güell, Gornicia i Jose Balboa (massatgista). Acompanya al planter el president Jaume Cortes i el directiu Antonio Isasi.
Font d'ingrés: Modesta Navarro. Cedida per ACBL.

CENT DEU ANYS DE CLASSIFICACIONS

Temporada	Categoria	Classificació	Punts	GF/GC
15-16	Segona Categoria			
16-17	Segona Categoria			
17-18	Segona Categoria			
18-19	Segona Categoria			
19-20	Segona Categoria			
20-21	Segona Categoria, Grup C			
21-22	Segona Categoria, Grup C			
22-23	Segona Categoria			
23-24	Campionat de Catalunya, Ponent	3r	9	13/13
24-25	Campionat de Catalunya, Ponent	2on		
25-26	Campionat de Catalunya, Ponent	4rt	8	
26-27	Campionat de Catalunya, Ponent			
27-28	Campionat de Catalunya, Ponent	2on	8	14/10
28-29	Segona Categoria, Grup C			
29-30	Segona Categoria Ordinària, Grup C	3r	8	10/7
30-31	Segona Categoria Ordinària	4rt	7	7/16
31-32	Primera Categoria Amateur, Grup B			
32-33	Primera Categoria Amateur, Grup B			
33-34	Primera Categoria Amateur, Grup B			
34-35	Primera Categoria Amateur, Grup B			
35-36	Segona Divisió Catalana, Grup A			
36-37	Segona Divisió Catalana, Grup A			
39-40	Segona Ordinària, Grup B			
40-41	Segona Ordinària, Grup VII			
41-42	Segona Categoria Regional			
42-43	Segona Categoria Regional, Grup A	8è	4	13/55
45-46	Segona Categoria Regional, Grup c			
46-47	Quarta Divisió, Sector G			
47-48	Segona Categoria Regional, Grup VI	4rt	21	
48-49	Segona Categoria Regional, Grup IV			
49-50	Segona Regional, Grup C 2on	33		
50-51	Primera Regional “B”, Sud 14è	23		56/84
51-52	Primera Categoria “B”, Sud 7è	34		63/51
52-53	Primera Categoria “B”, Sud 15è	25		52/71
53-54	Segona Regional, Grup II	9è	8	39/64
54-55	Segona Categoria, Grup I	6è	26	65/49
55-56	Segona Categoria, Grup V	4rt	26	55/37
	Promoció a Primera Regional	3r	13	21/26
56-57	Segona Categoria, Grup III	3r	40	86/51
57-58	Primera Regional, Grup II	11è	41	108/87
58-59	Primera Regional, Grup II	3r	55	119/84
59-60	Primera Regional, Grup II	4rt	54	116/76
60-61	Primera Regional, Grup Sud	11è	40	80/94
61-62	Primera Regional, Grup III	13è	29	67/85
62-63	Primera Regional, Grup III	8è	37	57/37
63-64	Primera Regional, Grup II	13è	36	74/78
64-65	Primera Regional, Grup II	20è	12	43/109
65-66	Segona Regional, Grup IV	7è	40	73/56
66-67	Segona Regional, Grup F	6è	43	100/65

Temporada	Categoria	Classificació	Punts	GF/GC
67-68	Segona Regional, Grup III	4rt	45	78/41
68-69	Primera Regional, Grup II	12è	36	70/67
69-70	Primera Regional, Grup III	14è	35	80/77
70-71	Primera Regional, Grup II	16è	34	64/71
71-72	Primera Regional, Grup II	19è	25	67/89
72-73	Segona Regional, Grup VII	4rt	51	89/49
73-74	Segona Regional, Grup VI	9è	38	76/69
74-75	Segona Regional, Grup VII	7è	45	99/64
75-76	Segona Regional, Grup VII	2on	55	91/49
76-77	Segona Regional, Grup VIII	4rt	47	71/64
77-78	Segona Regional, Grup VII	2on	60	103/49
78-79	Primera Regional, Grup III	7è	43	82/70
79-80	Primera Regional, Grup III	14è	36	71/89
80-81	Primera Regional, Grup III	16è	31	54/69
81-82	Primera Regional, Grup III	2on	41	69/36
82-83	Primera Regional, Grup III	11è	31	48/51
83-84	Primera Regional, Grup III	17è	28	53/65
84-85	Primera Regional, Grup III	1er	51	81/46
85-86	Regional Preferent, Grup II	8è	36	53/49
86-87	Regional Preferent, Grup II	10è	35	63/60
87-88	Regional Preferent, Grup II	8è	35	56/47
88-89	Regional Preferent, Grup II	17è	18	42/76
89-90	Primera Regional, Grup III	6è	41	69/56
90-91	Primera Regional, Grup III	3er	50	79/48
91-92	Regional Preferent, Grup II	6è	38	74/47
92-93	Regional Preferent, Grup II	11è	31	47/59
93-94	Regional Preferent, Grup II	9è	35	62/53
94-95	Regional Preferent, Grup II	7è	36	46/53
95-96*	Regional Preferent, Grup II	11è	44	45/43
96-97	Regional Preferent, Grup II	8è	45	48/61
97-98	Regional Preferent, Grup II	8è	48	62/54
98-99	Regional Preferent, Grup II	15è	36	49/58
99-00	Primera Regional, Grup III	4rt	58	58/36
00-01	Primera Regional, Grup III	7è	51	56/49
01-02	Primera Regional, Grup III	7è	51	53/44
02-03**	Primera Territorial, Grup III	3er	60	54/33
03-04	Primera Territorial, Grup III	3er	61	64/42
04-05	Primera Territorial, Grup III	4rt	59	66/32
05-06	Primera Territorial, grup III	2on	63	58/40
06-07	Regional Preferent, grup II	14è	43	44/51
07-08	Regional Preferent, grup II	11è	46	36/47
08-09	Regional Preferent, grup II	3r	64	69/37
09-10	Primera Catalana	4rt	64	53/44
10-11	Primera Catalana	10è	48	49/53
11-12	Primera Catalana, grup II	7è	51	44/46
12-13	Primera Catalana, grup II	2on	68	52/28
13-14	Tercera Divisió	9è	57	46/41
14-15	Tercera Divisió	16è	47	41/48

Temporades en què l'equip ha aconseguit pujar de categoria.

* Lliga de tres punts
** Canvi de denominació de la Primera Regional per Primera Territorial

FONTS DOCUMENTALS CONSULTADES

ALBA, REVISTA LOCAL PARROQUIAL (1948-1968)
AMICS DE L'ART I DE LES LLETRES (1931-1936)
BARCELONA DEPORTIVA (1947-1977)
BOLETÍN MUNICIPAL (1954-1978)
EL BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ MUNICIPAL I CIUTADANA (1979-2005)
EL CORREO DEL LLOBREGAT (1984)
LOS DEPORTES (1904-1910)
DIARI DE SANT FELIU (1997-2005)
DIARIO SPORT (1981)
DICEN REVISTA (1952-1965)
DICEN DIARIO (1965-1985)
EL ECO DEL LLOBREGAT (1928-1930)
ESPORT CATALÀ (1925-1926)
L'ESPORTIU DE CATALUNYA (1984-1987)
EL FAR DEL LLOBREGAT (1975)
EL FARO DEL LLOBREGAT (1914-1918)
LEAN, REVISTA POPULAR DE LOS LUNES (1954-1969)
EL LLOBREGAT (1986-1987)
LLOBREGAT SPORT (1990)
EL MUNDO DEPORTIVO (1906)
EL NOU LLOBREGAT (1988)
PÀTRIA I TREBALL (1917-1923)
EL PERIÓDICO DEL LLOBREGAT (1982-1985)
SANG JOVA. FOMENT AUTONOMISTA REPUBLICÀ (1909-1912)
SANT FELIU CIUTAT (2004-2005)
SOL IXENT (1912-1914)
SOLIDARIDAD NACIONAL
SPORTS (1923-1924)
STADIUM (1911-1930)
EL XUT (1922-1936)
VA I VE (1980-1996)
VAIVÉ (1996-2001)
LA VANGUARDIA (1881)
LA VOZ DEL LLOBREGAT (1973-1974)
4-2-4
EL 9 ESPORTIU

CENTRES DOCUMENTALS VISITATS

ARXIU DEL GOVERN CIVIL DE BARCELONA
ARXIU HISTÒRIC COMARCAL DE SANT FELIU DE LLOBREGAT (ACBL)
ARXIU HISTÒRIC DE LA CIUTAT DE BARCELONA
ARXIU NACIONAL DE CATALUNYA.
BIBLIOTECA DE L'ESPORT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
BIBLIOTECA MONTSERRAT ROIG DE SANT FELIU DE LLOBREGAT
BIBLIOTECA DE GEOGRAFIA I HISTÒRIA DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA
HEMEROTECA DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Equip del Santfeliuenc al camp de l'Amposta. Temporada 1980-81. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Alberto, Anastasio, Udina, Ignacio Iglesias, Manolo Hernández, Farré. Ajupits: Àngel, Marcial, Lapaz, Javi Iglesias i Folguera.
Cedida per Manuel Hernández Moreno.

BIBLIOGRAFIA SUMÀRIA

AAVV., *Els inicis de l'associacionisme contemporani a Sant Feliu de Llobregat* (1850-1915). L'Abadia de Montserrat, 1997.

AAVV., *Cornellà, bàsquet i ciutat*. Setanta anys creixent junts. Ajuntament de Cornellà, 1999.

AAVV., *Llibre d'or del futbol català*. Edicions Monjoia, Barcelona, 1928

AAVV., *Sant Feliu de Llobregat. Identitat i història*. Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, 2001.

BURNS MARAÑÓN, JIMMY, *Barça: la pasión de un pueblo*. Anagrama, Barcelona, 1999.

ELIAS, NORBERT I DUNNING, ERIC, *Deporte y ocio en el proceso de la civilización*. Fondo de Cultura Económica, Madrid, 1991.

FERRER FONTANET, JORDI, *75è aniversari del Bàsquet Sant Feliu*. 2002.

GALEANO, EDUARDO, *El futbol a sol y sombra*. Siglo XXI, Madrid, 2004.

GARCÍA ABAD, ANTONIO, *90 años de historia. Santfeliuenc FC –revista–*, 1995.

GARCÍA CASTELL, JOAN, *Història del futbol català*. Aymà, Barcelona, 1968.

GONZÁLEZ AJA, TERESA, *Sport i autoritarismos*. Alianza, Madrid, 2002.

LLOSA, ANTONI; RIUS, JAUME i VIDAL, JOAN, 1900-2000. *Un segle de futbol català*. Federació Catalana de Futbol, Barcelona, 2001.

MAS, ANDREU, *Amb la ciutat a les botes*. El Punt, Badalona, 2003.

PERRYMAN, MARK, *Filosofía del fútbol, patadas y pensamientos*. Edhasa, Barcelona, 1999.

PUJADAS, XAVIER i SANTACANA, CARLES, *Història i-lustrada de l'esport a Catalunya*. II Volums. Columna i Diputació de Barcelona, Barcelona, 1994.

SEGURA PALOMARES, JUAN, *Cent anys d'història del R.C.D. Espanyol de Barcelona*. Fundació Privada del R.C.D. Espanyol de Barcelona, Barcelona, 2001.

SEGUROLA, SANTIAGO (ED.), *Fútbol y pasiones políticas*. Debate, Madrid, 1999.

SERNA JUSTO i ALBIÑANA, SALVADOR (EDS.), *El fútbol o la vida*. Universidad de Valencia. València, 2003.

SHAW, DUNCAN, *Fútbol y franquismo*. Alianza, Madrid, 1987.

SOBREQUÉS I CALLICÓ, *FC Barcelona. Cent anys d'història*. Edi-Liber Editorial, Barcelona, 1999.

VIDAL I JANSÀ, MERCÈ, *Arquitectura i urbanisme a Sant Feliu de Llobregat 1828-1936*. Centre d'Estudis Comarcals, Sant Feliu de Llobregat, 2005

Santfeliuenc 2005-2006. Hi veiem drets d'esquerra a dreta: Iván, Francis, Raúl Martínez, Aarón, Adri, Rulo, Fran, Pastor, Dani Mir, Carlos i Joaquín Martín. Ajupits: Andrés Gil, Paco Higuera, Juanito, Guti, Raúl Sanz, David Torrejón, Vega, Javi Alba i Chino. Cedida per Manuel Navarro García.

Promeses: Alex, Pablo, Sergi, Unai, Tomás, Nii, Xavi, Joel i Noah. Entrenador. Ángel García.

Prebenjamí A: Pol, Maria, Óscar, Miguel, Thiago, Hugo, Àlex, Luca, Salah, Oriol, Eric, Joan Gómez, Íker, Joan Perona. Entrenador: Rubén Cordero. Delegat: Randy Rodríguez.

Benjamí B: Hugo, Alen, Íker, Álvaro, Adrián, Martí, Pol, Juanfe, David Puche, David Ruiz i Marlon. Entrenador: Manuel Vázquez. Delegat: Óscar Yeste.

Benjamí C: Arnau, Àlex, Adrià, Eric, Juan, Izan, Alan, Óscar, Íker, Pablo i Henry. Entrenador: Sergi Canteras. Delegat: Yoel Navarro.

Prebenjamí B: Iván, Íker Alonso, Eder, René, Pol, Gerard, Carlos, Manel, Izan, Íker Caballero, David, Cesc, Joan, Dani, Hugo i Mario. Entrenador: Víctor Gil. Delegat: Mario Sánchez.

Prebenjamí C: Àlex, Hamid, Alberto, Japhet, Federico, Pau Cusó, Adrià, Izan, Bernat, Pau Domínguez, Lluc i Marcos. Entrenador: Jordi Canteras. Delegat: Antonio Luis Navarro.

Benjamí D: Aleix, Biel, Marc, Sergi, Lucía, Eloy, Abel, David, Alejandro, Arnau i Ferran. Entrenador: Cristian Pocino.

Benjamí E: Nacho, Bright Owusu, Sergi, Prince, Kwame, Juan, Darío, Pol Rodríguez, Pau i Pol Serrano. Entrenador: Ignacio Ortego.

Prebenjamí D i E: Carles, Ayman, Hugo, Eizan, Francisco, David, Félix, Daniel, Àlex, Martí, Roger, Anna, Joan, Isaac, Daniel, Samuel, Manel, Aleix, Rayan, Rohan, Bruno i Aarón. Entrenador: Cristian Faura. Delegat: Abel Romero.

Benjamí A: Pablo, Marc, Pau Lora, Marcos, Nii, Pol, Pau Iglesias, Ferran, Gabriel, Abdallah, David i Marlon. Entrenador: Carles Tena. Segona entrenador: Iván Hernández.

Aleví A: Hugo Martínez, Álvaro, Eloi, Àlex, Arnau, Marc, Miquel, Nacho, Pablo, Hugo i Gerard. Entrenador: Aleix Mirabet. Delegat: Jordi Canteras.

Aleví B: Izan, Pol, Joel, Pau, Albert, Adrià Gutiérrez, Joan, Àlex, Gerard, Carlos, Víctor i Adrià Vico. Entrenador: Víctor Aguilar. Delegat: Roger Mateo Quejigo.

Aleví C: Ferran Julián, Alejandro, Marc Muñoz, Sergi, Jordi, Álvaro, Marc Díaz, Abdelwahed, Joan, Ferran Sánchez, Pere i Julen. Entrenador: Adrián Pérez. Delegat: Sergio Soler.

Aleví D: Dani, Sergi, Pol, Iker Soler, Izan, Adrià, Víctor, Òscar, Lucas, Iker Visiedo i Aleix. Entrenador: Sergio Vilchez. Delegat: Marco Domínguez.

Aleví E: Izan, Héctor García, Pau, Carles, Rubén, Álex, Xavi, Ramzi, Jordi, Marcos i Héctor Martínez. Entrenador: Lorenzo de la Torre. Delegat: Marc Ríos.

Aleví F: Jan, Cristian, Marwan, Andrés, Ivan, Hugo, Yassine, Derek, Pedro, Enric i Carlos. Entrenador: Félix Carnero.

Aleví G: Álex, Dani, Toni, Rafa, Joan, Pol, Marc, Ivan, Iker i David. Entrenador: Gerard López. Delegat: Ivan Campoy.

Aleví/Benjamí: María, Noa, Iaura, Sandra, Alba, Sara i Judith. Entrenador: Cristian Briones. Delegada: Lucía Hernández.

Infantil A: Emilio, David, Pau Villanueva, Xavi Zapata, Richard, Xavi Villa, Víctor, Pau, Dani, Cristian, Ivan, Carlos, Clinton, Gerard i Sergi. Entrenador: Eugenio Gil. Delegat: Iván

Infantil B: Ian, Óscar, Miquel, Costas, Stefan, Juan, Álex, Gerard, Joel, Rubén, Mario, David, Oriol, Uri, Gabrí, Esteban i Carlos. Entrenador: Antonio Estepa.

Infantil C: Pau, Víctor, Pol, Gerard, Mario Daniel, Ferran, Luis, Joel Pérez, Marc Arnau, Mario García, Joel Aguilar, Mario González, Ismael, Carlos, Marc López, Jan, Arnau, Didac i Javier. Entrenador: Imanol Becerra. Delegat: Manuel Becerra.

Infantil D: Christian, Álvaro, Nico, Adrián, Iker León, David Jiménez, David Bermúdez, Joan, Patxi, Saül, Iker González, Víctor, Nil, Arnau, Eric i Aarón. Entrenador: David Rebollo. Delegat: José Luis Lorente.

Infantil E: David, Víctor, Isaac, Pol, Iker, Adrián Fernández, Pablo, Nil, Oscar, Hugo, Adrián Martínez, Eric, Carlos, Samuel, Raúl i Ian. Entrenador: José Ramon Campos. Segon entrenador: David Peiró.

Infantil F: Lucas, Mario, Iván Muñoz, Óscar, Carles Aguilar, Iván Veprik, Josías, Gerard Fernández, Carlos Bautista, Gerard Alonso, Manel, Dani, Arturo, Sergio, Pol i Iván Ruiz. Entrenador: Marc Silvente.

Cadet A: Raúl, Luciano, Víctor, Álex Gil, Ricard, Albert, Pol, Xavi, Álex Millán, Dani Palomo, Dani Delgado, Miki, Manel, Isaac, Marc, Christian, Alejandro i Ivan. Entrenador: Álex Bolaños. Segon entrenador: Kevin Cano.

Cadet B: Jordi, Guillem, David, Aleix, Jaime, Sergi, Ferran, Isaac, Alejandro, David, Jose, Dani, Marc, Raúl, Francisco Javier, Pau i Carlos. Entrenador: Aleix Mirabet. Delegat: José Antonio Gomez.

Cadet C: Nii, Roger, Carlos, Alejandro, Joan, Pau, Álex Padilla, Álex Cantalejos, Sergio González, Josep, Adrián, Pol, Sergio Cantero, Michal, Santiago, Víctor, Mario i Justin Marcel. Entrenador: Antonio Hernández. Delegat: Marc Hernández.

Cadet D: Marcos, Óscar, David, Marc, Mario, Álex, Iker, Raúl López, Jan, Raúl Gómez, Adrián, Hugo, Albert, Raúl Rodríguez, Roberto, Raúl Morales, Yeraí. Entrenadors: Rubén Bella . Segon entrenador: Adrián Tidona. Delegat: Enrique Hernández.

Juvenil/Cadet: Mixell, Júlia, Raquel Portero, Clara, Carla Català, Sandra, Irene, Blanca, Sara, Judith Villa, Carla Casadó, Paula, Raquel Ciprés, Saskia, Miriam, Laura, Maria, Tatiana i Judith Pocino. Entrenador: Miguel Aguilar. Delegada: Patricia Gámez

Juvenil A: Sergio, Gerard, Cristian, Roger, Kevin, Saül, Noel, Albert, Jaume, Guille, Víctor Martínez, Marco, Pau, Víctor Tejada, Edu, Álvaro, Adrià, Iván i Queba. Entrenador: David Sánchez. Segon entrenador: Fran Bermejo. Delegat: Albert Gracia.

Juvenil B: Jaume, Álex Torres, Gerard, Víctor, Carlos, Èdgar, Raúl, Joan, Mario, Yoel, Rubén, David, Joel Serrano, Álvaro, Jesús, Marcos, David, Roger, Álex Ortiz, Jacobo, Adrián, Iván Campoy. Entrenador: Luis Migel Marín. Delegat: Miguel Solé.

EPÍLEG: ENTRE HISTÒRIA I MODERNITAT. GALERIES DE LA MEMÒRIA D’UN SEGLE EN BLANC-I-BLAU

El viatge a través de la història del Santfeliuenc Futbol Club arriba a la darrera estació. En el deixant del periple queden imatges, evocacions, pèrdues, nostàlgies, derrotes, victòries i sobretot l'esforç callat i anònim de tants ciutadans que han perseverat perquè l'entranyable “Santfe” faci cent anys. Un centenari és una talaia privilegiada per mirar el camí recorregut, però també el camí que encara resta per fer, que és llarg i llunyà. La intrahistòria d'una entitat descansa en el treball diari, silencis i obstinat, paisatge interior que mossega la pell de l'oblit.

En aquests darrers dies el també centenari diari barceloní *Mundo Deportivo* reconeixia la tasca feta per les entitats pioneres de l'esport català; evidentment el Santfeliuenc no hi podia faltar. Al costat d'entitats d'anomenada com el FC Barcelona, el RCD. Espanyol, el Gimnàstic de Tarragona, la Federació Catalana de Futbol, el Sabadell o la Federació Catalana de Tennis per citar-ne alguns, el nostre Santfeliuenc es feia orgullós un lloc, un lloc privilegiat guanyat amb tenacitat i constància.

Malgrat la modèstia i, sovint, la desesperadora falta de recursos, malgrat les conjuntures socials, polítiques i econòmiques que cíclicament han fet perillar la continuïtat

del club, el Santfeliuenc ha resistit. Certament els futbolistes blanc-i-blaus no figuren en l'evanescent mosaic de les passions construït pels mitjans de comunicació ni signen autògrafs, ni la feina dels directius, carregada de solitud i maldecaps, és reconeguda. Però tots plegats contribueixen amb el seu esforç desinteressat a fer cada dia més gran aquesta entitat i n'asseguren la seva supervivència.

Avui difícilment s'hi troba canalla que s'identifiqui amb el Santfeliuenc. Potser la causa descansa en què ciutat i club s'han girat l'esquena, o que els estímuls que rep la ciutadania -especialment els joves- són molts i l'activitat esportiva i social que desenvolupa la primera entitat futbolística de la seva vila no interessa gaire. No cal oblidar, però, que el Santfeliuenc continua essent un dels pilars de l'esport local i gairebé sempre l'únic referent a la premsa els dilluns.

El Santfeliuenc ha fet cent anys. El Santfeliuenc travessa el seu primer segle de vida. Enrere hi ha molts passatges coberts, però en l'horitzó s'hi albira també l'esperançadora imatge de nous projectes amb el repte indefugible de la modernització. Aviat direm adéu al Camp Municipal de Futbol, un camp que durant més de quatre dècades ha estat el recinte que ha acollit tants partits i tantes passions dels blanc-i-blaus, i donarem la benvinguda a un complex esportiu de gespa artificial situat a Les Grases. Tant de bo aquesta flamant instal·lació sigui l'esperó d'un temps renovat que col·loqui la nostra entitat a l'altura del seu passat, i alhora serveixi per retrobar el temps perdut.

EPÍLEG A LA SEGONA EDICIÓ: ENTRE HISTÒRIA I MODERNITAT. GALERIES DE LA MEMÒRIA DE CENT DEU ANYS EN BLANC-I-BLAU

El viatge s'acaba. I ara sí, per molt de temps. I ens deixa com a llegat el plaer estètic d'haver complert el deure moral d'explicar deu anys més; la dècada curta, comprimida, transformadora i saturada d'emocions que ha canviat el present del Santfeliuenc Futbol Club, però que, a la vegada, ha servit també per a realçar el passat. Una dècada que no podíem permetre abandonar sense cap gest que ens obligués a recrear-la i rescatar-la. I fins i tot, el mateix gest empenyia reavaluar la història del futbol a Sant Feliu en el seu conjunt, en la seva globalitat com a senyal de reafirmació. Ens ho devíem. Tothom ho ha de celebrar. Un dècada prodigiosa que ara es fa pell viva i ardent.

Començàvem aquest viatge l'any 2005 amb la primera escriptura d'una obra que rebria una calorosa acollida. El Santfeliuenc es proveïa d'un llibre per navegar amb orgull i seguretat pel seu temps en dies de no poques incerteses. I el vam escriure, però, des de sensacions oposades. D'una banda, la satisfacció per una feina que reposava en la dignificació del relat centenari del nostre club; però

també, de l'altra, amb l'amargor de fer-ho en una situació esportiva i social que no convidava a l'optimisme, per bé que ja aleshores escrivíem des del convenciment íntim que el millor de la nostra història encara havia d'arribar. El punt final a la primera edició va servir perquè aquella vella història s'anés fent més amable i optimista. I fins avui.

Aquest relat històric i sentimental del Santfeliuenc Futbol Club no és la història total, sinó que ho és només en part. Són més les absències que les presències. Són més els oblitats que els records. Ho admetem. Hi actua la memòria involuntària i la subjectivitat que, sovint, oculta i opaca la memòria voluntària. No vol tenir la raó sinó que, en última instància, busca amb la senzillesa de la veu baixa la raó.

En tot cas, la pretensió d'aquest llibre s'ha sostingut en un aspecte del tot insubornable: fer una feina honesta que recuperés l'orgull per un club que l'any 2005 es va fer centenari i que deu anys més tard viu els dies més brillants.

I serveixin aquestes ratlles finals per honorar la memòria de tots els que ens han anat abandonant en aquesta dècada. Persones molt properes a la vida del club i a la seva història. Deixeu-me compartir a a cau d'orella un secret: aquest llibre és de vosaltres perquè parla de vosaltres.

Infantil del Santfeliuenc a mitjan anys 40. Hi veiem d'esquerra a dreta: Lladós, Manel Ferrer, Bagagli, Artigas, Carrión, Cuyás, Llort, González, Mañes, Gaspar Majó i Pere Güell.
Font d'ingrés: família Güell Albareda. Cedida per ACBL i fons de l'Abans.

Ajuntament de
Sant Feliu
de Llobregat

Generalitat
de Catalunya

Diputació
Barcelona